Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.
Sunați la telefonul 021-223.63.07
sau scrieți-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati,
Nr. 62, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): Hopes On A Mediteraneean Cruise

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MARLOW, EDWINA
Iubita milionarului / Edwina Marlow
Traducător: Nicoleta Neagoe
București: Alcris, 2008.
ISBN 978-973-646-569-7
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

EDWINA MARLOW

Iubita milionarului

Traducerea și adaptarea în limba română de
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS

Din colecția "El și EA" puteți comanda prin telefon, poștă sau e-mail următoarele titluri aflate în stoc:

560. MAI ESTE TIMP PENTRU IMPACARE 5
561. LASA-MA SA TE IUBESC 5
562. O MIE DE LUMANARI 5
563. PANDORA SI MAGICIANUL 5
567. FATA CU UNICORN 5
577. PESTE ANI 5
578. O DRAGOSTE CAZUTA DIN CER 5
580. DIFICULTATILE LUI KATE 5
583. SUB VRAJA IUBIRII 5
584. PREJUDECATI SI IUBIRE 5
585. AVENTURA DRAGOSTEI 5
586. MADONA CU PARUL DE AUR 5
587. PORTRETUL FEMEII IUBITE 5
588. VARA INDIANA 5
591. DACA E SA TRADEZ 5
592. O LUME INTREGA INTRE NOI 5
593. FIUL TATALUI VITREG 5
594. VIZITATOR DE O NOAPTE 5
595. O AMERICANA IN MEXIC 5
596. ZBORUL INIMII 5
597. O CAPCANA MULT PREA SECDUCA 5
599. SECRETUL CRISTINEI 5
600. DRAGOSTE TRADATA 5
601. VIS TEXAN 5
603. LIMPEDE PRECUM CRISTALUL 5
604. FRUMOSUL MEU AVENTURIER 5
605. KAREN 5
607. BARBATUL DIN TRIPOLI 5
608. VECHILE SEIFURI 5
609. INTALNIRE INTAMPLATOARE 5
610. VIITORUL NE ZAMBESTE 5
611. MIREASA FUGARA 5
612. SINGURI IN JUNGLA 5
613. MESERIA DE ACTRITA 5
615. UN BARBAT NEMILOS 5
616. NAUFRAGIATII 5
617. CEI MAI FRUMOSI ANI 5
620. SENINA ESTE ZIUA 5
621. UN AMERICAN LA LONDRA 5
625. FATA DIN PADURE 6
626. NOAPTEA SFANTA 6
627. DOAMNA DIN OGLINDA 6
628. CASATORIE PE MADISON AVENUE 6
629. STATUIA VIE 6
633. JURAMANT SUB STELE 6
636. CAUTAND O NOUA DRAGOSTE 6
637. FLACARI DE ARGINT 6
638. VIS DE VACANTA 6
639. CASA DE LANGA RAU 6
640. O GUVERNANTA CURAJOASA 6
641. S-AU CUNOSCUT IN ZANZIBAR 6
642. UN CHIRIAS CIUDAT 6
643. CA PRIN FARMEC 6
644. IMBARCARE CLANDESTINA 6
645. IUBIRE IZBAVITOARE 6
646. ABISUL 6
647. INTALNIRE IN SAFARI 6
648. DURERI DISPARUTE 6
649. STAPANA CASTELULUI VANDERMOOR 6
651. VALEA CASCADELOR 6
653. INTOARCERE LA WARAUOROA 7
654. O POSIBILA CASATORIE 7
655. FOCUL VIETII 7
656. POVESTEA LUI JODY 7
657. AVENTURA IN PORT 7
658. CLIPE DECISIVE 7
659. IDILA PE MARE 7
660. VACANTA IN MAURITIUS 7
661. O MOSTENIRE CIUDATA 7
662. SOT SI SOTIE 7
663. DECIZIE PERICULOASA 7
664. CAPCANA DORINTELOR 7
665. TU ESTI NOROCUL MEU 7
666. INVENTATORUL INDRAGOSTIT 7
667. STRAINUL DIN CASA MEA 7
668. SANSA DRAGOSTEI 7
669. CROAZIERA IN MAREA CARAIBELOR 7
670. ORHIDEEA ALBA 7
671. CONTROLUL ASUPRA GOLFULUI 7
672. TALISMANUL CU DELFINI 7
673. DUPA SAPTE ANI 7
674. O IUBIRE SECRETA 7
675. RAUL SPERANTEI 7
676. CERCUL DIVIN 7
677. INSULA TOBEI DE AUR 7
678. VIS DE ADOLESCENTA 7
679. MURMURUL VALURILOR 7
680. IUBIRE NESTINSA 7
681. ENIGMA DE LA GLENRODEN 7
682. INELUL DE LOGODNA 7
683. CARAVANA DRAGOSTEI 7
684. CADOUL DE NUNTA 7
685. FIDELITATE RASPLATITA 7
687. AVENTURA SI PROVOCARE 7
688. AMINTIREA UNEI NOPTI INDIENE 7
689. COPACII DIN TARRENTAL 7

Capitolul 1

Laurel Carter scoase foaia din mașina de scris, ridicând în același timp receptorul din furcă.

Ce bine că n-am decât două mâini! cugetă ea în sinea ei, strâmbându-se ușor. Dacă ar fi dispus de mai multe, probabil s-ar fi găsit cineva care să-i spună ce întrebuințare să le dea. Evident că nu o deranja să fie din când în când întreruptă din munca pe care o făcea, dar uneori își dorea să aibă parte de măcar un ceas în care nimeni și nimic să n-o mai deranjeze. Ar fi avut nevoie de un asemenea răgaz pentru a-și duce la bun sfârșit sarcina de a dactilografia toate facturile și celelate hârțoage care-i reveneau prin natura meseriei.

Banii erau foarte importanți într-o asemenea situație, își spuse în sinea ei, încruntându-se ușor și rotindu-și ochii prin încăpere. Bunty Brown, deși era un excelent fotograf, nu se

prea pricepea la afaceri. Când o angajase ca secretară, în urmă cu doi ani, lăsase toate aceste probleme în seama ei.

Ca de obicei, Laurel răspunse cu fermitate celor de la o revistă care voia s-o angajeze pe Bunty că până la achitarea celorlalte trei facturi aceasta nu era disponibilă. Reușind să le smulgă promisiunea că vor trimite un cec chiar în acea după-amiază, Laurel răsuflă ușurată și oarecum mulțumită. Își frecă ușor stiloul de tâmplă, gest care se soldă cu o ușoară dâră pe pielea ei translucidă.

– O piele de culoarea perlei, așa îi spusese Bunty când o angajase. Ai fi un excelent model, adăugase ea. Nu vrei să încerci?

– E ultimul lucru de pe lumea asta pe care aș vrea să-l fac, îi replicase Laurel cu fermitate.

Se împlineau deja doi ani de când lucra pentru Bunty, dar nu găsise niciun motiv pentru a-și schimba părerea.

I se întâmpla uneori să le invidieze pe manechine pentru viața strălucitoare pe care o duceau, dar de fiecare dată când i se oferea ocazia de a lucra în domeniu, refuza categoric. La fel stăteau lucrurile când era invitată în oraș de unul sau altul din bărbații care treceau pe la studio. Bărbații aceștia erau fie prea sofisticați, fie prea nepăsători. Însă ceea ce o deranja cel mai mult, era că toți o priveau așa cum te uiți la o fată-trofeu. Era genul acela de privire de care nu scăpa niciuna din fetele care practicau această meserie. Ea se simțea aidoma unui cal de

curse lovit cu biciușca de un călăreț dominator.

– Marea ta problemă, îi spusese Bunty cu o zi în urmă, e că în sufletul tău ești tot o fiică de preot.

– Și așa și intenționez să rămân până la sfârșitul zilelor mele, îi replicase Laurel, dându-și foarte bine seama că n-avea niciun rost să încerce s-o facă pe Bunty, o femeie divorțată trecută de patruzeci de ani, că nu încerca să scape de trecut, ci dimpotrivă, privea în urmă cu plăcere.

Viața pe care o dusese înainte de moartea neașteptată a tatălui ei în urma unui atac de cord fusese cum nu se poate mai plăcută. Lucrase ca secretară într-un magazin și în fiecare seară se întorcea cu bucurie în casa parohială a tatălui ei. Toți locuitorii orășelului se așteptaseră să se mute cu chirie pentru a lăsa locul noului vicar, însă ea continua să trăiască la fel. Luase hotărârea de a se muta la Londra abia în clipa când aflase că tatăl ei îi lăsase o moștenire de câteva mii de lire sterline, bani pe care nu știa cum reușise să-i strângă.

Nu-i fusese tocmai ușor să se adapteze vieții dintr-o metropolă, și chiar dacă Bunty o considera în continuare o naivă, lucrurile nu mai stăteau ca în urmă cu doi ani. O femeie slabă, machiată și cu părul negru, își continuă ea șirul gândurilor.

– Trebuie neapărat să mai aduci pe cineva care să te ajute în preluarea apelurilor, îi spuse Bunty intrând brusc înăuntru și ducându-se imediat după o țigară. Telefonul a sunat

neîntrerupt întreaga dimineață.

– Nu ne putem permite să angajăm pe altcineva, îi replică Laurel. Lasă că o să treacă și nebunia asta!

– Slavă Cerului că telefonul sună, zise Bunty zâmbind ușor. Dacă nu i-ai fi pisat la cap pe clienți că trebuie neapărat să-și plătească facturile, probabil aș fi dat de mult faliment.

– Ești prea talentată pentru a da faliment atât de ușor, zise Laurel, punându-i în față un teanc de fotografii.

Faptul că Bunty muncea atât de mult i se părea un semn de vitalitate, chiar dacă în clipa aceea șefa ei nu părea a se simți prea bine deoarece era foarte palidă.

– Nu te simți bine? o întrebă ea.

– Mă doare stomacul, spuse Bunty, ridicând din umeri. Probabil am mâncat ceva care nu mi-a picat prea bine.

Se auziră niște pași pe hol și în curând își făcură apariția două tinere care purtau fiecare câte o geantă de marcă.

– Schimbați-vă și veniți în studio, le spuse Bunty cu autoritatea profesionistului. Tu, mai întâi, i se adresă ea celei mai tinere. O să intre și Christine după aceea.

Christine se prăbuși într-un fotoliu și spuse oftând:

– O, Doamne! Ce sfârșit de săptămână am avut! zise ea pe un ton jos și afectat. Tony Minelli e la Londra și n-am închis un ochi până la patru dimineața.

– Să nu-i spui lui Bunty așa ceva, că o să se înfurie. În dimineața asta ești programată pentru o reclamă la săpun, se

grăbi s-o avertizeze Laurel.

– O să-mi acopăr cearcănele cu săpun, zise Christine zâmbind.

Era o fată înaltă și slabă, dar care arăta foarte bine. Părul roșcat și ochii de culoarea chihlimbarului îi dădeau un aer special care o făcea să fie atât de solicitată. Se purta foarte prietenește cu Laurel, chiar dacă era pentru prima dată când zăbovise în biroul ei.

– Ca să fiu sinceră, mă aflu într-o situație foarte încurcată, recunoscu ea. S-ar putea însă ca tu să mă poți ajuta.

Lauren își consultă imediat agenda cu programări.

– Nu, o întrerupse brusc Christine, nu vreau să-mi schimb programul sau să-mi anulez vreuna din ședințe. Caut o fată care să vină în vacanță cu mine, iar tu ești cum nu se poate mai potrivită pentru așa ceva.

– Eu?

– De ce ești atât de surprinsă? o întrebă Christine, zâmbind până la urechi. Tony m-a invitat într-o croazieră, dar insistă să aduc o prietenă cu mine.

– Cine e Tony ăsta?

– Minelli. Ei, doar ai auzit de Minelli Chemicals, nu?

– Habar n-am, zise Laurel. Nu face parte din lumea mea.

– Probabil că situația s-ar schimba, dacă ai dori, zise Christine privind-o cu un ochi critic. Pentru cineva care are atâtea posibilități, te comporți neadecvat. Arăți mult mai bine

decât majoritatea fetelor care vin aici pentru ședințele foto și...

– Parcă-mi vorbeai despre o vacanță.

– După cum stau lucrurile în clipa de față, tare mă tem că nu voi avea parte de așa ceva. Fata care trebuia să mă însoțească m-a lăsat baltă, de fapt s-a căsătorit și nu mi-au mai rămas decât patru zile pentru a-i găsi o înlocuitoare.

– Dar nici nu cred că e prea greu să găsești pe altcineva, mai ales că o asemenea ocazie nu apare oricând.

– Da, așa e, numai că a fost ceva neprevăzut, iar toate celelalte prietene ale mele și-au făcut deja un program. Tu ești singura mea speranță, zise ea întristându-se. Nu ți-ar plăcea să mergi într-o croazieră pe Mediterana, cu un iaht privat vreme de trei săptămâni?

– Dacă stau bine să mă gândesc, e genul de ocazie la care visezi cu ochii deschiși, îi replică Laurel, dar din păcate am un loc de muncă, iar vacanța mea e programată abia peste două luni.

– Sunt convinsă că Bunty poate să-ți găsească o înlocuitoare pentru câteva săptămâni.

– Probabil că da, numai că n-am intenția s-o rog așa ceva.

– Ești de-a dreptul nebună. Te-ai distra de minune. Tony e o comoară, iar tu n-ai avea nicio obligație pentru că vii în această croazieră. Îi place să fie înconjurat de fete frumoase, dar asta nu înseamnă că vrea să profite de ele. De fapt, așteaptă până o găsește pe cea potrivită.

– De ce nu te duci singură ?

– Ți-am spus deja. A insistat să mai vin cu încă o fată și o să fie furios dacă nu fac întocmai.

– Vrei să spui că dorește să ai o însoțitoare?

– Exact, zise Christine zâmbind. Acum înțelegi cât e de important. Dacă nu găsesc pe cineva, o să invite alte două fete. Și când te gândești prin ce locuri va merge! Toate porturile franțuzești de pe Coasta de Azur! Iar apoi insulele grecești.

– Ajunge! Dacă n-aș fi decât o simplă secretară, probabil că aș ruga-o pe Bunty să-mi găsească o înlocuitoare, dar cum eu fac toate programările, n-aș putea pleca pe nepregătite.

Ridicându-se furioasă, Christine Jordan se duse în cealaltă încăpere pentru a se schimba.

Gândindu-se după aceea mai bine, lui Laurel îi păru rău că pusese conștiința mai presus și, în consecință, refuzase invitația. Era o ocazie care era posibil să nu se mai ivească niciodată. Italieni care să aibă propriile lor iahturi, iată o imagine care nu făcea parte din lumea ei. Își alungă cu multă hotărâre toate aceste gânduri din mintea ei, iar puhoiul de telefoane pe care-l primi la miezul zilei nu-i mai lăsă timp pentru altceva.

La prânz, mâncă o gustare la una din cafenelele din preajmă, iar când se întoarse din nou la birou, Bunty se apucase deja de treabă, deși dacă era să judece după paloarea feței ei nici măcar nu se oprise.

– Mă duc să-ți fac un sandviș și niște cafea, se oferi Laurel. Pari epuizată.

– Nu vreau nimic de mâncare, i-o tăie Bunty. Doar niște cafea.

Spunând acestea, dispăru în camera neluminată, iar Laurel puse de cafea. Tocmai așeza o ceașcă pe o tavă când auzi un zgomot. Venea dinspre camera neluminată. Așteptă să mai audă și alt zgomot, dar tăcerea se așternu peste tot. După ce prepară cafeaua, o turnă în ceașcă și bătu la ușă. Nu primi niciun răspuns, așa încât ciocăni încă o dată în ușă, de data asta cu mai multă putere.

– Bunty, ți-am adus cafeaua.

Auzi un zgomot ușor înăuntru și deschise ușa. Avu nevoie de câteva clipe pentru a se obișnui cu întunericul, dar după aceea alergă înăuntru, alarmată. Măsuța cu fotografii se răsturnase, iar fotografiile erau împrăștiate pe jos. Însă ceea ce o sperie fu imaginea lui Bunty căzută pe podea.

– Bunty, ce s-a întâmplat? Nu poți să te ridici?

– Deocamdată nu pot, pentru că mă doare îngrozitor într-o parte.

– Apendicele, se grăbi să spună Laurel, căreia îi trecuse prin minte acest gând chiar în acea dimineață. Nu-i așa că nu l-ai scos?

– Mă tem că ai dreptate, zise ea clătinând din cap. Am încercat să mă amăgesc spunându-mi că e din cauza mâncării,

dar...

Se opri, strâmbându-se din pricina durerii.

Fără să mai stea pe gânduri, Laurel se duse la telefon și-l sună pe medic. Așa cum se aștepta, acesta nu mai era de gardă, dar asistentul său îi spuse ce anume să facă. Închise telefonul și-și luă haina din cuier.

– Trebuie să mergem la spitalul Middlesex, la "Urgențe". Crezi că reușești să cobori? o întrebă ea, luând-o de braț.

I se păru că trecuse o veșnicie până ajunseră la spital, iar Bunty fu dusă în sala de operație. În realitate, nu trecuse decât o oră.

– Cred că ar fi mai bine să închizi biroul și să-mi anulezi toate întâlnirile pentru următoarea săptămână, zise ea în timp ce i se făcea o injecție.

– Pentru următoarele două săptămâni, replică Laurel. Nu-ți mai face griji! Lasă totul în seama mea !

– Du-te la birou și fă ce ți-am spus. Nu vreau să stai aici și să aștepți, mormăi Bunty.

Gândindu-se la problemele pe care le-ar putea avea clienții dacă nu erau anunțați din timp, se conformă ordinelor lui Bunty. Genul acesta de sarcină o deprima peste măsură, deoarece se temea ca mulți cilenți, nemulțumiți de întorsătura lucrurilor, să nu se mai întoarcă. Făcu tot ce-i stătu în putință pentru a-i asigura că studioul va fi din nou deschis de îndată ce Bunty se va însănătoși. Un studio mare, care ar fi dispus de

mai mulți fotografi, n-ar fi avut nicio problemă într-o asemenea situație. Dar într-un asemenea caz persoana care lipsea era de neînlocuit. O, Doamne! Ce mult și-ar fi dorit să știe cum se fac fotografii!

Vizita pe care i-o făcu a doua zi lui Bunty o deprimă și mai mult.

– Doctorul m-a amenințat că mă expun consecințelor celor mai nefaste dacă mă întorc la lucru înainte de sfârșitul lunii, o informă ea.

– Ce bine că a îndrăznit cineva să-ți spună că nu-i de joacă. N-are niciun rost să pui pe picioare o afacere dacă mori înainte de a vedea roadele muncii tale.

– În momentul de față, o asemenea problemă nici nu se pune. Mă pot considera norocoasă dacă reușesc să aduc înapoi câțiva dintre vechii clienți.

– Prostii! Poate că o să pierzi câțiva clienți, dar pe cei de care oricum voiai să scapi. Cei cărora le place cum lucrezi se vor întoarce de îndată ce vor afla că ți-ai reluat lucrul.

– Acum, realmente nu-mi pasă ce au de gând să facă, continuă Bunty. Cred că ar fi mai bine să-ți găsești un alt loc de muncă.

Laurel încercă să-și ascundă îngrijorarea pe care i-o provoca pesimismul lui Bunty.

– N-am de gând să-mi caut alt loc de muncă, doar dacă mă concediezi. Pot, în schimb, să-mi iau concediu mai devreme.

Am fost invitată într-o croazieră, dar am refuzat deoarece m-am gândit că o să dau peste cap toate programările. Dar acum, când studioul e oricum închis, mă pot duce.

– N-ai pomenit de așa ceva până acum.

– Abia ieri am fost invitată. De către Christine Jordan.

Încercând să nu ia în seamă privirea încruntată a lui Bunty, Laurel se grăbi s-o pună la curent cu cele întâmplate.

– E prea frumos ca să fie adevărat. Ești sigură că nu există niciun fel de obligație? o întrebă ea neliniștită.

– Eu n-am niciun fel de obligație, spuse cu hotărâre Laurel. Domnul Minelli este prietenul Christinei și a rugat-o să vină cu o însoțitoare.

– De obicei, bărbații de genul acesta nu se încurcă în lucruri din astea.

– Se pare că domnul Minelli e diferit.

Bunty făcu o figură prin care voia să arate că nu e de acord, dar intrarea unei infirmiere o reținu de la a mai scoate vreun cuvânt. Laurel găsi momentul potrivit pentru a pleca, temându-se întrucâtva ca bolnava să nu se răzgândească.

– Îți promit că nu vei regreta, îi spusese Christine la telefon când Laurel o sunase să-i aducă la cunoștință că va merge în cele din urmă în acea croazieră. E deja închis studioul ? se interesă ea.

– Mă tem că da, îi răspunse Laurel. Cel puțin pentru o lună.

– Atunci, poți veni cu mine la cumpărături. Ne vedem mâine la amiază, în fața magazinului Harrods.

Când plecă a doua zi dimineață de acasă, Laurel își luă cu ea și cecul, hotărâtă să-și cumpere două costume de baie și niște haine din bumbac. Dar Christine o întâmpină prin a-i spune că are nevoie de niște veșminte mai deosebite.

– O să cumpărăm o întreagă garderobă, spuse ea pe un ton vesel. Nu pentru mine, care am tone de haine, ci pentru tine.

– Nu-mi pot permite să-mi cumpăr prea multe haine, zise Laurel panicată.

– Plătește Tony.

– Dar nu pot accepta bani de la domnul Minelli.

– Nu sunt de la Tony, ci de la mine. Așa cum ți-am spus, vrea să vin cu o însoțitoare și se așteaptă ca aceasta să fie bine îmbrăcată. Se va supăra dacă nu ești îmbrăcată așa cum se cuvine. Știi bine cum sunt italienii, nu?

– Din fericire nu știu, replică Laurel și vreau să rămân ignorantă în această privință.

– Ce prostuță ești! zise Christine prinzând-o de braț. Gândește-te numai! O să stai întinsă la soare, bucatele vor fi alese, iar servitorii vor roi în preajma ta pentru a-ți îndeplini poftele. Ca într-un basm. Vei fi o Cenușăreasă, dar ceasul nu va bătea de miezul nopții decât după trei săptămâni.

Laurel se simțea mai degrabă ca Alladin în peșteră pe măsură ce Christine o ducea dintr-un magazin în altul, cerând

părerea oricui despre haine, numai ei nu. Trebui totuși să admită că știa să aleagă hainele. Culori pe care Laurel nu le-ar fi purtat niciodată erau imediat adoptate de Christine.

– Cu ochii și părul tău n-ar trebui să porți niciodată culori pastel, zise Christine.

– Dar culorile prea vii mă copleșesc, protestă Laurel.

– Asta numai pentru că nu știi cum să te fardezi. Trebuie să-ți dau câteva lecții și în această privință, conchise Christine zâmbind. O să fie grozav! exclamă ea.

Mai târziu, în timp ce se uita la mormanul de haine cumpărate, Laurel își dădu seama cât de mulți bani fuseseră cheltuiți. Deși știa că banii dați pe aceste veșminte nu însemnau mare lucru pentru domnul Minelli, totuși se simțea vinovată. Dar și temătoare, întrebându-se dacă va fi la înălțime într-o asemenea situație. Dacă se aștepta să fie la fel de sofisticată ca prietena lui, va fi foarte surprins.

Dar accesoriile frumoase fac din tine alt om, trebui să recunoască în dimineața când plecă, nu înainte de a se privi în oglindă. Văzu acolo o blondă nespus de elegantă. Nu-și dădea seama prea bine ce anume o făcea să arate atât de diferit: hainele sau coafura și machiajul. Tot ce putea afirma cu siguranță, era că de-abia se mai putea recunoaște.

Un șampon natural dăduse volum părului ei, atât de firav. Coafeza o tunsese în așa fel încât să pară mult mai bogat decât era în realitate.

Se așteptase să aibă o dispută cu Christine în privința machiajului, dar constată cu surprindere că aceasta nu-i spusese să folosească mai mult, dar alesese alte culori : puțin ametist pentru a-i scoate în evidență ochii, rimel negru pentru a atrage atenția asupra genelor sale lungi și ruj roz pentru conturul buzelor.

– Fără pudră, decretă Christine. Ar fi o prostie să acoperi un ten atât de frumos. Parcă văd că o să te întorci logodită cu un milionar.

– Doar nu vrei să spui că vor mai fi și alte persoane la bord în afară de noi? întrebă Laurel nu neliniște în glas.

– Probabil că vor mai fi câteva persoane pe acolo, zise Christine pe un ton nepăsător, dar nu trebuie să-i bagi în seamă dacă nu vrei. Croazierele lui Tony sunt neprotocolare.

Aceleași vorbe fură pe buzele Christinei și când veni s-o ia pe Laurel pentru a merge la aeroport.

– Arăți de parcă ai merge la judecata de apoi, nu în vacanță, constată ea râzând.

– Sunt emoționată, se grăbi să spună Laurel. Sunt sigură că n-am să fiu în stare să leg două vorbe în fața domnului Minelli și a prietenilor săi.

– Având în vedere cum arăți, nici nu va fi nevoie să vorbești. S-ar putea ca Tony să te prefere pe tine și nu pe mine.

– Evident că nu se va întâmpla așa ceva!

– Nu m-ar deranja dacă ar face-o, zise Christine ridicând din umeri și cufundându-se în tăcere.

Laurel ar fi vrut să afle mai multe de la Christine, dar plecarea avionului și priveliștea Londrei de la înălțime o făcură să uite de această preocupare. Curând zburară deasupra Franței și aterizară undeva pe Coasta de Azur.

– Abia acum începe cu adevărat vacanța, murmură Christine când ajunseră pe aeroportul din Nisa. Pregătește-te de călătorie, Laurel!

Capitolul 2

Iahtul era ancorat undeva în apropierea portului. Lui Laurel nu-i venea să creadă că aceasta va fi casa ei pentru următoarele trei săptămâni. O ambarcațiune cu motor le purtă până la iaht. Laurel urcă nervoasă treptele scării iahtului.

Christine fu imediat întâmpinată de un bărbat oacheș. Acesta spuse că e Tony Minelli. Era mai în vârstă decât își închipuise Laurel. Se apropia de cincizeci de ani. Avea un păr negru care începuse să-i încărunțească și o frunte brăzdată de riduri. Deși era mic de statură, avea umerii lați, fapt care-l făcea să pară mai înalt. Era o persoană foarte expansivă.

– Bine ai venit la bordul Miramar-ului, o întâmpină el, strângându-i cu fermitate mâna. Din clipa aceasta, iahtul acesta e casa ta. Cere tot ce-ți poftește inima.

– Sunteți foarte amabil, domnule Minelli.

– Mă cheamă Tony. Pe tine?

– Laurel Carter.

– Ești tot model?

– Da, răspunse Christine în locul ei, prinzând-o de braț și conducând-o mai departe.

Ajunseră în fața camerelor oficiale, deși cuvântul " camere " nu se potrivea deloc cu luxul care domnea peste tot. Intrară într-una din aceste " camere ". Laurel avea senzația că se află într-un hotel de lux.

– Îți place? o întrebă Christine.

– N-am cuvinte pentru a exprima ceea ce simt, zise Laurel întinzându-se pe pat. Sunt sigură că dacă o să mă ciupesc, mă voi trezi la realitate.

– A cam venit vremea să te trezești. Dacă-ți joci cărțile așa cum trebuie, ai putea trăi întotdeauna așa.

– Nu te înțeleg.

Christine ridică din umeri și se îndreptă spre ușă.

– După ce-ți despachetezi lucrurile, îmbracă un costum de baie și vino pe punte. Așa cum spune Tony, toată lumea trebuie să se simtă ca acasă.

Tulburată peste măsură de experiența pe care o trăia, Laurel începu să-și despacheteze lucrurile. Se schimbă și începu să-și aplice fardul pe față când simți o ușoară vibrație sub picioare. Ancora fusese ridicată și ambarcațiunea se pusese în mișcare. Se duse repede la hublou și privi afară.

Râse fericită văzând că într-adevăr plecaseră, iar apoi ieși din cabină.

Când ajunse pe punte, deveni nervoasă. Își dădu seama că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi dus mai întâi la Christine să vadă dacă e gata. Dar era prea târziu. Tony Minelli o strigă, iar ea se îndreptă cu un pas șovăielnic spre el. Se mai liniști în clipa când o văzu pe Christine stând întinsă într-un șezlong lângă el, alături de alte câteva persoane. Bucuroasă că ochelarii de soare îi protejau fața, se uită la ceilalți invitați. Era vorba de doi bărbați și de o fată cu părul lung și negru.

– Ți-i prezint pe prietenii mei. Ea e Mara, zise el arătând spre fata cu părul lung și negru. Numele de familie nu poate fi pronunțat, așa încât ne mulțumim cu acesta. E model, ca și tine. În afară de momentele când trândăvește, ceea ce se întâmplă mai mereu.

– Bună! o întâmpină Mara cu un puternic accent american. Bine ai venit la bordul Miramar-ului.

– Iar ei sunt Enrico Fabroza și Nico Ponti, interveni Tony. Enrico e logodnicul Marei, așa după cum bine poți să-ți dai seama, așa încât Nico trebuie să aleagă între tine și Christine. Oricare va fi alegerea lui, adăugă el zâmbind, eu am să fiu oricum mulțumit.

Laurel se îmbujoră la față, dar Christine luă aceste cuvinte ca pe un compliment și spuse:

– Nu cu mult timp în urmă, Nico mi-a spus că-i plac

blondele, așa încât eu ies din calculele lui.

– E adevărat, Nico? îl întrebă Tony râzând.

Cum acesta încuviință, Tony se așeză lângă Christine.

Laurel rămase în locul unde era. Enrico și Mara dispăruseră, dar Nico Ponti rămase în continuare pe fotoliu. Niște ochelari de soare imenși îi ascundeau fața. Cu toate acestea, Laurel putu să-și dea seama că bărbatul era foarte arătos. Chiar dacă era așezat, nu putea fi decât înalt, își spuse în sinea ei. Prea înalt pentru un italian, cugetă ea. Totul îl făcea să pară foarte masculin.

Își mută imediat privirea de la el, dar nu înainte de a-l vedea cum schițează un gest ușor cu mâna, invitând-o să se așeze pe locul de lângă el.

Conștientă de faptul că nu poate rămâne așa în centru, veni și se așeză lângă el. Acesta trăsese scaunul foarte aproape de el, mult prea aproape pentru gustul ei. Nu păru a băga de seamă că Laurel se așezase lângă el, stând cu privirea ațintită undeva în față. Avea un profil de ascet. Buze bine conturate, un nas bine creionat și o bărbie care trăda încăpățânare. Ca și gazda lui, purta pantaloni scurți, dar spre deosebire de acesta nu avea burtă.

Fiindu-i teamă că ar putea observa că-l studiază cu atenție, Laurel își îndreptă privirea asupra cuplului de pe punte. Era sigură că Mara dăduse lovitura de curând în lumea modei și se stabilise la Roma împreună cu un prieten. Să fi fost Enrico

acesta? se întrebă Laurel. Era doar cu câțiva ani mai tânăr decât Tony, dar începuse deja să se îngrașe. Poate că obezitatea mergea mână în mână cu bunăstarea. Îi aruncă o privire bărbatului de lângă ea și nu-și duse gândul până la capăt. Nu-și putea închipui că gazda lui ar putea avea prieteni mai puțin bogați decât el. Cu toate acestea, bărbatul de lângă ea era slab. Fiindu-i teamă că acesta ar putea crede că nu îndrăznește să stea de vorbă cu el, închise ochii și se așeză cu fața în bătaia soarelui.

Timpul se scurgea alene. Iahtul se îndepărta tot mai mult de țărm. Trei săptămâni de stat la soare. Ce binecuvântare! gândi în sinea ei. Nu-i venea să creadă. Scoase un oftat plin de mulțumire.

Pesemne că o furase somnul, deoarece o ușoară mișcare lângă ea o trezi. Deschise ochii și văzu un steward stând lângă ea cu o tavă în mână. Luă încântată un pahar cu o băutură răcoritoare. Stewardul vorbi cu Nico în italiană, după care plecă. Se întoarse însă imediat cu un pahar înalt în care se afla o băutură verde și rece. Laurel începu să soarbă din băutura răcoritoare, întrebându-se dacă bărbatul de lângă ea poate lega vreo vorbă în englezește. Poate că aceasta era explicația faptului că nu-i adresase niciun cuvânt până acum. Oftă ușor, gândindu-se la cât de greu era să încerci să comunici cu cineva, nevorbind aceeași limbă. Dar poate vorbea franțuzește. Nici ea nu cunoștea limba foarte bine, dar se

descurca onorabil.

– Nu vorbesc italiana, începu ea în franceză, dar dacă vorbiți franțuzește cred că...

– Englezește e cel mai bine, zise el cu un accent tipic britanic.

– Sunteți englez! zise ea pe un ton de reproș.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc atât de tare!

– Ba nu mă dezamăgiți deloc, o drese ea. Sunt încântată. Credeam că voi întâmpina tot felul de dificultăți în încercarea de a mă face înțeleasă.

– Vei fi înțeleasă fără nicio problemă, o asigură el.

Chiar dacă purta ochelari, Laurel putu să-și dea seama că o măsoară din priviri. Deși era englez prin naștere, avea mai degrabă firea unui italian.

Străduindu-se să nu ia în seamă felul în care o privește, spuse :

– Dacă mi-ați fi vorbit mai devreme, aș fi aflat că sunteți englez.

– Am așteptat să mă distrezi.

Replica aceasta o făcu să-și țină răsuflarea.

– Nu știam că e obligația mea.

– Și nu e?

Obrajii i se îmbujorară și-i fu ciudă pe ea pentru că nu se poate stăpâni.

– Poate că și eu așteptam același lucru de la

dumneavoastră, spuse ea pe un ton rece.

– În cazul ăsta, așa am să fac. Vino!

Nemaiașteptând să vadă dacă aceasta îl urmează, se duse și luă niște inele ca să le arunce pe un țăruș.

– Vrei să ne jucăm?

– Nu cred că am cu ce să vă plătesc dacă pierd.

– Sunt ferm convins că vei găsi o modalitate de a o face.

Întrebându-se dacă era într-adevăr mult prea sensibilă sau dacă nu cumva el se comportase ca un mojic, Laurel hotărî să nu-i ia în seamă remarca. Luă inelele din mâna lui și le aruncă.

– Dacă o s-o ții tot așa, în curând o să-mi datorezi o avere, zise el zâmbind. Se vede că n-ai deloc antrenament.

– N-am mai fost niciodată pusă într-o asemenea situație. E pentru prima dată când sunt într-o croazieră.

– Atunci, bucură-te!

– Doar nu credeați că am mai fost?

El clătină din cap, dându-i de înțeles că n-o crede atât de ingenuă.

– De ce-ai venit? Pentru iaht, sau pentru că la bordul lui se află trei milionari?

Laurel nu putea să-și dea seama dacă o ia peste picior sau nu-i dă crezare.

– Nu știam că e vorba de trei milionari, replică ea. Știam doar de domnul... de Tony.

– Enrico deține Fabroza Textiles.

– Dar dumneavoastră ce dețineți ?

– Nu știi?

– N-aș întreba, dacă aș ști.

– Să nu-mi spui că n-ai auzit de Ponti Line? zise el zâmbind, deși pe fața lui nu prea se putea citi plăcere. Credeam că fetele ca tine cunosc numele tuturor celibatarilor bogați.

De data asta, jignirea era evidentă, așa încât se hotărî să-i întoarcă spatele și se îndepărtă de el. Cum îndrăznea să-i vorbească într-un asemenea mod?

Bărbatul o ajunse imediat din urmă.

– Îmi pare rău dacă te-am jignit, murmură el. Nu credeam că ești atât de sensibilă.

– Dar ați făcut special asta, zise ea, încercând să treacă de el.

– Te rog să mă ierți, zise el barându-i drumul. Îmi pare sincer rău.

Dându-și prea bine seama că ar fi părut deplasată dacă nu i-ar fi acceptat scuzele, Laurel încuviință ușor din cap și dădu să plece.

– La urma urmei, nu mă derajează să arunc inelele alea.

– O să-ți placă după ce-o să înveți cum s-o faci. Vrei să te învăț?

– Mai bine cu altcineva.

– Dar tu ești partenera mea.

Spunând acestea, o prinse de braț, așa încât fu nevoită să

se întoarcă din nou pe punte.

În următoarea oră, o învăță cum să arunce inelele în așa fel încât acestea să aterizeze unde trebuie. Deși o tulbura apropierea de el, în curând fu prinsă în joc și nu se mai gândi la altceva. Era încântată că dobândise suficientă îndemânare încât reușea întotdeauna să arunce inelele acolo unde voia. După trei runde, bărbatul se declară învins.

– O să-mi iau revanșa mâine, îi promise el.

– Oricum, ați câștigat de mai multe ori decât mine. Vreți să vă plătesc acum sau mai târziu?

– Hai să așteptăm până la sfârșitul croazierei. Sunt convins că atunci lucrurile vor sta cu totul altfel.

Simțind că vorbele lui erau cu dublu înțeles, decise că e mai bine să nu mai continue conversația.

– Cred că o să mă duc în cabină, să fac un duș.

– E o idee grozavă! O să fac la fel.

Deși înaintase puțin, Laurel se opri neștiind exact încotro s-o apuce.

– Pe aici, zise el conducând-o până în dreptul ușii.

– De unde știați că aceasta e cabina mea? îl întrebă ea surprinsă.

– Pentru că a mea e în partea cealaltă, dar lipită de a ta.

– Adică... dacă bat în perete, se aude zgomotul.

– E și o ușă între cele două cabine, adăugă el pe un ton șoptit.

– N-am observat, zise ea mușcându-și buzele. Eram probabil prea ocupată cu despachetatul hainelor ca să văd așa ceva. Presupun că e ceva obișnuit pe un vas... mă refer la cabinele care comunică între ele.

– E mai discret. Nimănui nu-i place să stea întruna cu o femeie. Mai ales dacă e una vorbăreață și în special după ce...

– După ce, domnule Ponti? îl întrebă Laurel.

– După ce ai făcut dragoste cu ea.

– Sunteți foarte crud, domnule Ponti! zise ea, șocată de cele auzite.

– Nu ești adepta onestității?

– Nu și când înseamnă să-l jignești pe celălalt.

– Îmi pare rău că nu-ți place adevărul.

– Care adevăr? De când am făcut cunoștință, ați spus tot felul de vorbe ciudate. Credeam că îmi scapă ceva, dar acum îmi dau seama că nu e deloc așa. Nu credeți că-mi datorați o explicație? îl întrebă ea după o scurtă pauză.

– Pentru ce?

– Pentru că mă considerați o... o... se opri, încercând să găsească expresia cea mai potrivită, ca și cum aș fi aici pentru a fi la cheremul dumneavoastră.

– Și nu-i așa?

– Cum îndrăzniți? zise ea ridicând palma.

Însă el o prinse imediat de braț.

– N-aveam deloc intenția de a vă lovi, domnule Ponti. Se

pare că suferiți de boala celui care așteaptă ca lucrurile să meargă așa cum dorește el.

– Ești mai inteligentă decât majoritatea celor de teapa ta.

– Vă rog, spuse ea cu durere în glas, nu mai continuați pe tonul ăsta. Mi se pare de nesuportat.

– Așa mi se pare și mie, dar mă tem că e ceva obișnuit în croazierele lui Tony.

– Dacă nu vă plac prietenii lui, izbucni ea, de ce ați mai venit?

– Ți-aș putea pune aceeași întrebare! Se pare că fiecare dintre noi are motivele lui bine întemeiate, deși tu continui să le negi pe ale tale. Ne vedem mai încolo, să bem ceva. Tony practică genul acesta de adunări înainte de masă.

Spunând acestea, se îndepărtă. Laurel intră la ea în cabină și se prăbuși pe un scaun. Cum putuse să fie atât de naivă? Să accepte invitația Christinei! Însoțitoare pentru ea și Tony Minelli! Ce glumă bună!

Deși se comporta asemenea unui procuror, bărbatul ăsta credea că e o gazdă sofisticată pentru oaspeții săi. Se înfioră. Cu cât pleca mai repede de pe iaht, cu atât mai bine va fi pentru ea.

Se duse repede la cabina Christinei. Cum aceasta nu era acolo, se așeză în fața ușii, așteptând-o cu nerăbdare. Parcă trecu o veșnicie până ce aceasta își făcu în sfârșit apariția. Pe chipul ei se putea citi surpriza.

– Ai venit să vorbim de Nico?

– Da, așa e, dar nu despre ceea ce crezi tu. Cum ai îndrăznit să mă aduci în această croazieră fără să-mi spui adevărul?

– Credeam că te prefaci.

– Chiar crezi că aș mai fi venit cu tine dacă aș fi știut despre ce e vorba?

– De ce nu? E o vacanță grozavă și te poți distra de minune.

– Să mă distrez? spuse revoltată Laurel, frângându-și mâinile. Când ajungem în primul port, am plecat.

– Asta se va întâmpla abia peste câteva zile, zise Christine ridicând din umeri.

– Am să-l rog pe domnul Minelli să scurteze cât poate această perioadă de timp. Nu cred că suntem chiar atât de departe de țărm. Probabil că mâine mi s-ar putea îndeplini dorința.

– Pentru numele lui Dumnezeu, maturizează-te! Ai șansa de a petrece clipe minunate în această croazieră. De ce te comporți prostește?

– M-aș comporta prostește dacă aș rămâne aici, zise Laurel, dar când văzu privirea furioasă a Christinei, se grăbi să adauge : nu te critic. Presupun că din punctul tău de vedere mă comport prostește. Însă am fost crescută într-un anume fel și nu mă pot schimba.

– Ce crezi că va spune Tony? o întrebă Christine,

urmându-și șirul gândurilor. Privește lucrurile și din punctul lui de vedere. Dacă pleci și mă lași baltă, se va înfuria peste măsură.

– Nu văd de ce s-ar înfuria.

– Din cauza lui Nico. O să-l lași singur.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a mă aduce aici, i-o întoarse Laurel.

– Dacă ți-aș fi spus adevărul, probabil n-ai mai fi venit.

– Așadar, recunoști că ai încercat să mă prostești?

– Ei și? o privi Christine sfidător. M-am gândit că în clipa când vei ajunge aici, te vei răzgândi. La urma urmei, nu-i nimic rău în a dori să te distrezi puțin.

– Nu și dacă aceasta e părerea ta despre distracție. Pentru mine, așa ceva nu înseamnă să mă distrez. Îmi pare rău, Christine, dar nu mai pot rămâne.

– Sper că n-ai vorbit nimănui despre asta, nu?

– Nicolas Ponti știe deja.

– Dacă apucă să-i spună lui Tony înainte de a o face eu, zise Christine pufnind, n-o să fie deloc bine. Lui Tony îi place de tine. Sunt sigură că a fost dezamăgit că Nicolas te-a preferat pe tine în detrimentul meu. Dacă nu s-ar fi întâmplat așa, atunci...

– Ajunge! izbucni Laurel, luând-o la goană spre cabina ei.

Înăuntru, se gândi ce anume să facă. Ajunse la concluzia că n-ar fi fost înțelept să se ducă în cabina lui Tony pentru a-l implora s-o lase la țărm cât mai repede cu putință. Își făcu un

duș și se schimbă. Ar fi preferat să se îmbrace cu alte haine decât cele pe care i le cumpărase Christine, dar cum nu-și luase nimic cu ea, fu nevoită să accepte situația. Abia acum își dădu seama că aceasta îi cumpărase în mod intenționat veșminte care s-o facă să pară și mai atractivă în ochii bărbaților. Gândul acesta o înfurie peste măsură, dar cum nu putea să schimbe datele problemei, se îmbrăcă și plecă în căutarea gazdei.

Îl văzu așezat pe un șezlong la soare și sorbind din paharul cu șampanie.

– Arăți grozav! o întâmpină el, prinzând-o de mâini.

– Voiam să vă vorbesc, domnule Minelli, zise ea făcând un pas înapoi.

– Spune-mi Tony, te rog.

– E ceva urgent, Tony. Trebuie să plec.

– Să pleci?

– Să plec de pe vas. Trebuie să ajung acasă.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu. Ba da. N-ar fi trebuit să vin aici. Totul a fost o greșeală.

– Ce anume a fost o greșeală?

– Croaziera. Nu sunt... Nu mi-am dat seama... Aș vrea să mă lăsați mâine într-un port, zise ea înălțându-și bărbia.

– N-o să ajungem în niciun port mâine, zise Tony Minelli pe un ton amuzat. Nici în următoarele trei sau patru zile.

Poate chiar mai mult, adăugă el.

– Dar va trebui să faceți provizii de mâncare, nu ?

– Avem suficientă hrană la bord.

– Dar insist să fiu lăsată la țărm.

– Nu te afli în poziția de a insista. N-am nici cea mai mică intenție să-mi schimb planurile numai ca să satisfac toanele unei femei.

– Dar nu e o toană, zise ea cuprinsă de panică. Pur și simplu, nu vreau să merg în această croazieră.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, se grăbi ea să spună, doar că am o slujbă și... Vă rog să mă lăsați să plec, adăugă ea frângându-și mâinile.

– Rămâi la bord până la următorul nostru popas, zise Tony pe un ton potolit. Dacă nu te răzgândești până atunci, poți pleca.

Dându-și seama că asta era tot ce putea obține de la el, Laurel trebui să accepte, deși perspectiva de a petrece alte câteva zile alături de acești oameni o înspăimânta. Se întoarse pentru a-și ascunde lacrimile care o podidiseră. În clipa aceea, îl zări în pragul ușii pe Nicolas Ponti. Ar fi vrut să-i spună adevărul, dar își aminti comportamentul cinic pe care-l avusese mai devreme și se stăpâni.

– Vino și ajut-o pe Laurel să se relaxeze, zise Tony, bine dispus. Nu e deloc în apele ei pentru că se află la mii de kilometri în largul mării, alături de străini.

– Trebuie să bei niște șampanie, spuse Nicolas privind-o.

– Prefer un suc de fructe.

– Ce zici de piersică și șampanie ? îi sugeră el.

– Doar suc de fructe, insistă ea.

Îl văzu cum se încruntă, dar se duse imediat la bar și-i aduse un suc de fructe.

Era conștientă de faptul că cei doi bărbați aveau privirile ațintite asupra ei și se sili să pară cât mai sigură pe ea.

Nicolas Ponti se uită la ea de parcă ar fi putut să-i citească în suflet. Când Enrico și Mara își făcură apariția, Laurel răsuflă ușurată. Christine apăru ultima și fu întâmpinată de Tony cu brațele deschise. O privi câteva clipe pe Laurel, după care își concentră întreaga atenție asupra lui Tony.

Ce n-ar fi dat Laurel să-i arunce băutura în față! Cu toate acestea, era pe deplin conștientă de faptul că nu putea da vina decât pe ea însăși pentru încurcătura în care intrase. Dacă ar fi ascultat-o pe Bunty, nu s-ar fi aflat într-o asemenea situație. Dar acum n-avea niciun rost să se mai gândească la "ce-ar fi fost dacă". Trebuia să înfrunte realitatea și să iasă din încurcătură cât mai repede și cât mai bine cu putință.

Capitolul 3

Cina fu servită într-una dintre elegantele încăperi ale salonului principal. Mâncarea era delicioasă, la fel și șampania. Deși nu sorbi decât câteva înghițituri, la desert Laurel se simțea deja amețită.

Tony și Christine stăteau unul lângă altul. Enrico și Nicolas erau așezați în fața ei și a Marei. De fiecare dată când își ridica ochii din farfurie, îl vedea pe Nicholas cum o examinează. Fu șocată să constate că acesta nu avea ochii negri, ci albaștri.

De îndată ce se termină masa, Laurel ieși afară. Vântul bătea mai tare decât se aștepta. Începu să tremure, așa încât se duse într-un loc mai ferit pentru a privi marea. Nu peste mult timp, simți miros de trabuc. Deși nu întoarse capul, știa că persoana care fuma era Nicolas Ponti. N-ar fi putut spune exact cum își dădusese seama de asta. Poate faptul că-l ura

atâta, îi dădea această capacitate de a-i simți imediat prezența. O cuprinse din nou furia, fiind cât pe ce să-și piardă din nou cumpătul. Va trebui să mai stea la bordul iahtului câteva zile. N-avea unde să se ducă. Dacă ar fi sărit în apă, nimeni și nimic nu i-ar fi garantat că ar fi ajuns teafără la țărm.

– Nu ne ai deloc la inimă, Laurel, zise el de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Presupun că ați aflat deja de la Tony că vreau să plec?

– Da, o aprobă el amuzat. E o bună tactică să te împotrivești, ba chiar să arăți că-ți e teamă. Din câte știu, e cel mai important ingredient pentru a stârni dorința cuiva.

– Nu credeam că aveți nevoie de așa ceva!

– Uite că te înșeli! zise el pe un ton aspru. Niciodată nu mi-a trezit dorința ceva ce mi s-a oferit pe tavă. Presupun că am un foarte puternic instinct de vânător. Cred că e mult mai pasionant să încerci să cucerești pe cineva care ți se opune din toată inima decât pe cineva care numai se preface că se opune.

De data asta, furia puse cu desăvârșire stăpânire pe ea, așa încât nu mai putu să se controleze.

– Sunteți insuportabil! Oare de ce am încercat să vă conving de adevărul spuselor mele? Nu mă prefac pentru a vă stârni dorința. E ultimul lucru pe care l-aș face. Dacă aș fi știut cum... se întrerupse ea brusc, frângându-și mâinile și încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte.

Îi întoarse spatele, luptându-se din răsputeri să nu

clacheze.

– Ești prietena Christinei, spuse el în cele din urmă. Lucrezi cu ea?

– Lucrez pentru Bunty Brown, care e fotograf. Fac muncă de secretariat, nu sunt model.

– Iar Christine nu-ți e prietenă?

Tonul pe care fusese pusă această întrebare era batjocoritor, dar Laurel hotărî să-i răspundă în cel mai firesc mod cu putință.

– Nu, nu-mi e prietenă. Până la începutul acestei săptămâni, nu făceam altceva decât să ne salutăm. Fata care-i promisese că vine cu ea în croazieră a lăsat-o baltă în ultimul moment. Mi-a mărturisit că nu se poate duce dacă nu-i găsește o înlocuitoare. Am crezut că are nevoie de o însoțitoare, de cineva care să fie în preajma ei și a domnului Minelli.

– S-ar putea ca lui Tony să-i placă să aibă o altă fată prin preajmă, dar nu ca însoțitoare, zise Nico râzând scurt. Ești o foarte bună actriță. Chiar vrei să te cred că habar n-aveai pentru ce vii în această croazieră? o întrebă el dintr-o dată.

– V-am spus deja cum s-au petrecut lucrurile, dar credeți în continuare că vă mint.

– Pur și simplu nu pot crede că există o persoană atât de naivă. Oricum, nu o fată atât de frumoasă ca tine. Cred, în schimb, că părul tău e natural, adăugă el atingând-o ușor. N-am mai văzut până acum o asemenea nuanță. Nici măcar

suedezele nu sunt atât de blonde, iar cele care se află într-o asemenea situație arată de parcă ar fi pe punctul de a-și da duhul. Părul tău arată de parcă... se opri el căutându-și cuvintele.

– De parcă ar fi de perlă, îi sfârși ea gândul.

– E evident că ți s-a mai spus asta. Ca să fiu sincer, te cred că vrei să părăsești iahtul, dar nu pentru că n-ai fi știut în ce intri, ci pentru că nu vrei să plătești prețul care se plătește într-o asemenea situație. Din această pricină, prietena ta îmi inspiră respect. Ea, cel puțin, a acceptat târgul.

– Dar v-am spus că n-am făcut niciun fel de târg! Evident, nu mă credeți. Aș vrea să plecați și să mă lăsați în pace.

– Nicio ciocănitură în ușă? șopti el.

– Nici să nu vă gândiți! Dacă o să încercați, jur că am să vă omor.

– Cred și eu că ai s-o faci, zise el izbucnind în râs. Ești cu adevărat foarte rece. Probabil că asta e problema ta. O fată frigidă care vrea să se distreze. Ce combinație interesantă!

– Nu sunt nici frigidă și nici nu vreau să mă distrez, aproape țipă ea la el. Dar de vreme ce vi se pare atât de firesc să mă insultați, spuneți-mi vă rog, cum rămâne cu faptul că așteptați ca altcineva să vă aducă femei? E aceasta o dovadă de bărbăție? Poate nu sunteți în stare să faceți pe cineva să vă iubească fără a plăti pentru asta.

Laurel se sperie de gravitatea cuvintelor rostite, dar mai

ales de reacția pe care acestea ar putea-o declanșa. În schimb, el declară pe un ton detașat :

– Acuzația ta stă în picioare, dar nu mi se aplică.

– Bineînțeles că nu, îl aprobă ea pe un ton sarcastic.

– Văd că vrei să mă aduci în situația de a mă apăra. Ești foarte inteligentă.

– Nu cred că trebuie să dai dovadă de mare inteligență pentru a-i spune cuiva adevărul despre felul cum se comportă.

– Te înșeli în privința mea, tot așa cum și eu m-am înșelat cu privire la tine. Dacă am venit în această croazieră, înseamnă că am motive bine întemeiate.

– Sunt absolut convinsă de asta.

– Dar nu e ceea ce crezi tu. De fapt, aspectul pe care-l invoci e cel care aproape m-a oprit să accept invitația.

– Aproape? întrebă ea pe un ton ironic.

– Necesitatea de a fi aici a fost mai puternică decât neplăcerea pe care mi-ar fi putut-o aduce această călătorie. Încep să înțeleg cum te simți, adăugă el după o scurtă pauză. Îmi dau seama foarte bine că nu vei crede cele ce-ți voi spune, dar sunt hotărât s-o fac.

Laurel nu știa ce să spună într-o asemenea situație și de aceea aștepta ca el să vorbească din nou. Bărbatul trase din trabuc, iar Laurel se simți apoi cuprinsă de o aromă de havană.

– Compania lui Tony a hotărât să construiască mai multe tancuri petroliere, zise el pe un ton potolit, iar eu intenționez

să obțin acest contract.

– Iar pentru asta trebuie să vă prefaceți că vă bucurați de ospitalitatea lui Tony, nu-i așa?

– Exact. E un bărbat ciudat și... continuă el pe un ton șovăielnic, de parcă i-ar fi fost greu să vorbească despre gazda lui... Tony e un autodidact și, ca majoritatea persoanelor de acest gen, are un complex de inferioritate. Când era sărac, nu mergea nicăieri însoțit de vreo femeie. Acum, poate avea câte-i poftește inima. Dacă simte că rămâi indiferent la bogăția lui, sau mai rău, dacă dezaprobi stilul lui de viață, nu te mai numeri printre prietenii lui.

– Chiar trebuie să te numeri printre prietenii lui pentru a obține un contract de la el ?

În lumina lunii, Laurel putu să-i zărească zâmbetul cinic.

– Chiar că ești un copil! zise el.

– Cine sunt ceilalți competitori? întrebă ea, ignorându-i remarca de mai devreme.

– Vreo zece companii care construiesc ambarcațiuni. Firma japoneză e cea mai puternică, dar eu sunt favoritul.

– Pentru că sunteți prietenul lui Tony, nu-i așa?

– Așa crede el.

– Și nu sunteți?

– M-ai crede, dacă ți-aș spune că nu ?

– Dar dumneavoastră mă credeți pe mine? îl întrebă ea cu amărăciune în glas.

– Nu trebuie să cumpăr o femeie, zise el de parcă s-ar fi adresat sieși. Când am venit în această croazieră, mi-am dat seama că o să am câteva probleme. Mi-am făcut și un plan: să-l las pe Tony să creadă că-i accept ospitalitatea, fără să-și dea seama că nu e adevărat.

– Și ce intenționați să faceți?

– Exact ceea ce fac acum. Ce-ar fi să cădem la o înțelegere? Ne-ar avantaja pe amândoi. Vei avea măcar parte de croaziera la care ai visat, fără obligațiile de care pretinzi că nu știi nimic.

– De care pretind că nu știu nimic? repetă ea, dându-și seama că era în continuare considerată o mincinoasă. Spuneți mai departe!

– E foarte simplu! Ne prefacem că suntem... buni prieteni. Tony va fi fericit, iar eu mă voi bucura de aceeași considerație în ochii lui.

– Și dacă nu vă accept sugestia ?

– Atunci, vei avea parte de trei sau patru zile mai neplăcute, poate chiar mai multe. S-ar putea să nu te lase la țărm când o să ajungem într-un port.

– N-o să îndrăznească să mă rețină aici fără voia mea. Dacă face așa, o să-l dau în judecată.

– Și să-ți vezi numele în ziare? Dacă ești precum te descrii, n-ai vrea să ți se întâmple așa ceva.

Era prea mult adevăr în aceste cuvinte pentru ca să-l contazică. Tony ar fi putut foarte bine s-o țină la bord până la

sfârșitul croazierei. I s-ar fi părut intolerabil să rămână aici în asemenea circumstanțe, adică să fie bătaia de joc a tuturor. Dar dacă ar accepta propunerea lui Nicolas Ponti? Îl privi pe furiș. Își dădu seama că nici măcar acum, când acesta nu mai purta ochelari, nu putea să-și dea seama ce gândește. Cu toate acestea, conchise că, deși nu-l plăcea deloc, credea în vorbele sale. Iar propunerea pe care i-o făcuse era modul cel mai sigur de a ieși din încurcătură.

– Aș vrea să aștept pentru a vedea ce se întâmplă, zise ea cu grijă. Dacă am să pot părăsi vaporul la următoarea oprire, nu vor fi probleme. Dar dacă Tony nu mă va lăsa să plec, am să fac așa cum spuneți.

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea, deoarece n-am să-ți fac avansuri, zise el pe un ton nepăsător. Așa cum ți-am spus și mai devreme, nu sunt genul de bărbat care să vadă mereu că femeile sunt la dispoziția lui. Dar dacă te hotărăști să rămâi, trebuie să ne comportăm în așa fel încât să părem fericiți împreună. Tony nu-i prost, și nu vreau să intre la bănuieli.

– Atunci, să așteptăm pentru a vedea ce se întâmplă. Mă duc la culcare, domnule Ponti.

– Spune-mi, te rog, Nicolas.

Eu ți-am spus Laurel. E un nume neobișnuit, zise el după o pauză. E chiar numele tău?

– Ca și părul meu, îi replică ea, îndepărtându-se.

***

Când se trezi a doua zi dimineață, Laurel își dădu seama că motorul iahtului nu mai făcea același zgomot. Sări din pat și privi afară. Ambarcațiunea se afla în largul mării.

Nu era decât șapte dimineața. Laurel făcu un duș, își puse costumul de baie pe ea și ieși afară pentru a servi micul dejun. În afară de membrii echipajului, nu mai era nimeni pe punte. Zări un băiat care spăla pe jos. Se duse la el și-l întrebă :

– Unde pot mânca?

Acesta mormăi ceva în italiană și arătă cu degetul în depărtare spre un steward care aranja păturile de pe scaune. Laurel se duse la el și-i puse aceeași întrebare.

– Domnul Minelli și oaspeții săi iau de obicei micul dejun în cabine, îi explică el într-o engleză excelentă.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te deranjez.

– Nu m-ați deranjat deloc, domnișoară. Mi-e la fel de ușor să vă aduc o tavă cu mâncare aici. Ar fi păcat să nu profitați de soare. Așteptați puțin!

– Grozav ! exclamă Laurel, rotindu-și privirea în jur. Dar de ce ne-am oprit?

– Acestea au fost ordinele domnului Minelli. Unora dintre

oaspeți le place să înoate în mare, iar asta nu se poate realiza dacă ne mișcăm. O să stăm aici întreaga zi, iar la asfințit o să pornim din nou la drum.

– Mi se pare ceva foarte costisitor.

Bărbatul se îndepărtă fără a face vreun comentariu. Laurel se așeză pe unul din scaune. Oare ce credea stewardul despre ceea ce vedea la bordul acestui iaht? Să se fi obișnuit într-atât încât să fie nesimțitor la ce se petrecea aici? Era sigură că ea n-ar fi putut ajunge niciodată să adopte o asemenea atitudine. Educația primită în copilărie era prea pregnantă, așa încât codul ei moral nu putea fi distrus cu una cu două.

– Credeam că încă mai dormi, auzi o voce lângă ea.

Nu fu nevoită să se întoarcă pentru a-și da seama cine anume vorbește. Era Nicolas Ponti. Laurel evită să-l privească în ochi.

– Sunt obișnuită să mă trezesc devreme, domnule Ponti.

– Ce-ți mai place să folosești numele de familie ! Dacă Nicolas ți se pare prea mult, poți să-mi spui măcar Nico.

– Cred că vi se potrivește mai degrabă Nicolas.

– Ești sigură că n-ai vrut să spui "bătrânul Nick", diavolul în persoană?

Zâmbindu-i cu subînțeles, se așeză într-un scaun și-și puse ochelarii de soare, devenind din nou enigmatic.

Tăcerea nu fu ruptă decât în clipa când apăru stewardul cu micul dejun. Laurel și-ar fi dorit să fie singură pentru a putea

mânca liniștită, însă cum acest lucru era cu neputință, își bău sucul, după care turnă niște cafea într-o ceașcă, pe deplin conștientă de faptul că mâinile îi tremurau. Tare mult și-ar mai fi dorit ca Nicolas Ponti să plece în clipa aceea.

– Nu te sfii de mine, se grăbi el să spună. Dacă aș fi știut că iei micul dejun aici, m-aș fi alăturat ție.

– Ai mâncat deja ?

– Am făcut și o baie în mare.

– Trebuie s-o fac și eu.

– Ești o bună înotătoare?

Laurel nu catadicsi să-i răspundă la întrebare, deși era foarte furioasă pe el. Îi întoarse spatele și-și termină micul dejun.

După aceea, își scoase rochia și rămase în costumul de baie.

– Ar trebui să-ți dai cu niște cremă protectoare, zise el. La ora asta, soarele arde cu putere, iar pielea ta ar putea avea de suferit.

– Credeam că dormi, îl repezi ea.

– Chiar asta făceam până în clipa când ai început să te dezbraci.

– Data viitoare am să fiu mai zgomotoasă.

– Mă îndoiesc că ai să reușești, o tachină el.

– Mă pot așeza în altă parte dacă preferi să fii singur, îi zise ea pe un ton care arăta că nu prea avea chef de glume.

– Nu-mi stai în cale, spuse el pe un ton repezit, ridicându-se și îndepărtându-se.

Plecarea lui bruscă o sperie, dar își reveni în clipa când îl văzu întorcându-se cu o sticlă de ulei.

– Unge-ți pielea cu uleiul ăsta, altminteri o să te arzi rău de tot.

Mulțumindu-i politicos, făcu așa cum îi spusese.

– Ai un corp frumos, remarcă el.

– Mulțumesc pentru ulei, zise ea punând sticla jos.

– Păstrează-l! O să ai din nou nevoie de el peste câteva ore.

În depărtare, îi zăriră pe Christine și pe Tony care le făcură cu mâna.

– Ai dormit bine? o întrebă Tony, privind-o aprobator. Sper că ai revenit la sentimente mai bune în privința plecării.

– La asta vă așteptați?

– Speram că o să te simți mai puțin nervoasă. Credeam că aseară totul ți se părea ciudat pentru că de-abia veniseși, dar acum soarele e strălucitor și toată lumea e fericită. Așa trebuie să fii și tu. Vreau ca toți prietenii mei să fie fericiți.

Se uită la Enrico Fabroza și văzu că e supărat.

– Iar te-ai certat cu Mara? îl întrebă el. Chiar nu înțeleg de ce-i acorzi atâta importanță. Cred că ai nevoie de o schimbare. Ce-ar fi să-ți canalizezi atenția asupra unei blonde?

Enrico își aruncă privirea asupra lui Laurel și se destinse.

– Ai dreptate, Tony! Cred că sunt prea bătrân pentru Mara,

zise el oftând. Cum te mai simți? o întrebă el pe Laurel.

– Îngrozitor! zise ea repede.

– Ai intrat deja în apă? Ce zici, mergem împreună?

– Nu.

– N-are de ce să-ți fie teamă. O să fiu lângă tine.

– Nu mi-e teamă, minți ea.

– Atunci, o să mergem împreună după ce o să iau și eu micul dejun.

– Înțelegi ce vreau să spun? interveni Nicolas după plecarea lui Enrico. Tony e hotărât să te vadă cuplată cu cineva. Te asigur că sunt mult mai puțin periculos decât oricine altcineva.

Laurel preferă să nu-l ia în seamă și privi spre Tony, pe care-l întrebă :

– Când ajungem într-un port?

– Cine știe? Îmi place senzația de libertate pe care ți-o oferă marea. Poate peste patru zile, poate chiar mai târziu.

Laurel nu mai zise nimic, conștientă că Nicolas se uită la ea cu atenție.

– Ei, ce zici? o întrebă el.

– Se pare că sunt obligată să vă accept oferta.

– Atunci, încearcă să te porți mai frumos. La urma urmei, te ajut să ieși dintr-o situație dificilă.

– Se presupune că și eu fac același lucru pentru tine! i-o întoarse ea.

– Dar problemele tale sunt mai mari decât ale mele. Eu, cel puțin, nu cred că fac un sacrificiu prea mare schimbându-mi principiile în comportamentul față de tine.

– Ceea ce am spus aseară e în continuare valabil, zise ea dintr-o răsuflare. O să mă comport ca și cum ți-aș fi iubită, dar dacă încerci să... Știi prea bine la ce mă refer.

– Perfect, Laurel. Pur și simplu suntem niște actori care joacă în fața unui public. Să începem, așadar !

Nici nu termină bine aceste vorbe, că-și puse neglijent brațul pe unul din umerii ei. Lui Laurel i se îmbujorară obrajii.

– Te descurci de minune, îi șopti el la ureche. E rândul tău acum să faci următoarea mișcare. Ai grijă să fii convingătoare.

– Te urăsc! șuieră ea printre dinți.

– Poate, dar cu mine o poți scoate la capăt mult mai ușor decât cu Enrico.

Dându-și seama de adevărul spuselor sale, Laurel fu nevoită să admită în sinea ei că în următoarele zile nu va avea de ales și va trebui să se comporte așa cum îi sugerase Nicolas Ponti.

Capitolul 4

Viața pe iaht era grozavă, iar lui Laurel îi era deja foarte greu să admită că există și altceva în afară de luxul în care trăia. Șase oameni trăiau parcă suspendați, dincolo de realitatea vieții obișnuite.

Din clipa când se trezea și găsea paharul cu suc de fructe așezat pe o măsuță lângă pat și până în clipa când se culca, totul era minunat. De n-ar fi fost prezența lui Tony și a prietenilor săi, ar fi fost cum nu se poate mai fericită.

"E ceva putred în Danemarca." Ce bine i se potriveau aceste cuvinte! Dar oare de unde venea acest simțământ ? Să fie oare de vină Tony cu râsul lui gros și privirea aspră? Sau poate Enrico, bărbatul cu mâini neastâmpărate și privire onctuoasă? Ba poate chiar Mara și Christine cu fețele lor inexpresive?

Lăsă la urmă imaginea lui Nicolas Ponti, cel înalt, întunecat la față și relaxat. Dar, mai presus de toate, cel care juca dublu pentru a-și păcăli gaza și a se întoarce în Anglia cu un contract gras în buzunar. Faptul că se prefăcea că era un membru al acelei lumi decadente îl făcea mai vrednic de dispreț decât ceilalți. Ei cel puțin habar n-aveau de viața pe care o duceau și nu vedeau nimic rău. Dar Nicolas pretindea că e aidoma lor numai pentru a trage un profit din asta. Oare ce se va întâmpla după ce va obține contractul? Va rupe orice legătură cu Tony sau se va preface în continuare? Indiferent de alegerea acestuia, lui Laurel nu-i mai păsa deoarece ea va fi departe de locul acesta.

Cu toate acestea, în zilele următoare se crease între ei o anumită complicitate, dar numai în văzul lumii. De fiecare dată când se trezeau singuri, se simțeau stingheri. Reuși să afle o mulțime de lucruri despre el și despre munca lui.

Într-o dimineață, pe când se îndrepta spre el, Laurel băgă imediat de seamă cât de bine îi vine bronzul, iar el se grăbi să remarce :

– Și pielea ta e aurie.

– Da, cred că asta se datorează uleiului de protecție pe care mi l-ai dat.

– Mă bucur că nu te-ai îngrășat după tot ce-ai mâncat și băut de când ești pe iahtul ăsta.

– Cine vorbea? Ai mâncat tu pentru trei persoane.

– Trebuia să-mi ocup cumva timpul, i-o întoarse el, iar tu nu m-ai lăsat să mi-l consacru ție.

Simțind că replica lui nu picase tocmai bine, se grăbi să adauge :

– Iartă-mă, Laurel. Te tachinam.

– Știu, dar făcusem un pact și...

– N-o să-l încalc. Îți dau cuvântul meu de onoare. Cred că am început să uit felul în care ne-am întâlnit. Am senzația că ne cunoaștem de ani buni.

– Nu știu de ce simți așa, zise ea abia reușind să-și ascundă plăcerea pe care aceste vorbe i-o produceau. Venim din lumi diferite.

– Nu te comporta ca o persoană demodată!

– Dar așa e ! Aparținem unor lumi diferite. Cercurile în care ne învârtim sunt opuse.

– Firile oamenilor n-au nicio legătură cu mediul în care se mișcă aceștia.

– Ba eu cred că 40% din ceea ce suntem e moștenit, e genetic, iar restul de 60% se datorează mediului în care am crescut.

– Dacă mediul e atât de important pentru tine, spune-mi te rog, ce a schimbat această croazieră la tine?

– Câteva zile petrecute într-un mediu străin nu schimbă obiceiurile pe care le ai de-o viață.

– Vorbește-mi despre obiceiurile tale. Știu foarte puține

lucruri despre tine.

– Nu sunt prea multe de spus, zise ea închizând ochii, pe deplin conștientă de faptul că bărbatul avea privirea pironită asupra ei.

– Ce te-a determinat să lucrezi într-un studio foto ca secretară, în loc să fii tu însăți model? Ești mult mai frumoasă decât Christine.

– Până când am început să lucrez cu Bunty, nu m-am gândit niciodată la felul cum arăt, îi răspunse ea. Nu m-aș împăca deloc cu gândul de a-mi exploata trăsăturile fizice. Lumea modelingului este foarte mică și totul se judecă după aparențe. Când am început, mi s-a părut fascinant, dar acum mi-am schimbat părerea. Uneori, o disprețuiesc.

– Atunci, de ce nu pleci?

– Pentru că țin foarte mult la șefa mea. E un fotograf excelent.

– Își irosește talentul fotografiind ceea ce tu disprețuiești.

– Trebuie să trăiască din ceva. A vrut să fie un fotograf al realității, dar toate posturile bune în acest domeniu sunt luate de bărbați. Cred că și-a deschis propriul studio foto din dorința de a strânge suficient de mulți bani încât să aibă posibilitatea de a cutreiera lumea în lung și-n lat și de a face ceea ce-și dorește.

– Ce a oprit-o? N-a prea avut succes ?

– Dimpotrivă, a avut prea mult. Avea prea multe solicitări

pe care trebuia să le onoreze.

– Cunosc senzația, zise el. Am vrut să devin scriitor, îi explică el, dar după moartea tatălui meu, afacerile mergeau atât de prost încât a trebuit să vin să le redresez.

– Nu era un bun om de afaceri ? întrebă ea pe un ton pe care-l dorea cât mai puțin curios.

– Era un om de afaceri de modă veche, spuse Nicolas. Credea că tot ce trebuie să facă e să producă ambarcațiuni de bună calitate, iar apoi să aștepte să-i fie comercializate. Dar acum lucrurile nu mai stau așa. Trebuie să te bați pentru a obține ce-ți dorești. La început, trebuie să scazi prețurile, iar dacă această tactică nu merge, ești nevoit să găsești o altă cale de a obține un contract.

– Ca de exemplu, prefăcându-te.

Nicolas tăcea, iar ea tare mult ar mai fi vrut să știe ce se ascunde sub această mască.

– Da, zise el în cele din urmă, așa cum mă prefac eu acum. Nu-mi place ceea ce fac, dar sunt ferm hotărât să pun din nou compania pe picioare. Construirea a două supertancuri petroliere pentru Minelli va schimba datele problemei.

– Și apoi, ce vei face? Te vei întoarce la scris?

– Nu te poți întoarce la ceva pe care nici măcar nu l-ai început, zise el. Scrisul a fost un vis de tinerețe. Doream să arăt cum e lumea asta urâtă.

– Nu-i chiar totul urât. Uneori, lumea poate fi și frumoasă.

– Ce inocentă ești!

– Adevărat? întrebă ea, ca pentru a se convinge că a auzit bine.

Bărbatul se încruntă puțin, iar Laurel se pregătea sufletește pentru a primi un răspuns sarcastic. Dar într-un sfârșit, când acesta vorbi, tonul fu unul blând.

– Da, Laurel, așa cred. Vezi lumea în roz.

– Încerc să văd în toate cele partea bună.

– Spune-mi atunci, care e partea bună a prietenilor noștri? o întrebă el, lăsându-se din nou pe spate.

– Nu-s chiar atât de răi pe cât par, zise ea precaută. Tony și Enrico sunt triști în felul lor. Au prea mulți bani și nu prea știu cum să-i cheltuie. De aceea se plictisesc și simt nevoia de a adăuga sare și piper la tot ceea ce fac.

– E un mod foarte subtil de a pune problema. Continuă ! Mi-ai trezit interesul.

Laurel îi aruncă o privire scurtă. Oare o încuraja să vorbească pentru că interesul lui era real, sau o făcea numai de dragul conversației? Oricum, n-o credea când îi spusese că nu știuse nimic când acceptase să vină în această croazieră. Încă îi mai răsunau în minte acuzațiile pe care i le adusese în prima seară.

– Continuă, o îndemnă el, întrerupându-i șirul gândurilor. Spune-mi ce părere ai despre Christine și despre Mara?

– Sunt mai jalnice decât Tony și Enrico. Vreau să spun,

oare ce vor mai face când vor apărea niște fete mai tinere și mai drăguțe decât ele și le vor lua locul ?

– Probabil că până atunci Mara se va fi căsătorit cu Enrico, iar Christine va fi devenit o gospodină respectabilă într-o zonă mărginașă a orașului.

– Crezi că Enrico se va căsători cu Mara? întrebă ea, deoarece predicția aceasta i se părea de necrezut. Se poartă așa de urât cu ea.

– Dar asta nu-l oprește s-o dorească, deși se detestă pentru ceea ce simte.

– Atunci, nu-i văd fericiți împreună.

– Probabil că nu aceasta e ideea ta despre o căsătorie, tot așa cum nu e nici a mea, dar ei doi vor fi mulțumiți.

– Ce oameni ciudați! zise ea oftând.

– Tocmai asta îi face interesanți. Spune-mi, te rog, părinții tăi cum erau?

– Tatăl meu era preot într-un sat, iar mama îl ajuta în tot ceea ce făcea. Nu aveau prea mulți bani, dar erau foarte fericiți. Se certau întotdeauna pe seama unor fleacuri, dar când venea vorba de lucrurile importante se înțelegeau de minune.

– Ce înțelegi prin fleacuri?

Lui Laurel i se ivi un zâmbet în colțul gurii la amintirile pe care i le trezea această întrebare.

– Mamei mele îi plăcea foarte mult muzica modernă, dar

tata nu putea s-o suporte. Părerea lui era că toate cântecele trebuie să fie imnuri. Apoi, tata se pricepea foarte bine la flori și la tot ce avea legătură cu botanica, în vreme ce mama se ducea în grădină numai ca să culeagă mazăre. Tata spunea că face lucrul acesta într-un moment nepotrivit.

– Care erau lucrurile pe care le aveau în comun?

– Credința, dar și convingerea că oamenii sunt buni.

– Se pare că ai moștenit și tu această convingere.

– Nu sunt atât de ingenuă pe cât crezi.

– Cu vreo două zile în urmă, asta voiai să mă faci să cred. Mai povestește-mi despre părinții tăi.

– Nu sunt prea multe de spus. Tata a murit de pneumonie, iar mama la șase luni după el, pentru că avea inima frântă. Presupun că ți se pare greu de crezut una ca asta.

– De ce să mi se pară?

– Pentru că pari atât de cinic.

– Îți par numai? o întrebă el, apropiindu-se cu fața de ea. Credeam că ești sigură.

– Poți oare fi vreodată sigur de ceva?

– Eu sunt aproape sigur în privința ta, adăugă el apropiindu-și buzele de ale ei.

Rămase nemișcată, temându-se ca nu cumva să se trădeze, arătând cât de multă plăcere îi face această atingere.

– Laurel, șopti el strângând-o în brațe. Frumoasa mea de șaptesprezece ani și care n-a mai fost niciodată sărutată!

– Douăzeci și trei de ani și de nenumărate ori sărutată.

– De adolescenți, probabil. Sau ești, într-adevăr, o foarte bună actriță.

– Nu ți-am cerut să mă săruți, zise ea cu ochii plini de lacrimi.

Spunând acestea, se ridică imediat în picioare și vru să plece.

– Haide, vino înapoi și stai jos, ca o fată cuminte ce ești.

– Am s-o fac dacă o să-ți amintești că sunt, într-adevăr, o fată cuminte.

– Punct ochit, punct lovit, zise el zâmbind. Acum, întoarce-te !

– Chiar trebuie să mă privești așa? exclamă ea. O, Doamne! Ce bine ar fi să pot pleca de pe acest vas, adăugă ea izbucnind în plâns. E îngrozitor!

– Îmi pare rău, spuse el brusc. Pur și simplu te tachinam. Te rog, nu plânge!

Laurel închise ochii și încercă să se controleze. Era stupid să fie atât de labilă emoțional. Ar fi trebuit să dea dovadă de suficientă sofisticare pentru a juca această scenă cu zâmbetul pe buze. Toată această întâmplare nu însemna nimic pentru acest bărbat atât de sigur pe el.

– Îmi e foarte greu să mă prefac, șopti ea. Mă face nervoasă.

– N-ai de ce să fii nervoasă. Te-am sărutat pentru că ești frumoasă și stai lângă mine, dar n-am de gând să merg mai

departe.

Speriată de moarte din cauza acestor ultime cuvinte, Laurel întoarse capul și închise ochii. Chiar și așa, simțea privirea bărbatului pironită asupra ei.

Restul zilei trecu în același mod. Se duseră în mare și înotară, după care se întoarseră pe punte. Se schimbară și ieșiră din nou afară pentru a mânca și a bea.

Dorind să pară mai încrezătoare în ea însăși, Laurel se îmbrăcă în negru, dar asta avu efectul contrar celui la care se aștepta. Când intră în sufragerie, toată lumea tăcu. Tony veni s-o întâmpine, zâmbindu-i.

– Arăți ca un înger. Sper că n-o să te comporți ca atare.

– Eu ar fi trebuit să spun asta, interveni Nicolas. E iubita mea, zise el pe un ton lejer.

– Femeile nu sunt niciodată motiv de ceartă, zise Tony dând din umeri. Sunt alte lucruri mult mai importante care pot constitui subiect de dispută.

Laurel avea obrajii împurpurați. Îl simțea pe Nicolas încordat. I se aduse un pahar cu suc de fructe, iar ea îl duse aproape automat la gură.

– Să nu-l iei în seamă pe Tony, murmură el. Băuse deja vreo două sticle cu șampanie când am venit eu.

Laurel oftă. Tony era tentat să bea prea mult când nu se înțelegea cu Christine.

– Sper că n-o să fie o seară cu probleme, zise ea în șoaptă.

– Dacă se va întâmpla asta, o să găsim noi o scuză pentru a ne retrage. O asemenea mișcare n-ar surprinde pe nimeni. Arăți grozav în seara asta. Ce-ai făcut pentru asta ?

– M-am îmbrăcat cu vechiul meu costum.

Nicolas zâmbi, iar tensiunea care se crease între ei în timpul zilei dispăru ca prin minune.

Așa cum anicipaseră, cina fu servită într-un climat nu tocmai plăcut. Tony se comporta ca și cum Christine nici n-ar fi existat. Le invită pe Mara și pe Laurel la dans, le oferi chiar mâncare din farfuria lui. La un moment dat, privirea i se încrucișă cu aceea a lui Nicolas. Acesta se apropie imediat de ea și-i șopti :

– Cred că trebuie să plecăm.

– Tony o să se supere.

– Lasă totul în seama mea, zise el prinzând-o de talie. Tony, noi plecăm, rosti el tare.

– N-aveți cum să plecați. E prea devreme. O să mai dansăm puțin, iar apoi mergem să înotăm. Nu-i așa că nu vrei să-ți strici îmbrăcămintea? o întrebă el pe Laurel. O să te ajut să te schimbi, adăugă Tony.

– Asta intră în atribuțiunile mele, îi replică Nicolas pe un ton potolit.

– Dar eu sunt prietenul tău! protestă Tony.

– Atunci, comportă-te ca un prieten și lasă-mi-o pe Laurel. E atât de frumoasă, adăugă el mângâindu-i părul. Fii

mărinimos, Tony. Lasă-mă pe mine s-o conduc la cabină.

– Fie! Să nu se spună că Tony Minelli s-a interpus vreodată între un prieten și ceea ce-i face plăcere.

Nicolas o luă pe Laurel de braț și plecară. Abia când ajunse în cabină, Laurel răsuflă ușurată. De-abia se mai ținea pe picioare.

– Nu-mi plac bețivii, zise ea cu vehemență.

– Nu trebuie să arăți niciodată că ți-e frică. La un moment dat păreai atât de speriată, încât am crezut că o să leșini.

– În niciun caz ! De-abia ar fi așteptat Tony, ca să mă conducă la cabină.

– Ți-aș fi sărit imediat în ajutor, zise Nicolas zâmbind.

– Nu ți-ar fi fost teamă să-ți pierzi contractul interpunându-te între un bărbat și plăcerea lui?

Tăcerea era electrizantă. De teamă că mersese prea departe, Laurel se grăbi să se scuze.

– Îmi pare rău, Nicolas. N-am vorbit serios.

– De ce nu? Tot ceea ce-am spus și făcut de când ne-am cunoscut, nici nu te putea conduce la o altă concluzie. Ai tot dreptul să fii cinică.

– Până acum, nu m-ai lăsat la greu. Cred că, dacă n-ai fi fost tu, aceste zile s-ar fi transformat pentru mine într-un adevărat coșmar.

– Nu s-a întâmplat așa?

– Evident că nu. A fost aproape o vacanță.

– Aproape?

– Din când în când, mi-a fost teamă de tine, dar acum nu-mi mai e.

– E bine, atunci.

O bună bucată de timp, se uitară unul la celălalt. Apoi, Laurel se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută pe obraz.

– Îți mulțumesc, cavalere! zise ea, după care se strecură imediat în cabină.

– Încuie ușa, îl auzi pe Nicolas. Dar nu din cauza mea, adăugă el.

– Sigur, zise ea râzând

Stătu câteva clipe în mijlocul camerei, neștiind ce să facă. I se părea ciudat că avea acum deplină încredere într-un om de care ar fi fugit oricând bucuroasă în urmă cu două zile. Își făcu patul, gândindu-se că Nicolas nu făcea parte din viața ei. Se întâlniseră din întâmplare și se vor despărți în curând, conchise ea oftând și închizând ochii.

Capitolul 5

Laurel deschise ochii și stătu câteva clipe nemișcată. În dimineața aceea, se petrecea ceva neobișnuit, deși nu putea să-și dea seama ce anume. Se dădu jos din pat și se duse la hublou să privească afară.

Se aștepta ca iahtul să fie în continuare ancorat, așa cum se întâmpla de obicei în acel moment al zilei, dar motorul zumzăia chiar și la opt dimineața. De fapt, asta o și deranjase. Acum cunoștea și cauza: nu se opriseră. Mai era foarte puțin până la țărm. În depărtare, se zăreaau vârfurile copacilor, ca și etajele superioare ale hotelurilor. Dacă iahtul se mișca tot așa, va putea să scape.

Rămase cu răsuflarea tăiată, nu atât pentru că ideea de a scăpa o tulbura, cât mai degrabă datorită unui intens simțământ de pierdere. Dar oare de unde-i venea această

senzație că a pierdut ceva? De când se urcase la bordul navei, se tot ruga să aibă șansa de a o părăsi. Iar acum, când norocul îi surâdea, nu voia să profite de el. Nu dorea deloc să-și ia rămas-bun de la soare, de la mare și de la Nicolas. Mai ales de la Nicolas.

Se așeză imediat pe un scaun. Adevărul i se impuse cu forța evidenței : nu voia să-l părăsească pe Nicolas Ponti.

Felul în care gândea era o nebunie. Nu mai târziu decât cu o seară în urmă își spusese că, de îndată ce va pleca de pe iaht, nu-l va mai revedea niciodată. Nu aveau nimic în comun și nimic pe care să clădească o fundație. Fie că era nebună, fie că nu, un lucru era cert: nu putea să-și mai nege emoțiile. Nu voia să-l părăsească pentru că... O, dar era ceva pentru care n-avea cuvinte.

Își făcu un duș și se îmbrăcă repede, dar în tot acest timp gândul acesta nu-i dădu pace. Când se așeză în fața oglinzii pentru a se pieptăna, acceptă adevărul.

Îl iubea pe Nicolas.

Abia acum își dădea seama de ce era atât de tulburată de fiecare dată când se afla în preajma lui, iar inima îi bătea nebunește când acesta o atingea ca din întâmplare. Nu conta deloc faptul că o privea ca pe cineva care-l ajută să-l păcălească pe Tony Minelli. Iubirea nu avea logică, iar faptul că nu era împărtășită nu constituia un impediment. Admițând adevărul, Laurel trebuia să se gândească și la viitor. Necunoscutul o

sperîa. Oare cât de repede va putea trece peste faptul că nu-l va mai vedea în fiecare zi? Nu avea un răspuns la această întrebare și încerca să nu se mai gândească.

Își aruncă din nou ochii pe hublou. Se apropiau tot mai mult de coastă. Putea să zărească portul și catargele celorlalte nave. Tare mult ar fi vrut să știe unde sunt. Dar fie că era vorba de Franța, fie că era vorba de Italia, nu avea importanță. Din oricare putea să se îmbarce pentru Anglia. Își puse pe ea niște haine foarte simple și ieși afară. Zări imediat silueta înaltă a lui Nicolas, așa încât ezită, neștiind dacă e bine sau nu să se ducă la el. În cele din urmă, acesta îi simți prezența, se întoarse spre ea și-i spuse :

– Ei, după cum vezi, mai avem puțin și ajungem în port. Portul tău. Vrei să rămâi la țărm pentru mai multă siguranță?

– De ce-mi pui această întrebare ? zise ea cu vocea schimbată.

Nicolas nu dădu niciun semn că ar fi sesizat schimbarea din vocea ei. Se întoarse din nou și privi în zare.

– Mă întrebam numai dacă te-ai răzgândit. La urma urmei, călătoria n-a fost chiar neplăcută. Evident, în afară de comportamentul de aseară al lui Tony, pentru care de altfel își cere scuze.

Neștiind prea bine ce anume să spună, Laurel se apropie de el și privi în gol.

– Portul e la stânga ta, spuse Nicolas pe un ton amuzat.

Laurel întoarse capul, pe deplin conștientă de faptul că Nicolas n-o slăbea din priviri. Îi era cu neputință să-i dea un răspuns. Ce dureros i se părea că trebuie să stea lângă el, dar mai ales că nu-și dăduse seama ce se petrecea cu ea.

– Ți-ai făcut bagajele? o întrebă el brusc, obligând-o să-i răspundă.

– N-am nimic de luat cu mine. Hainele sunt ale lui Tony. Christine le-a cumpărat cu banii lui.

– Cred că sunt în mai mare măsură ale tale decât ale lui.

– Știi foarte bine la ce mă refer, spuse ea liniștită. Nu vreau să iau nimic de aici. Nimic din ceea ce mi-ar putea aminti de această croazieră. Vreau să uit această perioadă din viața mea.

– Asta mă include și pe mine? o întrebă el pe un ton șovăielnic.

Șovăiala aceasta din glas îi trăda adevărata stare de spirit. Laurel îi aruncă o privire, dar văzând că avea ochii pironiți asupra ei, întoarse capul.

– A uita tot ce are legătură cu această croazieră se referă și la mine? repetă el, prinzând-o de braț.

Laurel se desprinse imediat din strânsoarea lui. Gestul acesta îl făcu pe Nicolas să se dea un pas înapoi și să-și arate furia.

– Nu te mai osteni să-mi dai un răspuns, pentru că ai făcut-o deja.

– Ba nu-i adevărat! N-aș putea să te uit vreodată. Alături de

tine, zilele au fost frumoase.

– Spui asta numai din politețe, sau pentru că e adevărat?

– Pentru că e adevărat. De n-ai fi fost tu, nu știu ce aș fi făcut. Probabil că m-aș fi aruncat în apă.

Încerca prin această glumă să detensioneze situația, dar își dădu seama că nu reușește, deoarece el o privea în continuare cu seriozitate. Se străduí să nu interpreteze în niciun fel această privire pentru ca nu cumva să comită o greșeală.

– M-ai considera nebun dacă aș spera că te vei răzgândi și nu vei mai pleca de pe iaht? o întrebă el.

– Să... să nu mai plec ? bâigui ea.

– Aș vrea foarte mult să rămâi, de data asta fără nicio obligație.

Laurel își ținu respirația. Doar nu voia să spună... Nu, era imposibil. Încercă să deschidă gura, dar simți cum i se împleticește limba.

– Nu vreau să ne mai prefacem, continuă Nicolas. Tony crede deja că suntem iubiți, așa încât nu mai suntem nevoiți să i-o demonstrăm de fiecare dată când se află prin preajmă. Vreau să spun că-mi doresc ca jocul nostru să se transforme în realitate.

– Nu! strigă ea. E cu neputință.

– Înțeleg, zise el pe un ton șovăielnic. Nu mi-am dat seama că-ți sunt tot antipatic.

– Nu-i adevărat. Dar asta nu înseamnă că pot să... zise ea

punându-i-se un nod în gât. Credeam că m-ai crezut când ți-am spus că nu sunt... că e vina Christinei...

Își întoarse capul într-o parte, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Nicolas se apropie de ea. Îi simți răsuflarea caldă.

– Laurel, pentru numele lui Dumnezeu! Nu asta am vrut să spun. Nu-ți ceream să... Draga mea! Voiam să spun că nu mai e cazul să ne prefacem pentru a-i arunca praf în ochi lui Tony. Chiar nu înțelegi? S-o luăm din nou de la capăt: să presupunem că de-abia ne-am cunoscut, că suntem doi oameni obișnuiți. Nu că tu ai fi un om obișnuit, se grăbi el să spună. Ești atât de frumoasă!

Aceste cuvinte îi merseră drept la suflet. Simțea că plutește. Nu era nevoie să spună ceva, deoarece starea lăuntrică se reflecta pe fața ei. El o strânse duios la piept.

– Draga mea Laurel, cred că ne vedem pentru prima dată. Îmi pare bine de cunoștință, domnișoară Carter, zise el făcând un pas înapoi. Numele meu este Nicolas Ponti.

Ea râse și-și lăsă mâna într-a lui. Priviră amândoi în zare.

– Miramar este cel mai mare iaht de aici, zise el. Asta o să-l facă pe Tony foarte fericit.

– Măcar se bucură de acești bani, spuse ea. Nu pot să-i suport pe milionarii zgârciți.

– Te referi la cei care-și recuperează banii până la ultima centimă? Cunosc foarte bine genul acesta de persoane.

Ea zâmbi.

– Tu ce fel de milionar ești ?

– Nu sunt încă milionar.

– De asta vrei să semnezi contractul cu Tony ?

– De fapt, vreau banii pe care mi-i aduce acest contract, zise el după o pauză. Pentru mine personal n-am nevoie de bani, dar contractul îmi oferă timpul de care am nevoie pentru a reorganiza compania. N-am nevoie decât de două supertancuri.

– Ce șanse ai să obții contractul ?

– Toate detaliile au fost discutate și am ajuns la un acord. Nu mai am nevoie decât de semnătura lui Tony. Dar e genul de persoană care găsește mereu câte o scuză pentru a amâna. Ieri primise două oferte mult mai bune decât a mea din Japonia. Astăzi urmează să-l contacteze cineva din Germania.

– Vrei să spui că face asta în mod deliberat?

– Vrea să arate cât e de puternic, zise Nicolas ridicând din umeri. Iar acesta e unul dintre moduri.

– Mi-aș dori să-i răspunzi cu aceeași monedă.

– Din păcate, nu am putere.

Laurel îi aruncă o privire prin care voia parcă să-i demonstreze câtă putere are asupra ei.

"Nu-ți face griji, Nicolas! Sunt absolut convinsă că vei obține contractul ăsta", cugetă ea.

– Când sunt cu tine, toate astea nu prea mai au

importanță. Chiar dacă nu ți s-au împlinit toate dorințele când erai mică, sunt convins că ai avut o copilărie mai fericită decât a mea.

– N-ai avut parte de o copilărie fericită ? îl întrebă ea cu prudență.

– Am fost trimis la internat încă de la șapte ani. Veneam acasă numai în vacanțe.

– Săracul băiețel bogat! îl tachină ea.

– Abia acum îmi dau seama cât de sărac eram. Dacă aș avea copii, nu i-aș trimite sub nicio formă la internat. Sau, cel puțin, nu înainte de treisprezece ani, și numai dacă vor.

– Sunt de acord cu tine. E ciudat să ai copii și să-i dai altora pentru a-i crește.

El oftă și se lipi de ea.

– Aștept cu nerăbdare zilele pe care le mai avem de petrecut împreună în această croazieră. O să fie interesant să te cunosc mai bine.

Se auziră pași în urma lor. Imediat, își făcură apariția Tony și Christine.

– Monte Carlo! exclamă Tony, entuziasmat. O să mâncăm pe uscat și o să ne încercăm norocul la cărți.

– Cred că azi norocul îmi dă târcoale, spuse Nicolas.

– Și mie la fel, zise Tony prinzând-o pe Christine de braț și zicându-i: Tu cum stai la capitolul ăsta ?

– La fel de bine ca tine.

– Atunci, o să-ți dau o mie de lire să văd dacă dublezi suma.

– Ești un înger, zise Christine. Să dai dovadă de atâta mărinimie față de iubita ta!

Tony o ciupi pe Christine de fund, iar Nicolas, simțind că Laurel era stânjenită din cauza acestei situații, o luă de mână și se îndepărtară.

– Într-o bună zi, cineva o s-o înece pe fata asta! mormăi el.

– Probabil că eu am să fiu acea persoană, glumi Laurel, mai fericită decât fusese vreodată.

La amiază, ancorară în port chiar lângă un alt iaht care, spre marea satisfacție a lui Tony, avea câțiva metri mai puțin decât al lui. El și Christine împreună cu Enrico și Mara hotărâră să-și petreacă ziua la țărm. Nicolas îi anunță că el și Laurel rămân la bord.

– Atunci, o să ne întâlnim la cină, spuse Tony îndepărtându-se împreună cu Christine.

Pentru Laurel, ziua aceea fu cum nu se poate mai frumoasă. Erau numai ei doi. Se duseră și făcură o baie în mare, după care se întoarseră și se întinseră la soare, ascultând muzică de Ceaikovski la radio Monte Carlo.

– Ești o fată uimitoare, îi zise el la sfârșitul uverturii Romeo și Julieta. Pari atât de firavă, încât ai crede că următoarea adiere de vânt te va doborî, dar înoți ca un pește și mănânci ca un cal.

– Mă simt copleșită de atâtea vorbe frumoase, zise ea

zâmbind.

– Fără a mai pune la socoteală faptul că ești foarte frumoasă, continuă el, în pofida cremei de protecție pe care ai folosit-o pentru față sau a părului ud.

– Știu că n-arăt prea grozav, dar nu-mi pasă.

– Nu-ți pasă pentru că știi foarte bine că nu arăți rău deloc. Te superi dacă fac asta? o întrebă el prinzându-i mâna și aplecându-se să i-o sărute.

Laurel își scutură capul, ca pentru a spune că "nu" și se simți cuprinsă de fiori când acesta îi sărută mâna.

– De cât timp ai nevoie ca să te îmbraci?

– Cum vrei să fiu îmbrăcată?

– Suficient de bine ca să te invit la cină.

– Am nevoie de o jumătate de oră.

– Hai să fie cincisprezece minute!

Zâmbind, se duse în cabina ei și-și scoase din dulap o rochie înflorată. Apoi, își prinse părul într-o coadă. Își dădu cu puțin ruj de buze și aplică puțin rimel pe gene, după care se grăbi să iasă afară. Nicolas o aștepta deja pe chei. Arăta foarte bine, îmbrăcat cu o pereche de blugi și un tricou.

Când ajunseră la țărm, el deschise portiera unei mașini și-i spuse :

– Prin amabilitatea domnului Minelli, mașina e a noastră pentru restul zilei.

– Are câte o mașină în fiecare port ? întrebă ea.

– Tot așa cum are câte o iubită, râse Nicolas. Te rog, nu mă privi atât de acuzator, deoarece eu nu sunt Tony Minelli. Sper că nu vei uita asta.

Laurel încuviință dând din cap și, neștiind ce să spună, se arătă preocupată de felul în care arăta portiera. Mașina prinse viteză și în curând ieșiră din Monte Carlo pentru a urca în munți.

– N-am mai fost niciodată în sudul Franței, spuse ea. Și nici în străinătate.

– Înseamnă că ai ce să vezi. Lumea te așteaptă. Mi-ar plăcea să-ți fiu călăuză. Ar fi distractiv. Te-aș putea învăța o mulțime de lucruri. Crezi că ai fi o elevă bună?

– Numai dacă-mi place profesorul.

– Ți-ar plăcea dacă aș fi eu acela?

– Facem un tur cu mașina, nu suntem într-o expediție de agățat.

Nicolas râse și se concentră asupra drumului.

– Unde mergem? întrebă ea.

– La Saint Paul de Vence. E o colonie a artiștilor. Chiar dacă nu e momentul cel mai potrivit pentru a o vedea, tot merită o vizită. Există acolo și un restaurant căruia i se spune "Colombe d'Or".

– "Porumbelul de aur", șopti ea.

– În această perioadă a anului, se aseamănă mai degrabă cu un păun. Am încercat să fac rezervare pentru o masă, dar linia

era ocupată. Sper să avem noroc și să găsim o masă liberă.

– Mi-e indiferent unde mâncăm, spuse ea gândindu-se că atâta vreme cât Nicolas era lângă ea, restul nu mai conta.

Oare cum ar fi reacționat dacă ar fi rostit cu voce tare aceste cuvinte? Îi aruncă o privire și roși, deoarece văzu că și el o examinează.

– La naiba cu restaurantul ăsta, strigă el. Mă bucur pur și simplu să fiu împreună cu tine.

Cuvintele lui erau parcă ecoul propriilor gânduri. Se întrebă dacă ghicise ce-i trecea prin minte. Scoase un oftat de mulțumire și se lăsă pe spate.

Ajunseră la St. Paul pe la ora două și parcară mașina în spatele unor ziduri vechi. În fața ochilor, o întindere nesfârșită de flori și verdeață desprinse parcă dintr-un tablou provensal.

– Ce mult mi-aș dori să pot picta, suspină ea.

– Toată lumea poate.

– Da, dar nu toată lumea e bună.

– Să înțeleg că faci parte din acea categorie de oameni care nu se apucă de ceva decât dacă-l fac perfect ?

– N-aș zice. Dar cred că tu te încadrezi de minune în această categorie.

– Așa e, zise el râzând.

– Ce hobbyuri ai? îl întrebă ea, în dorința de a ști cât mai multe despre el.

– Am fost prea ocupat pentru a avea timp liber. M-am

consacrat întru totul companiei.

– Când a murit tatăl tău?

– Acum cinci ani. Era deja bolnav de ceva timp, iar eu am fost nevoit să mă ocup de afaceri chiar de la ieșirea de pe băncile facultății.

– Ce mult mi-aș fi dorit să fi mers la facultate, oftă Laurel.

– De ce n-ai făcut-o ?

– Nu-mi închipuiam că pot trăi dintr-o alocație de student. Acum regret decizia pe care am luat-o.

– Întoarce-te! O să-ți dau eu bani.

– Am fost învățată să nu accept niciodată bani de la un străin, zise ea scuturând din cap.

– Atunci, dă-mi voie să fiu prietenul tău. N-am niciun gând ascuns, se grăbi el să adauge, ca și cum i-ar fi fost teamă că îi va interpreta greșit cuvintele.

– Sunt sigură de asta, dar răspunsul e tot "nu". O să mă instruiesc frecventând biblioteca publică.

– Iată un lucru care nu-mi place deloc : să mă folosesc de cărți care nu sunt ale mele.

Remarca aceasta îi arătă cât de diferită fusese educația lor. Oricât de mult i-ar fi vorbit despre dificultățile financiare pe care le avea, ei tot i s-ar fi părut o avere puținul pe care-l avea el.

– Aproape am ajuns, spuse Nicolas când trecură pragul unei case construite în stil rustic. Pătrunseră într-un salon ai

cărui pereți erau acoperiți cu picturi impresioniste. În timp ce Nicolas se duse să găsească o masă, Laurel se uită cu atenție la tablouri și-și dădu seama că nu erau copii, așa cum crezuse inițial, ci chiar originalele.

Nicolas se întoarse cu zâmbetul pe buze, ceea ce însemna că obținuse ceea ce-și dorise. Ieșiră afară, pe terasă, și se așezară la o masă de unde aveau o priveliște extraordinară asupra ținutului.

– Cred că picturile făcute aici costă o avere, murmură ea în timp ce se așezau.

– Patronul se pricepe foarte bine la afaceri, îi explică Nicolas. Un artist poate întotdeauna să-și plătească nota de plată oferind un tablou.

– Dacă aș deveni proprietara atâtor tablouri, aș sfârși prin a deveni restaurator și n-aș mai face nimic altceva. Tu, nu ?

– Sincer să fiu, nu știu cum aș suporta să stau tot timpul trândav, zise Nicolas. Cred că aș muri de plictiseală.

Luară meniul și începură să-l studieze. Ei îi venea foarte greu să înțeleagă ce anume e scris în meniu. Simți încă o dată cât de mare era diferența dintre ei, nu numai în ceea ce privește bunăstarea, ci și educația.

– Alege tu și pentru mine, spuse ea. Nu înțeleg franceza.

– Sunt absolut convins că înțelegi suficient de mult încât să-ți alegi felurile de mâncare, zise el privind-o provocator. Dacă există vreun cuvânt pe care nu-l înțelegi, o să ți-l traduc

eu.

– Nesuferitule! îi aruncă Laurel.

Nicolas încuviință din cap, dar nu cedă. Laurel fu nevoită să aleagă. În cele din urmă optă pentru midii în vin alb și carne de vițel

– Nu ai un sentiment de împlinire ? o întrebă Nicolas în timp ce chelnerul se îndepărta, ducând comanda.

– O să-ți răspund după ce am să mănânc. S-ar putea ca alegerea mea să fie îngrozitoare.

– Tot ce se servește aici e grozav, zise el.

Peste o oră, Laurel îi dădu cu satisfacție dreptate.

– Ce bine că această vacanță nu durează decât o lună. Altminteri, ar fi trebuit să țin regim. Cred că tu n-ai de ce să-ți faci probleme, adăugă ea după ce-i aruncă o scurtă privire.

– Grija e cea care mă ajută să nu pun un gram pe mine.

– Dar ești întotdeauna atât de calm și de stăpân pe tine.

– Mă prefac, pentru a-i păcăli pe ceilalți competitori și pe clienți.

– Tony știe cât de multă nevoie ai de acest contract? prinse ea ocazia să-l întrebe.

– Știe că țin foarte mult să-l obțin, dar nu știe că supraviețuirea companiei mele depinde de acest contract.

– E chiar atât de dificilă situația ?

Nicolas încuviință.

– Eu personal n-o să am probleme, deoarece am bani puși

deoparte, dar uzinele vor trebui închise.

– Și n-ar fi mai bine așa ? E atât de greu să fie ținute pe picioare...

– Nu, spuse el cu vehemență. Suntem constructori de ambarcațiuni de trei sute de ani și n-am de gând să renunț acum. Am cheltuit o mulțime de bani cu modernizarea uzinelor. Dacă nu pot obține acest contract, o să mă simt îngrozitor. Aici nu e vorba de ambiție sau de dorința de a mai face avere. E vorba de continuarea unei tradiții de familie. Majoritatea angajaților noștri ne sunt fideli de-o viață, tot așa cum au fost părinții și bunicii lor. Mă simt dator față de ei și de aceea continui să lupt, chiar dacă ar fi să mor în timpul acesta.

Masca pe care Nicolas o purtase în ultima săptămână căzuse. Trebuia să admită că bărbatul pe care-l avea în față era unul care-și lua în serios responsabilitățile. Până acum, nu-și dăduse seama cât de importantă era compania pentru el și de ce acceptase invitația lui Tony.

– Cum ai să reacționezi dacă Tony te invită și anul viitor într-o croazieră ? O să fii din nou obligat să accepți?

– Numai dacă acceptă să-mi aduc iubita cu mine.

Laurel se grăbi să-și întoarcă privirea, deoarece simțea că acest răspuns i se adresează în mod direct.

După-masă, se plimbară pe străzile înguste pline cu tot felul de magazinașe. Acestea erau împânzite cu tablouri

realizate în stil impresionist, fovist sau cubist. Chiar dacă pictorii nu făcuseră risipă de culoare, pânzele nu erau valoroase.

Fu bucuroasă când ajunseră la mașină. Străbătură o bucată de drum, după care se opriră și se urcară pe un deal. Nicolas o luă de mână și aproape o trase după el pentru a urca o pantă. Ajunseră într-un loc plin cu sculpturi moderne uimitoare.

– Aceasta e Fundația Maeght, îi explică el. Se fac tot felul de expoziții de artă, de-a dreptul extraordinare. Acum, de exemplu, este expoziția lui Nicolas de Stael.

– Alt Nicolas! exclamă ea.

– Un artist original. S-a sinucis pentru că și-a dat seama că talentul îl părăsește.

– Ai putea vreodată să recurgi la un asemenea gest ?

– Niciodată. E soluția unui laș.

– Eu cred, dimpotrivă, că ai nevoie de mult curaj pentru a săvârși un asemenea act.

Nicolas o privi uimit.

– Și mai ești și fiică de preot. Ce-ar spune tatăl tău dacă te-ar auzi?

– E adevărat că n-am pomenit niciodată de așa ceva, dar nu cred că s-ar supăra.

Nicolas clătină din cap.

– Și eu care credeam că încep să te înțeleg! Am descoperit

o nouă fațetă a caracterului tău. Ești o fată foarte ciudată și cred că nu m-aș sătura niciodată să te cunosc.

Cuvintele acestea prevesteau un viitor împreună, ceea ce îi dădea o stare extraordinară. Fiindu-i teamă că s-ar putea trăda într-un fel sau altul, se grăbi să intre în muzeu.

Picturile expuse aici îți dădeau o stare de liniște, de pace. Oricât de vibrante ar fi fost culorile din tablouri, impresia pe care ți-o dădeau era aceea de calm de după furtună. Stând în fața unui tablou care avea în mijloc o corabie cenușie aflată pe o mare albastră și cețoasă, Laurel fu uimită de uriașul talent al pictorului care reușise să redea într-un mod magistral lupta cu urgiile naturii. Intensitatea pe care ți-o sugera tabloul îi amintea de bărbatul care stătea în spatele ei. Pictorul acestei pânze ar fi avut multe în comun cu acest bărbat. Dar oare îl cunoștea cu adevărat pe Nicolas Ponti ? Erau oare suficiente câteva zile pentru a înțelege un om cu un caracter atât de complex ? O viață nu i-ar ajunge să-l înțeleagă.

– De ce suspini?

– Mă gândeam că ești o adevărată enigmă.

– Pe care trebuie s-o dezlegăm în timpul care ne-a mai rămas de petrecut în această croazieră. Cred că e timp berechet ca să dezlegi misterul sfinxului.

– Sfinxul era femeie, i-o întoarse ea. Sper că nu acesta e secretul tău.

– Vrei să-ți demonstrez că nu e așa? o întrebă el cu o

sclipire în priviri.

– Îmi ajunge cuvântul tău, se grăbi ea să spună, iar el râse.

Când se întoarseră la Monte Carlo era întuneric, iar Laurel și-ar fi dorit să petreacă restul serii doar ei doi, fără Tony și ceilalți. Dar nu îndrăzni să-i facă această sugestie, așa încât când ajunseră la bordul Miramar-ului se duse repede la ea în cabină, să se schimbe.

Tocmai termina această operațiune când sună telefonul. Ridică receptorul și auzi vocea lui Nicolas.

– Mă duc să mă uit la lună. Vin să te iau?

– Cam lung drumul ăsta! zise ea.

– Stai liniștită! Nu mă deranjează efortul.

Zicând acestea, puse imediat telefonul în furcă. Nici nu apucă bine Laurel să-și arunce privirea în oglindă, că și auzi o bătaie scurtă în ușă. Nicolas păși încet înăuntru.

– Ești la fel de ordonată pe cât ești de frumoasă, constată el, rotindu-și privirea. Mă așteptam să văd o mulțime de accesorii feminine pe jos. Nu-i cazul tău.

– Se pare că știi o mulțime de lucruri despre femei, spuse ea acuzator.

– Am o soră foarte dezordonată! îi explică el.

Zâmbi, iar asta îl făcu să pară mult mai tânăr. Era uimitor ce efect avea asupra înfățișării sale schimbarea de dispoziție. Prima dată când îl văzuse credea că se apropie de patruzeci de ani. Dar acum, după ce aflase că nu are decât treizeci și doi, își

spuse că părea mult mai tânăr.

Curând, ieșiră afară. Cerul era acoperit de nori. Nici urmă de stele.

– Nu se vede luna, zise ea. M-ai adus aici sub un pretext fals. Nici stele nu sunt.

– Dar sunt în ochii tăi.

– Ce scriitor grozav ar fi ieșit din tine, spuse ea zâmbind.

– Lângă tine mă simt ca un poet, zise el prinzându-i mâna, dar dându-i imediat drumul când îi văzu pe Enrico și pe Mara apropiindu-se de ei.

Laurel de-abia reuși să-și ascundă zâmbetul. Dacă ea și Nicolas s-ar fi prefăcut că sunt prieteni, nu i-ar fi dat drumul la mână. Era posibil ca prezența lui Enrico să-l facă să arate și mai vădit această prietenie. Dar cum ea era adevărată, reală, lui Nicolas nu-i cădea bine să fie văzut făcând un gest de afecțiune. Chiar dacă înfățișarea lui te putea face să crezi că e un străin, comportamentul arăta că era un adevărat englez.

Întunericul se risipi în clipa când orașul Monte Carlo fu împânzit cu lumini. Nu peste mult timp veniră și Tony și Christine. Plecară cu toții la Hotel de Paris.

Laurel avea impresia că trăiește într-un basm. Terasa hotelului era plină cu flori și cu mese. Fură imediat conduși la una dintre ele.

Ca de fiecare dată, meniul era delicios și de foarte bună calitate. Acest aspect îi întări senzația că trăiește într-un vis.

Numai prezența lui Nicolas îi amintea că e chiar realitate. Dar oare era aceasta cu adevărat realitatea? Își alungă acest gând din minte, ferm hotărâtă ca acesta să nu-i strice seara, nici vacanța. Va trăi de pe o zi pe alta, acceptând neprevăzutul care putea interveni în orice moment.

După ce serviră cina, merseră la cazinou. N-avea niciun chef să stea într-o încăpere în care era atât de multă lume, dar se abținu să facă vreo remarcă. Se așezară la o masă cu ruletă, dar ea refuză să joace.

– Știi cum se numește jocul ăsta? o întrebă Nicolas.

– Habar n-am.

– Se numește cale ferată, zise el de-abia ascunzându-și un zâmbet. E considerat mai cavaleresc decât ruleta, dar de două ori mai devastator dacă n-ai noroc.

Spunând acestea, își luă cărțile de pe o tavă de lemn și parie.

Laurel îl examină în timp ce juca. Fața lui rămânea la fel de inexpresivă, fie că avea, fie că nu avea noroc la cărți. Nu se putea spune același lucru despre Enrico și Tony, care tot bombăneau ceva în italiană. Și Mara juca, iar fața ei se schimonosea din pricina concentrării asupra jocului. Christine se dusese la o altă masă pentru a juca la ruletă. Laurel se întrebă dacă-i va simți cineva lipsa în caz că ar ieși afară să respire aer proaspăt. Schiță un gest ca și cum ar fi vrut să se ridice, dar Nicolas se uită imediat la ea.

– Te-ai plictisit? o întrebă el pe un ton liniștit.

Nedorind să-i strice buna dispoziție, clătină din cap și se așeză din nou pe scaun.

Jocul continuă. Atmosfera era tot mai încinsă. Fumul de țigară devenea tot mai dens. La un moment dat, o femeie se apropie și se așeză pe un scaun, chiar în fața lui Nicolas. Laurel îl simți cum își ține răsuflarea și-l văzu că se înroșește la față. Cu toate acestea, își întoarse din nou privirea spre cărți. Dar mâinile îi tremurau. Era evident că pe Nicolas îl deranja prezența acestei persoane.

Oare cine era? Probabil o cunoștință. O femeie care se apropia de cincizeci de ani și care părea că ține o dietă foarte severă pentru a avea o siluetă zveltă. Dincolo de asta, era o femeie frumoasă. Avea niște imenși ochi albaștri.

Femeia intră și ea în joc. Pierdu de două ori, dar pe fața ei nu se putea citi decât disprețul.

Laurel era plictisită la culme și se gândea tot mai mult să iasă afară la plimbare, când jocul se sfârși brusc.

– Nicolas, dragul meu! Ce surpriză să te văd! zise ea, trădând un accent foarte greu de plasat. Mama ta mi-a spus că ești plecat într-o croazieră, dar nu m-am gândit că împreună cu domnul Minelli.

– Îmbin afacerile cu plăcerea, îi replică Nicolas.

– Îmi imaginez! zise ea, privind-o scurt pe Laurel. Cât mai stai la bord? îl întrebă ea, fixându-l din nou cu privirea.

– Vreo două săptămâni, răspunse el.

– Eu și cu Gillian o să fim la Dorchester la sfârștul lunii, zise ea privind peste umărul lui. Uite-o că vine, adăugă ea zâmbind.

Relația dintre cele două femei era evidentă, deoarece tânăra era parcă o copie a celei mai în vârstă, neatinsă însă de ravagiile timpului. Avea aceleași trăsături ale feței, însă spre deosebire de mama ei, privirea ei nu exprima șiretenie, ci inocență.

– Ia uite, Gillian, cine e aici!

– Nicky! exclamă fata. Mă bucur nespus de mult să te văd! Ești cazat tot la Hotel de Paris?

El clătină din cap, dar Laurel plecă imediat de acolo, deoarece simțea în mod inexplicabil că nu avea ce să mai caute acolo. Habar n-avea de simțămintele lui Nicolas pentru fată. În schimb, ale ei erau foarte străvezii. Nu se mai mira acum că-l văzuse reacționând așa la apariția mamei fetei. Oare cine erau aceste două femei? Ce mult și-ar fi dorit să știe mai multe despre viața lui. Deși stătuseră atât de mult de vorbă, constată că nu știa mare lucru despre el. Tot ce aflase era că dorea foarte mult să pună din nou compania pe picioare. Mai știa și câte ceva despre copilăria lui și despre anii petrecuți la universitate. Dar nu știa absolut nimic despre viața lui afectivă, despre femeile care contau pentru el. Era sigur că avea ceva de ascuns.

Se duse la baie, prefăcându-se că-și aranjează machiajul.

– Ai venit împreună cu Nicolas, nu-i așa? auzi o voce în spatele ei.

Se întoarse și o privi pe femeie în ochi.

– Da, așa e, confirmă ea.

Femeia se apropie de ea, îi întinse mâna și spuse :

– Sunt Diana Vanek, se prezentă ea și așteptă un semn de recunoaștere din partea lui Laurel, dar cum acesta nu veni, femeia vorbi din nou. Îmi dau seama că Nicolas nu ți-a vorbit de Gillian.

– Nu, nu mi-a vorbit, spuse Laurel pe un ton potolit.

– Cred că e de înțeles, zise ea. Ar fi fost anapoda să aducă vorba despre propria logodnică într-una din croazierele lui Minelli.

Laurel auzi cuvintele, dar i se părea că femeia vorbește într-o limbă străină. Înțelegea fiecare cuvânt, dar nu reușea să le găsească vreun sens.

– Ești surprinsă? continuă femeia. Atunci, poate n-ar fi trebuit să vorbesc.

– De ce nu? se auzi vocea lui Laurel. Sunt încântată să-i cunosc pe prietenii lui Nicolas.

Vru să plece, dar picioarele i se înmuiaseră, așa încât fu nevoită să se așeze din nou în fața oglinzii, bucuroasă că machiajul îi ascunde paloarea feței.

– Îl cunoști pe Nicolas dinainte ? o întrebă doamna Vanek.

– Nu.

– Ah!

Exclamația aceasta spunea mai mult decât oricare alt cuvânt. În clipa aceea, Laurel și-ar fi dorit foarte mult să poată da timpul înapoi și să fie din nou fata inocentă care acceptase invitația lui Christine, în urmă cu zece zile.

– Te simți bine ? o întrebă femeia. Ești foarte tăcută.

– Mă doare capul din cauza căldurii, minți Laurel.

– Cum se înțelege Nicolas cu domnul Minelli? Sau nu știi?

– Se pare că se înțeleg bine. Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să se înțeleagă ?

– De fapt, mă referam la contract. Dar poate că nu ești la curent cu asta.

– Ba da, începu Laurel, dar se opri brusc, nedorind să pară indiscretă.

– N-ai de ce să fii atât de secretoasă, zise femeia râzând. Știu totul despre acest contract. E principalul motiv pentru care Nicolas a mers în această croazieră. Ar fi grozav dacă l-ar obține, adăugă ea în timp ce-și pudra nasul. După aceea, poate se va liniști în sfârșit și va duce o viață normală. În ultimii doi ani a muncit ca un apucat, tot încercând să-și pună compania pe picioare. S-a comportat prostește. Dacă mi-ar fi acceptat ajutorul, n-ar mai fi fost nevoit să facă toate astea.

– Ajutorul dumneavoastră? nu se putu stăpâni Laurel s-o întrebe.

– Vreau să zic, ajutorul companiei mele.

Abia atunci Laurel își dădu seama de ce femeia se așteptase să-i recunoască numele. Compania ei se numea Vanek Shipping Line.

Văzând expresia întipărită pe fața lui Laurel, doamna Vanek zâmbi.

– Presupun că dacă Nicolas n-ar fi fost îndrăgostit de Gillian, mi-ar fi acceptat mult mai ușor ajutorul. Dar fiind genul de bărbat foarte mândru, a crezut de cuviință că e mai bine să-și rezolve singur problemele, pentru ca nu cumva să cred că stă cu Gillian numai pentru că e fiica mea. Firește că nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap așa ceva : pur și simplu o adoră.

Laurel încercă să nu mai asculte ce i se spunea, dar simțea cum o cuprinde disperarea. Nicolas era logodit cu Gillian Vanek și de accea își dorea cu atâta ardoare să-și transforme compania într-una de succes. Laurel se strădui să rămână calmă, deși totul i se părea de necrezut. Cu toate acestea, totul se lega. Nu mai era nicio mirare de ce Nicolas făcuse fețe-fețe la apariția doamnei Vanek. Nu avea cum altfel să reacționeze decât în felul acesta. Oare ce putea fi mai rău decât s-o întâlnești pe viitoarea soacră când ai ieșit în oraș cu altă femeie? O femeie cu care ai fost în croazieră pe vasul lui Minelli. O fată adusă de Tony Minelli. Fruntea i se umplu de sudoare și se șterse cu o mână tremurândă.

– Ți-e rău, spuse doamna Vanek îngrijorată. Stai jos! Mă duc să-ți aduc niște coniac.

– N-am nevoie de nimic, șopti Laurel. Aș vrea să rămân singură.

Închise ochii și-i ținu așa până când auzi ușa închizându-se. Simțea că întreaga ei lume se prăbușise. Deși nimic nu se schimbase în înfățișarea ei, știa că nu va mai fi niciodată aceeași.

Întregul ei univers se prăbușise, iar speranțele i se năruiseră.

Capitolul 6

Laurel nu putuse niciodată să joace, să se prefacă. De nenumărate ori în timpul copilăriei, mama ei spusese : "Poți să spui întotdeauna ce gândește Laurel, privindu-i fața."

Dar în seara aceea mama ei n-ar mai fi putut spune același lucru, se gândi Laurel cu un zâmbet trist pe față. Deși nu-și dădea prea bine seama ce spunea și ce făcea, probabil că se comporta normal de vreme ce nimeni nu observase diferența. Nicolas, mai liniștit decât de obicei, părea că se bucură de conversație.

Întoarcerea pe Miramar îi dădu o stare de bine. Putea, în sfârșit, să se ducă la ea în cabină și să nu se mai prefacă. Dar nici aici nu se mai simțea la adăpost. Numai întoarcerea la țărm ar fi ajutat-o să-și regăsească liniștea. Își va face bagajul în timp ce ceilalți vor dormi. Nu avea bani, deoarece Christine îi

spusese că n-are nevoie de așa ceva. Din fericire, avea biletul de avion. O să găsească ea o soluție pentru a ajunge la aeroport, iar acolo va aștepta primul zbor spre Londra. Era un sfârșit cum nu se poate mai nefericit al aventurii ei, dar nu putea să-l învinovățească pentru atitudine. Venise în această croazieră de bunăvoie, sau poate ar fi mai bine să spună "ca o prostuță". El o ajutase, în aceeași măsură cât îl ajutase și ea pe el, să iasă dintr-o situație neplăcută și foarte grea. Nu avea cum să-l învinovățească de faptul că o găsise atrăgătoare. Ar fi o prostie să nu admită că înfățișarea era unul dintre elementele ei forte. Nu devenise pe deplin conștientă de această putere decât în ultimele săptămâni. Dar, ca o ironie a sorții, această descoperire nu-i adusese numai plăcere, ci și multă durere. Era cea mai mare suferință prin care trecea de la moartea părinților ei.

– Ce-ați zice să bem ceva? propuse Tony.

– Eu nu vreau, zise Enrico, prinzând-o pe Mara de mână.

– Nici eu, se grăbi să precizeze Christine. Sunt epuizată.

– Atunci... nu mai rămâi decât tu și Laurel, i se adresă el lui Nicolas.

– Eu sunt prea obosită, zise Laurel pe un ton potolit.

– Nicolas, trebuie să-ți fie milă de mine, i se adresă Tony. De altfel, a sosit vremea să discutăm și despre afaceri, nu-i așa?

– Îți stau oricând la dispoziție, zise Nicolas pe un ton lejer.

– Păi... atunci, vino cu contractul la mine în cabină ca să

stăm de vorbă pe îndelete. Cine știe? Poate am să-l și semnez, adăugă el examinându-și ceasul. E treisprezece august, ora unu. Treisprezece este numărul meu norocos. Da, adu și contractul cu tine!

Spunând acestea, se îndepărtă. Nicolas o trase pe Laurel într-o parte și-i spuse:

– Pare a fi ziua cea mare, zise el pe un ton care nu reușea să-i ascundă entuziasmul și emoția.

– Sper ca lucrurile să fie așa, se trezi ea spunând și dădu să plece, dar el o prinse de mână și o întrebă:

– Te simți bine, Laurel? Ai fost foarte tăcută.

– Mă doare capul.

– Ești sigură că numai de asta e vorba? o întrebă el, cercetând-o cu privirea, dar nevăzând nicio schimbare pe fața ei, adăugă : Du-te și culcă-te, draga mea. Ne vedem mâine, dimineață.

Laurel se duse la ea în cabină. Se gândi că, atâta vreme cât cei doi vor sta de vorbă, ea nu va putea pleca deoarece ar fi văzută. Iar dincolo de asta, pe punte se afla întotdeauna o santinelă care să stea de gardă pentru a vedea dacă încearcă cineva să vină la bord. Sau dacă încearcă să părăsească vasul, se gândi ea, înfiorată. Va fi nevoită să aștepte până ce întâlnirea se va sfârși, iar Tony se va culca. Atunci, se va preface că vrea să se plimbe. Nimeni nu va îndrăzni să-l trezească pe Tony pentru a-l întreba dacă poate pleca. Dar

între timp, va trebui să se îmbrace cu hainele cele mai închise la culoare pe care le avea.

Stătea în fața dulapului cu haine când auzi un zgomot. Vasul se pusese în mișcare. Părăseau portul. Laurel scoase un strigăt îngrozit. Dădu buzna afară, fără a se mai gândi la consecințe. Pe punte era un marinar care se uita la ea curios. Nu-i sesiză prezența decât în clipa când dădu nas în nas cu el.

– Nu știam că plecăm din port, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Din fericire, bărbatul o înțelese și-i răspunse în engleză.

– O să ne oprim curând, domnișoară. Domnul Minelli a vrut să ne îndepărtăm puțin de celelalte vase.

– Vreau să ajung la țărm, spuse Laurel.

– Nu se poate acum. Așteptați până mâine.

– N-am cum. Nu mă poate duce nimeni la țărm?

– Vorbiți cu domnul Minelli. Dacă dă ordin, vă duc imediat cu barca.

– Nu pot să-i spun domnului Minelli. Nu trebuie să știe nimeni că părăsesc vaporul.

– Dacă nu primesc ordin de la domnul Minelli, n-am cum să vă duc.

– Dar nu mai pot rămâne, zise ea de-abia mai ținându-se pe picioare. Te rog... O să plătesc. Am câteva lire ... Ți le dau pe toate.

– Dacă-mi dați o sută de lire sterline, vă duc la țărm. Altfel,

nu.

Văzând-o atât de uimită, se grăbi să adauge:

– Dacă află domnul Minelli că am făcut așa ceva, îmi pierd locul de muncă.

– Dar n-am atâția bani, se tângui Laurel. Chiar nu există altcineva care s-o facă pentru mai puțini bani ? Te rog, se rugă ea. E foarte important !

Marinarul îi întoarse spatele. Știind că n-are niciun rost să mai insiste, se duse înapoi la ea în cabină.

Își numără banii și constată că n-are nici măcar a zecea parte din ceea ce-i ceruse marinarul. Intră în panică. Îi era cu neputință să mai rămână la bord fără a-i ceda lui Nicolas. Și era hotărâtă să n-o facă. Nu trebuia să afle că fusese atât de prostuță încât se îndrăgostise de el. La fel cum nu trebuia să afle că sperase într-un viitor împreună, după întoarcerea în Anglia. Obrajii i se umplură de lacrimi. Își prinse fața în palme. Nu-și dădu seama cât timp stătu așa, dar la un moment dat constată că motorul se oprise. Își șterse ochii și se duse să privească pe hublou. Vasul era foarte departe de țărm. Mult prea departe încât să poată străbate distanța înot. Deznădăjduită, începu să se dezbrace. Dar ce rost avea să se schimbe, dacă oricum nu va putea dormi ? Încercând să-și dea seama ce-ar putea face în timpul ăsta, se gândi că o carte era cea mai bună soluție. Examină cu atenție încăperea, încercând să depisteze vreo carte.

Mai multe reviste erau vârâte într-un colț, dar își dădu seama că erau pline de poze, așa încât le-ar fi terminat imediat. Oare unde pusese romanul polițist pe care începuse să-l citească în acea dimineață ? Începu să-l caute, dar se opri brusc, amintindu-și că Nicolas îl luase din mâna ei când venise s-o ia la masă. Probabil că-l dusese din greșeală în cabina lui. Suspină și se învârti prin cameră. În cele din urmă, se gândi că, de vreme ce oricum Nicolas nu se întorsese în cabină, putea foarte bine să se ducă să-și recupereze cartea.

Nemaistând pe gânduri, se strecură în cabina lui Nicolas. Căută pe bâjbâite cartea. La lumina lămpii, zări un carnețel, iar lângă el un portofel cu niște bani. Erau cel puțin o sută de lire sterline. Exact banii de care avea nevoie pentru a-și recăpăta libertatea. Dacă banii ar fi ai ei, ar putea părăsi imediat iahtul și ar scăpa în acest fel de Nicolas. Dar nu putea să ia ceva ce nu-i aparținea.

Dar putea să-i împrumute!

Putea să-i împrumute și să-i înapoieze când va ajunge la Londra. I se făcu rușine de aceste gânduri, dar cum auzi zgomote în depărtare, trebui să se hotărască. La urma urmei, n-avea nicio importanță dacă lua numai o sută de lire sterline sau o sută cincizeci.

Strânse banii la piept și se grăbi să se întoarcă la ea în cabină. Abia aici se gândi la enormitatea gestului pe care-l făcuse. Pentru prima dată în viața ei, își dori să bea o tărie.

Începu să se dezbrace pentru a se schimba. Va trebui să-i scrie un bilet lui Nicolas, pentru a-i spune de ce a recurs la acest gest și că-i va restitui banii imediat ce va ajunge la Londra. Se duse la masa de scris, dar ajunse la concluzia că ar fi bine ca mai întâi să-l găsească pe marinar și să-i spună că vrea s-o ducă la țărm.

Îl găsi cu mare greutate, se duse la el ca la ultima salvare și-i spuse șoptit :

– Am banii. Mă duci acum la țărm ?

Cum îl văzu că șovăie, se grăbi să adauge :

– Doar mi-ai promis. Drumul dus-întors nu-ți ia mai mult de o oră. Nimeni nu va afla.

– Prea bine! Dar trebuie mai întâi, să pregătesc barca. Așteptați în cabină. O să vin să vă spun când sunt gata.

Când ajunse în cabină, își luă pașaportul și se încălță cu niște cizme practice. Nedorind să-i dea banii marinarului decât în clipa când va ajunge la țărm, îi ascunse în fundul gențiii și-i acoperi cu o batistă și alte lucruri. Nu-i mai rămânea decât să-i scrie lui Nicolas. Luă pixul în mână și când dădu să înceapă, cineva trânti ușa de perete. În prag se ivi silueta lui Nicolas. Acesta avea ochii injectați, ieșiți parcă din orbite. Îi străluceau atât de puternic, ca și cum ar fi fost o arătare din altă lume. Se uită țintă la ea o bună bucată de timp, apoi își plimbă privirea asupra gențiii pe care o ținea în mână.

– Unde crezi că te duci? o întrebă el.

– Plec.

– Mi s-a spus.

– Cine ți-a spus?

– Marinarul. Credea că de-abia așteptam să aflu.

– N-avea niciun drept să-ți spună! exclamă ea.

– N-a crezut că avea dreptul să tacă, zise el trântind ușa și barându-i drumul.

– Lasă-mă, te rog, să plec, îl imploră ea.

– De ce vrei să pleci? Credeam că vrei să stai pe toată durata croazierei, că suntem prieteni. Prieteni, repetă el cu sarcasm. Oricum, voiam să trec din nou pe la tine. Nu, nu pentru ce crezi tu, se grăbi el să precizeze cu amărăciune în glas, văzându-i privirea îngrozită. Doream să-ți spun că Tony a semnat contractul.

– E grozav! exclamă ea cu sinceritate. Nici nu știi cât mă bucur pentru tine.

– De asta mi-ai furat banii? o întrebă el direct. Ai crezut că sunt suficient de bogat de-acum și n-o să le simt lipsa?

– Ce... ce bani? îngăimă ea.

– Știi foarte bine ce bani! Am avut multe suspiciuni cu privire la tine, dar n-aș fi crezut pentru nimic în lume că ești o hoață.

– Nu sunt.

– Atunci, de ce mi-ai furat banii ? N-are niciun rost să negi. Marinarul te-a văzut furându-i. Te-a văzut intrând la mine în

cabină și te-a urmărit prin hublou. Nu ești decât o hoață ordinară, zise el scuturând-o de umeri.

– Nu sunt hoață ! Am luat banii pentru că...

– Așadar, recunoști?

– Sigur că da, admise ea, încercând să scape din strânsoarea lui, dar el nu-i dădea drumul. Era singurul mod prin care puteam să ajung la țărm. Marinarul a refuzat s-o facă dacă nu-l plătesc.

– Minți!

– Ba nu. E adevărul gol-goluț. Mi-a spus că vrea o sută de lire sterline. Poți să-l întrebi chiar tu.

– Mi-a spus deja, urlă Nicolas. L-ai rugat să te ducă la țărm și a fost de acord. Te aștepta pe punte. Așa te-a văzut intrând în cabina mea.

– Minte ! strigă ea. Mi-a cerut o sută de lire sterline. Din această cauză ți-am luat banii. Trebuia să plec. Nu puteam să mai rămân.

– De ce nu? Ce te-a făcut să-ți schimbi hotărârea? Prezența mea ți-a devenit brusc insuportabilă, sau n-ai putut rezista ispitei de a fura niște bani?

– Pentru numele lui Dumnezeu ! izbucni ea. Chiar crezi că o să-mi distrug numele pentru câțiva bănuți?

– Ai fi în stare să te distrugi pentru o simplă rochie. N-are niciun rost să te mai prefaci. Singura diferență între tine și Christine e că ea măcar nu face pe ingenua. Ești o mincinoasă

și o hoață. Ai vrut să te distrezi fără a da nimic în schimb. M-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine. Ce altceva mai plănuiai? Să mă duci cu zăhărelul până la sfârșitul croazierei, iar apoi să vezi ce reușești să mai scoți de la mine? Sau poate ți-ai dat brusc seama că nu merit atâta efort și că e mai bine să iei ce se poate de la mine și s-o ștergi fără urmă?

– Te înșeli! strigă ea. Nu înțelegi.

El îi dădu drumul cu atâta violență, încât se lovi de pat. În cădere, geanta îi căzu, iar banii se împrăștiară pe jos.

– Mă înșel, zici ? îi aruncă el banii în față. Ia-i, Laurel. Îi meriți pentru performanța din această săptămână.

– Aveam nevoie de ei ca să-i dau marinarului, zise ea suspinând. Voiam să-ți scriu un bilet... Îi luam cu împrumut. Trebuie să mă crezi!.

Se năpusti asupra lui și-l lovi cu pumnii. Își dădu imediat seama că făcuse o greșeală. Nicolas era nu numai furios, ci și beat. Încercă să scape din strânsoarea lui, dar nu reuși.

– Nu cred nimic din ceea ce mi-ai spus, continuă el Ești o hoață și o proastă! Ai fi putut să obții de la mine cu mult mai mult, dacă ai mai fi avut puțină răbdare.

– Nu mai vreau nimic de la tine, țipă ea încercând să se elibereze din strânsoare.

– Nu încă. N-am terminat. De fapt, nici măcar n-am început.

– Dă-mi drumul, Nicolas! Ești beat, zise ea printre suspine.

– Da, sărbătoream încheierea contractului cu Tony. Înțelegi, nu-i așa, de ce am cerut șampanie?

– Sigur că da, înțeleg, spuse ea pe un ton liniștit. Dar încearcă și tu să mă înțelegi pe mine. Nu voiam să-ți fur banii, ci numai să-i împrumut.

– Minți atât de frumos, o întrerupse el. Ca să fiu sincer, faci totul atât de frumos! Probabil că de-aia te-am pus pe un piedestal. Credeam că ești atât de frumoasă și de pură, încât mi-era teamă să te ating. Asta îți arată cât de prost am fost, nu-i așa ? Dar acum nu mă mai poți prosti. Părul acela bălai și frumos ascunde o minte calculată. Atât de calculată, încât și-a dat seama că nu mai are de ce să aștepte și că trebuie să pună mâna pe orice, să fure.

– Nu-i adevărat ! strigă ea. Ascultă-mă, Nicolas!

– Te-am ascultat destul, zise el strângând-o de mijloc. Ar fi trebuit să fac asta mai de mult, adăugă el în timp ce încerca s-o sărute.

Într-un gest disperat, Laurel întoarse capul, așa încât el nu-și atinse scopul. Îl auzea cum mormăie ca un animal și i se făcu frică.

– Dă-mi drumul, zise ea încercând să scape, dar mișcându-se brusc, bluza i se desfăcu, iar sânii i se dezveliră.

– Nu pleci nicăieri, strigă el ca un sălbatic. Rămâi cu mine.

Spunând acestea, o lipi de el și o sărută pătimaș. Încercă să scape, dar bărbatul se aplecase cu toată forța asupra ei, așa

încât prăbușirea era inevitabilă. Laurel începu să strige după ajutor.

– N-ai decât să continui să te lupți, zise el. Predarea o să fie și mai plăcută.

– Nu, îngăimă ea. Ești beat. Nu știi ce faci. O să regreți !

– O să regret dacă n-o fac.

Spunând acestea, își înfipse mâinile în gâtul ei. Laurel se înfricoșă la gândul că furia l-ar putea determina s-o ucidă, fără ca măcar să-și dea seama. Îl privi rugător, dar ochii lui nu exprimau compasiune. Furia parcă îl orbise.

– Gura, mormăi el. Vreau să-mi dai gura.

Cum era așezat deasupra ei, încercarea de a scăpa era și mai grea, dar Laurel era hotărâtă să lupte până la capăt. Deși hainele i se rupseseră, găsi forța de a se trage într-o parte în speranța că va reuși să ajungă la ușă, s-o deschidă și să strige după ajutor. Dar el fu mai rapid. O prinse imediat din urmă și o sili să se întoarcă.

– O, nu! N-ai s-o faci, zise el încercând s-o ducă înapoi în pat.

Laurel se împiedică de o măsuță pe care se afla un vas. Se gândi că ar fi bine să ia vasul cu o mână și să-l lovească pe Nicolas. Dar acesta își dădu imediat seama care-i era intenția și nu-i lăsă timpul necesar pentru a-și duce intenția la îndeplinire.

– Așadar, vrei să joci tare? rosti el cu asprime, scuturând-o

de umeri.

Furia din ochii lui o îngrozi de moarte. Se simți ca o păpușă trasă de sfori. Puterea o părăsi și se prăbuși. În cădere, se lovi cu capul de perete. Lovitura fu puternică, deoarece simți imediat cum gâtul și umărul îi sunt cuprinse de amorțeală.

– Laurel! strigă el, îndreptându-se glonț spre ea.

Dar lupta pe care tocmai o avuseseră, precum și alcoolul pe care-l consumase îl sleiseră de puteri, așa încât în clipa când ajunse lângă ea, căzu în genunchi.

Laurel se dădu la o parte din calea lui, luă vasul de pe măsuță și-l lovi în cap. De data aceasta, Nicolas se prăbuși la podea. Laurel încercă să se ridice, dar i se făcu greață și simți că picioarele n-o mai ascultă. Parcă tot trupul îi paralizase. Poate vor muri amândoi, îi trecu ei prin minte în timp ce-și lăsa capul jos, chiar lângă bărbatul de care se temea cel mai mult și pe care-l iubise cel mai mult.

Capitolul 7

Laurel își reveni încetul cu încetul în simțiri, dar abia când încercă să se miște își dădu seama că avea mâna prinsă. Dar sub ce anume ? Deschise ochii și constată cu uimire cine era persoana care zăcea lângă ea. Oare ce căuta Nicolas aici și de ce erau amândoi întinși pe podea ? Nici nu apucă bine să-și pună toate aceste întrebări, că-i reveni memoria. Departe de a se liniști, se ridică îngrozită în picioare.

Mișcarea pe care o făcu îi provocă o durere îngrozitoare la tâmplă și într-o parte a capului. O durere atât de cumplită încât nu se putu împiedica să scoată un țipăt scurt. Se uită temătoare la Nicolas, dar acesta nu dădu niciun semn că s-ar trezi. Văzu vaza cu care-l lovise și-și reaminti incidentul. De n-ar fi recurs la acest gest disperat, cine știe ce s-ar fi întâmplat.

Se ridică ușor de pe podea, atentă să nu-și miște capul prea brusc. Dar acum durerea era mult mai mică, așa încât nu simți decât o zvâcnitură la gât. Se duse la dulap, îl deschise și-și alese niște haine cu care să se schimbe. Cele purtate cu o seară înainte erau într-o stare jalnică.

Când ajunse în baie, fu șocată de imaginea propriului chip reflectat în oglindă. În afară de o vânătaie pe obraz și pe gât, fața ei era lividă. Încercă să-și ascundă rănile folosind cât mai dibaci machiajul. Era sigură că, dacă ar fi văzut-o cineva într-o stare atât de deplorabilă, ar fi fost împiedicată să plece. Se gândi imediat că nu prea avea cum să părăsească vasul fără a se folosi de banii lui Nicolas. Dar pentru nimic în lume nu i-ar fi luat. Mai degrabă va încerca să înoate pentru a ajunge la țărm.

Se întoarse în cabină în vârful picioarelor. Îi aruncă o ultimă privire lui Nicolas și ieși afară. Străbătu puntea până în capăt unde câțiva oameni splălau pe jos și ștergeau.

Toți bărbații aceștia se uitau la ea curioși. Laurel se bucură văzând că acela care o trădase cu o seară în urmă nu se zărea printre aceștia.

– Vreau să ajung la țărm, spuse ea rar, în așa fel încât să fie înțeleasă de toți și măcar unul să-i sară în ajutor.

O priviră cu toții nedumeriți. Atunci, indică apa de câteva ori, după care arătă cu degetul în zare. Unul din bărbați se lumină la față, semn că înțelesese ce voia să spună și o pofti

după el. Laurel se supuse, iar încordarea de care era cuprinsă se mai potoli când îl văzu pregătindu-și barca. Se temu la un moment dat că zgomotul motorului va trezi pe cineva din somn, dar nu se întâmplă nimic de genul acesta. Marinarul îi întinse o scăriță pe care să coboare, ceea ce o sperie atât de tare încât vru să abandoneze ideea de a pleca. Însă gândul că va trebui să stea din nou în fața lui Nicolas fu suficient de puternic încât să-și înfrângă teama și să coboare în barcă.

În doar câteva minute, se aflau deja la bună depărtare de vapor. Abia în clipa aceea Laurel se putu relaxa, încercând să respire cât mai regulat pentru a-și controla pulsul care-i dădea zvâcnitura aceea în cap. Știa că era bolnavă și se întrebă dacă suferise o comoție când se lovise de fereastră cu o seară în urmă. Oricum, pentru moment nu putea face nimic. Trebuia să ajungă în Anglia înainte de a fi prea târziu.

Curând, marinarul îi arătă cu mâna că se apropiau de port. Laurel scotoci prin geantă după niște bani, însă acesta o refuză.

– Nu-i nevoie de bani, zise el arătând spre vânătaia pe care aceasta o avea pe obraz.

Laurel se înroși, dându-și seama că acesta știa foarte bine ce se petrecuse cu o seară înainte. Ce bine ar fi fost dacă ar fi dat peste acesta și nu peste marinarul care o trădase. Probabil că nu s-ar mai fi întâmplat ceea ce s-a petrecut. Dar n-avea niciun rost să se gândească la "ce-ar fi fost dacă". Deocamdată,

trebuia să se gândească serios la ceea ce se întâmplase, iar abia apoi la probabilități. De un singur lucru era sigură: Nicolas nu mai făcea parte din viitorul ei.

Începu să meargă, dar nu mai mult de câțiva metri, deoarece fu nevoită să se oprească și să se sprijine de o piatră care se afla din fericire prin preajmă. Abia după câteva minute putu să-și dea seama ce distanță parcursese. Mai constată că soarele era deja sus pe cer și că va trebui să străbată drumul până în oraș pe jos, deoarece nicio mașină nu se zărea în depărtare. Perspectiva de a merge atâta pe jos nu era deloc încurajatoare, mai cu seamă datorită faptului că se simțea din nou cuprinsă de greață. Își luă geanta și încercă să se concentreze asupra mișcărilor pe care le făcea. Punea câte un picior în fața celuilalt, numărându-le : cincizeci... șaptezeci... o sută...

Când ajunse la periferia orașului, pierduse noțiunea timpului. Putea fi orice oră între nouă și amiază. Gândul că ar putea fi într-adevăr amiază îi dădu fiori. Dacă ar veni cineva după ea s-o aducă din nou la bord? Dar nu puteau s-o ia cu forța... Speriată, grăbi pasul.

Când ajunse pe una din străzile principale, zări un autobuz. Se urcă imediat în el, nepăsându-i unde o duce, atâta vreme cât scăpa de acolo. Întrebă totuși :

– Merge la aeroport?

Șoferul dădu din cap în semn de încuviințare și întinse

mâna după bani. Laurel răsuflă ușurată și se lăsă pe spate. Știa că nu trebuia să-și mai facă griji în privința călătoriei, ci doar a vieții obișnuite. Va trebui să supraviețuiască amărăciunii care pusese stăpânire pe ea.

***

Când ajunse la Londra, Laurel se duse chiar acasă. În comparație cu luxul în care trăise în ultimele săptămâni, apartamentul ei i se părea mic, dar măcar lucrurile îi erau familiare. Se îmbăie, se schimbă și numai după aceea îi telefonă lui Bunty.

– Credeam că ești tot pe vasul bogătanului ăluia! exclamă șefa ei.

– Nu, răspunse Laurel pe un ton care-i trezi bănuieli lui Bunty, deoarece se grăbi s-o invite să ia masa cu ea.

– Mai am două săptămâni de convalescență, așa încât gătesc eu însămi toate felurile de mâncare despre care am tot citit ani buni. Astăzi, de exemplu, am pregătit o friptură de cocoș stropită cu vin. Am suficientă pentru amândouă.

Laurel își pipăi vânătaia cu mâna. Dorea foarte mult să se destăinuie cuiva despre cele întâmplate, dar nu se simțea în stare să se ducă într-o asemenea stare deplorabilă.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Bunty. Dacă nu vii tu la mine, mă sui într-un taxi și ajung imediat la tine.

– O să vin, i-o tăie Laurel. Mai bine pune vinul la îndemână.

După ce închise telefonul, se duse în dormitor să caute o trusă de machiaj cu niște culori mai tari. O durea în continuare capul, dar măcar îi dispăruse senzația de greață. Va trebui să aibă grijă cum pășește.

La mijlocul lui august, orașul era aproape gol. Mai bine de jumătate din magazine erau închise, în restaurante nu erau aproape deloc consumatori, iar pe străzi de-abia dacă zăreai din când în când câte un trecător.

Așa cum anticipase, studioul foto era închis, dar Laurel apăsă pe sonerie într-un fel anume, ca Bunty să-și dea seama imediat cine anume o caută. Ușa se deschise aproape instantaneu. Dar numai când ajunseră în sufragerie se zări vânătaia de pe obraz și gât.

– Am... am căzut și m-am lovit. Arată mai rău decât este în realitate.

– Cum s-a întâmplat? o întrebă Bunty.

– Îți spun mai târziu. Deocamdată, simt nevoia să beau ceva.

Sporovăiră despre tot felul de fleacuri în timp ce mâncară și băură. Laurel nu se mai simți atât de încordată, așa încât era în stare să vorbească despre ce i se întâmplase, chiar dacă îi venea foarte greu să creadă că lucrurile se petrecuseră

întocmai. Însă rana era adevărată, cât se poate de reală și-i arăta că întâmplarea nu era o plăsmuire a minții ei.

Bunty puse ceașca de cafea pe masă și-i zise :

– Ce-ar fi să-mi spui întreaga poveste? E ceva ce nu se leagă în istorisirea ta.

Laurel își mușcă buzele.

– Croaziera n-a fost... a fost cu totul altceva decât ce mi-a spus Christine că va fi.

– Te-am prevenit în privința asta.

– Știu. M-am comportat prostește neurmându-ți sfatul. Dar n-am crezut niciodată că e...

– O femeie de moravuri ușoare, o completă Bunty.

– Mi-am dat seama de asta la o oră după ce mă aflam deja la bordul iahtului.

– De ce n-ai plecat imediat?

– Nu numai un șeic pe un cal alb te poate răpi.

– Vrei să spui că Minelli nu ți-a dat drumul?

Laurel încuviință și-și continuă povestea. Îi vorbi despre înțelegerea pe care o făcuse cu Nicolas, ca și despre motivul pentru care a vrut să se prefacă. Toate astea o făcură pe Bunty să scoată o mulțime de exclamații.

– Am auzit despre tinere care s-au luptat să-și păstreze virtutea, dar niciodată că un bărbat a încercat așa ceva. Te-ai îndrăgostit de el, evident, adăugă ea încruntându-se. Se vede de la o poștă. Ți-a oferit un apartament în Maida Vale și te-a

proclamat "stăpâna mea".

– Și mai rău! suspină Laurel.

– Ce poate fi mai rău de-atât?

– Nu m-a vrut deloc. Crede că sunt o vagabondă și o hoață.

În tăcere, Bunty umplu din nou ceștile cu cafea. Deși era foarte curioasă să afle continuarea, totuși nu zise nimic.

Laurel își mușcă buzele. Abia acum urma partea cea mai grea, iar ei îi venea foarte greu să găsească formula cea mai potrivită. Încercă să vorbească, dar nu reuși, de aceea se strădui să găsească un alt subiect de discuție. Simțea că dacă nu va face așa, va izbucni în plâns.

– Presupun că te-ai culcat cu el, zise Bunty fără să stea prea mult pe gânduri.

– A... a încercat să mă oblige, șopti Laurel.

– Ce ?

– Era beat. A obținut contractul pe care și l-a dorit. De aceea, a sărbătorit evenimentul cu Tony. Apoi a aflat despre bani.

– Ce bani? N-are niciun sens ceea ce spui, Laurel. Ia-o de la capăt.

Dar Laurel nu putea s-o ia de la capăt, așa încât repetă aceleași lucruri, întorcându-se într-una la același subiect sordid.

– Trebuie să-l uiți pe Nicolas Ponti, decretă Bunty în cele din urmă. E un porc!

– Nu cred că ar fi... Probabil că nu s-ar fi comportat așa dacă n-ar fi fost beat, zise Laurel.

– Dacă fiecare bărbat care bea ar încerca să se arunce asupra primei femei care-i iese în cale...

– N-a fost chiar așa. La urma urmei, am fost împreună vreme de două săptămâni. Era atras de mine.

– Apără-l cât vrei, dacă asta te face să te simți mai bine, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu te amăgi cu gândul că ai un viitor alături de el.

– Nu mă amăgesc. Nu vreau să-l mai revăd! zise Laurel, ridicându-se. Nicolas știe că lucrez pentru tine și dacă vreau ca despărțirea să se petreacă aidoma, trebuie să plec.

– Doar nu crezi că o să vină după tine?

– Sunt sigură că va dori să-și ceară scuze, spuse Laurel înroșindu-se. Când s-a trezit azi de dimineață și și-a dat seama ce s-a întâmplat.... Nu va avea pace până nu mă va găsi.

– Ca să aibă conștiința împăcată, nu-i așa? i-o întoarse Bunty. Sau crezi că-și va cere iertare și va dori să reia relația de acolo de unde a întrerupt-o?

– Nimic din toate astea. Oricum, ținând cont de faptul că a obținut contractul cu domnul Minelli, va putea s-o ia în căsătorie pe Gillian Vanek.

– O, da! Uitasem complet de micuța moștenitoare. Acesta e unicul indiciu care ne arată că avem de-a face cu un om care are principii: să nu te căsătorești cu o fată până nu dispui de

mijloacele materiale de a o face să trăiască la standardul cu care era obișnuită.

– Sunt convinsă că s-ar fi căsătorit cu el, indiferent de situația lui materială. Se uită la el de parc-ar fi Făt-Frumos.

– Probabil că este. Cunosc foarte bine genul acesta de bărbat : la suprafață, numai lapte și miere, iar înăuntru... gol.

– Nu e așa, protestă Laurel. E inteligent și fermecător. Dacă n-ar fi așa, mi-ar fi mai ușor să-l uit, adăugă ea cu ochii plini de lacrimi. Acum înțelegi de ce nu mai pot rămâne în Londra, nu-i așa ? Nu vreau să te părăsesc, dar...

– Trebuie, într-adevăr, să pleci. E cea mai bună soluție. Dar în niciun caz să nu te duci la tine în sat.

– Și să vreau, tot n-aș putea. N-aș găsi nimic de lucru acolo.

– Unde-o să te duci, atunci ?

– În Torquay. Nașa mea e menajeră la hotelul Belton. Mi-a spus întotdeauna că-mi poate oricând găsi ceva de lucru acolo.

– Măcar vei avea ocazia să lucrezi într-un colectiv. N-o să ai timp să-ți plângi de milă.

– Nici nu intenționam așa ceva, zise Laurel cu asprime, ridicându-se imediat de la masă.

Dar mișcarea bruscă pe care o făcu, îi provocă o durere cumplită de cap. Fu nevoită să se așeze din nou.

– Cred că ar trebui să consulți un medic, spuse Bunty. Sau poate ar trebui să te duc la spital, ca să ți se facă niște raze X.

E posibil să ai o comoție.

– Nu-i nimic, stai liniștită. O să-mi treacă după o noapte de somn.

– Totuși, cred că...

– Te rog, Bunty! Nu vreau să ne certăm, zise ea pe un ton potolit în timp ce se ridica pentru a se duce la fereastră. Dacă Nicolas vine cumva să mă caute, nu vreau să-i spui unde sunt.

– Am să fiu încântată să-i spun că te-ai dus pe lună, iar el n-are decât să te urmeze, dacă vrea.

***

În săptămânile care urmară, Laurel ar fi dorit foarte mult ca vorbele lui Bunty să fie adevărate. Poate că dacă ar fi fost pe o altă planetă, și l-ar fi putut scoate pe Nicolas din minte. Ca prin minune, dădea de el peste tot. Nu trebuia decât să deschidă orice ziar la întâmplare pentru a-i vedea fața. Contractul pe care-l semnase pentru construirea a două supertancuri petroliere făcuse mare vâlvă. Numeroase articole vorbeau despre întreprinderea Ponti și dădeau fotografii cu el. Privindu-i trăsăturile fine ale feței, îi venea foarte greu să-l compare cu bărbatul care zăcea beat pe podea în urmă cu câteva zile.

Era o persoană care-și calcula cu mult sânge-rece fiecare mișcare. Știa foarte bine că sfârșitul croazierei va însemna și sfârșitul idilei lor.

Singura colcluzie logică pe care o putea trage de aici era că el își dăduse seama că o va răni și că va suferi. Jucase un rol și dorise ca și ea să facă la fel. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi fost decât o actriță în această piesă. Dar, cu fiecare zi care trecea, gândul la el nu-i dădea pace. Încerca să și-l alunge din minte, aruncându-se în muncă. Însă toate încercările ei erau zadarnice. Devenea tot mai palidă și mai slabă, iar durerile de cap n-o mai părăseau.

Aștepta cu nerăbdare să citească despre logodna lui, sperând ca măcar așa să reușească să și-l scoată din minte. Dar deși văzuse o fotografie a lui Nicolas cu Gillian Vanek, făcută la aniversarea celor douăzeci și unu de ani ai fetei, nu se pomenea nimic de logodnă.

Laurel se aruncă în muncă cu febrilitate. Așa cum anticipase, nașa ei îi găsi imediat ceva de lucru la hotelul Belton, fiind imediat mutată la alt hotel din Scoția.

– Ăsta-i necazul când lucrezi într-un lanț de hoteluri, se plânse ea. Te mută oriunde vor ei, fără să le pese de părerea ta.

– Dar îți place să nu stai locului, zise Laurel zâmbind și gândindu-se la energia pe care aceasta o depunea în tot ceea ce întreprindea.

– Mi-ar plăcea și mai mult dacă ai veni și tu cu mine în Scoția. Ce zici?

Înainte ca Laurel să ia vreo decizie, managerul îi oferi postul de recepționistă. Însă aceasta refuză propunerea. De îndată ce rămase singură, după plecarea mătușii, Laurel începu să se bucure de libertate. Nu mai era nevoită să se prefacă tot timpul că-i e bine, deși nu era deloc așa. Iar când refuza să meargă în oraș și prefera să rămână în pat, nu mai era nevoită să spună că e din pricina oboselii. Adevărul era că durerile de cap erau tot mai mari.

Săptămânile se scurgeau pe nesimțite. Munca pe care o desfășura o punea în contact cu o mulțime de oameni. Primea adesea invitații din partea acestora. De cele mai multe ori le refuza, mai ales pe acelea care veneau din partea unor bărbați singuri, dar uneori și din pricina faptului că era prea deprimată pentru a se sili să aibă o conversație cu cineva.

Veni toamna, iar hotelul era în continuare plin de călători care se bucurau de o vacanță târzie. Se bucura că e ocupată întreaga zi, iar seara era atât de istovită încât se ducea direct în pat. Cu toate acestea, nu putea să adoarmă. Nicolas îi ocupa toate gândurile.

– Dacă mai slăbești, o să leșini, comentă Mary James, una dintre recepționiste într-o bună dimineață.

– Slăbesc întotdeauna când e foarte cald, minți Laurel.

– Atunci... poate fi bine să începi să te rogi să vină vremea

rece, pentru că altminteri n-o să mai rămână nimic din tine.

– Ești geloasă pentru că nu ești și tu la fel de slabă.

– Dar măcar până acum n-am întâlnit o grăsană prost dispusă, zise ea zâmbind. Nu că tu ai fi așa. Dar uneori lași prea mult de la tine. În ultima săptămână, ai lucrat până seara târziu în fiecare zi.

– N-am nimic altceva de făcut, spuse Laurel ridicând din umeri.

– N-ar trebui să refuzi invitațiile care ți se fac.

– Nu mă interesează bărbații.

– Nu vrei să te căsătorești?

– Nu.

Asprimea din vocea lui Laurel o făcu pe femeie să schimbe subiectul.

– Uite lista cu invitații de astăzi. De luni, va veni o mulțime de oameni.

– Revista Vogue va face niște fotografii aici. Au angajat opt modele, o coafeză și un fotograf.

– O, Doamne ! Să vezi ce mizerie vor face. Ultima dată când s-a petrecut așa ceva, în hotel a fost vraiște.

– Dacă o să ai vreo problemă, spuse Laurel, dă-mi de știre. Dacă mă pricep la ceva, apoi acest ceva e să le disciplinez pe manechine.

La ora unsprezece sosiră noii oaspeți. Fură îndeplinite toate formalitățile, se dădură cheile și se notară cererile

specifice formulate de fiecare : cât de dimineață să fie servit ceaiul, să fie aduse ziarele sau felurile de mâncare.

Laurel își nota în carnețel cererile, prea absorbită de muncă pentru a o vedea pe tânăra care n-o slăbea din ochi.

– Laurel! Aici erai!

Laurel ridică ochii și o zări pe Christine.

– Bună! îi răspunse ea cu voce joasă. Îmi pare bine că te văd.

– După cum vorbești, nu prea s-ar zice! nu se codi Christine să-i spună. Nu știai că am să vin? Fac niște ședințe pentru Vogue.

– A fost o rezervare făcută în mod colectiv. Nu apărea niciun nume.

Christine o privi cu asprime.

– Vreau să stăm puțin de vorbă. Când ești liberă ?

– Nu foarte devreme. Astăzi lucrez toată ziua.

– Sunt sigură că vei găsi câteva momente libere pentru a vorbi cu mine. Ard de nerăbdare să aflu de ce ai fugit de pe Miramar.

– Nu v-a explicat Nicolas? se miră Laurel, uimită că reușea atât de bine să-și controleze vocea și să nu-și trădeze gândurile.

– A tăcut chitic, zise Christine ridicând din umeri.

– Gata cu taclalele! auzi în spatele lor un tânăr efeminat. Lăsați-le pentru mai târziu. Am venit la muncă și vreau să fac

niște fotografii înainte de apusul soarelui.

Christine se grăbi să se ducă după el, dar Laurel își dădu seama că nu va scăpa atât de ușor. Plecarea ei bruscă de pe iaht îi crease unele probleme, iar dincolo de asta curiozitatea era prea mare ca să nu încerce să și-o satisfacă. Probabil că nu va avea pace până nu va afla ce s-a întâmplat.

Presupunerea ei se dovedi corectă. La ora zece seara, pe când pleca de la "Recepție" și se îndrepta prin hol spre scări, Christine veni imediat de la bar și o strigă.

– Dă-mi voie să-ți ofer ceva de băut, Laurel. Sau, dacă preferi, o cafea, se grăbi ea să adauge.

Hotărând că e mai bine să scape de Christine imediat, deoarece mai de vreme sau mai târziu tot ar fi trebuit să-i răspundă la întrebări, Laurel o urmă. Fu bucuroasă că semiobscuritatea dinăuntru o ferea cumva de privirea iscoditoare a celeilalte femei.

– Tocmai îmi povesteai cum de ai ajuns să pleci, spuse Christine după ce chelnerul luă comanda.

– Credeam că ți-am spus deja. Mă plictiseam.

– Nu păreai deloc plictisită. Cu toții credeam că între tine și Nico se înfiripase ceva.

– Aparențele sunt înșelătoare.

– Doar nu vrei să mă convingi că nu-ți plăcea de el.

– Bineînțeles că-mi plăcea. Era fermecător și amuzant, dar n-aveam nimic în comun.

– Hai să punem problema altfel! Nico e chipeș și bogat, iar tu ești săracă și frumoasă. Dacă nici asta nu vă poate lega, mă întreb ce altceva ar putea-o face.

– Nu înțeleg unde bați.

– Mă gândesc la sex, spuse Christine pe un ton inocent. Nico era nebun după tine. Dacă ți-ai fi jucat șansa așa cum trebuie...

– N-am vrut să joc, zise Laurel ridicându-se.

De ce-ar mai rămâne aici, prefăcându-se că îi face plăcere să stea de vorbă cu Christine ? De ce să se comporte de parcă aceasta n-ar fi mințit-o de la bun început?

– Mă duc la culcare, adăugă ea crispată. Noapte bună!

– Nu pleca așa! spuse Christine. Mă plictisesc de moarte singură.

– Unde sunt ceilalți? întrebă Laurel.

– Joacă tenis cu Ron. E singurul sport pe care acceptă să-l practice cu persoane de sex feminin. E o schimbare după Tony Minelli. Era prea sportiv.

– Când te-ai întors acasă? o întrebă Laurel cu răceală.

– La sfârșitul lui august. Vacanța nu mai avea cum să fie prelungită. Tony trebuia să se întoarcă la Roma. Așa s-a sfârșit totul.

– Nu te-a deranjat? o întrebă Laurel fără să stea prea mult pe gânduri. Vreau să spun, să te vezi cu el numai câteva luni, iar apoi să vă despărțiți.

– O să ne vedem din nou luna viitoare. Vine în Anglia, ca să viziteze uzinele Ponti. Nico a făcut o afacere pe cinste. Probabil că e singurul motiv pentru care a venit în croazieră. Tony nu-i chiar genul lui, nu-i așa?

– Chiar așa să fie? zise Laurel, prefăcându-se că nu înțelege.

– Știi foarte bine că nu. Tony este sicilianul care s-a ridicat prin forțe proprii, iar Nico e englezul de viță nobilă care a scăpătat. Nu că acum lucrurile ar mai sta la fel. Contractul cu Tony l-a readus în clasa milionarilor. Căsătoria cu Gillian Vanek îi va dubla banii, adăugă ea după o scurtă pauză.

Laurel primi lovitura în față și putu citi triumful în ochii Christinei. Aceasta o rănise în mod intenționat.

– Nu știam că s-a căsătorit deja. Probabil că am ratat știrea asta în ziar.

– Nu s-au căsătorit încă, zise Christine ridicând din umeri. Se pare că mama lui s-a îmbolnăvit și nu vor stabili data nunții până ce aceasta nu va fi complet restabilită. E un fiu foarte îndatoritor, adăugă ea zâmbind. Dacă fiul se va transforma într-un soț la fel de îndatoritor, Gillian se poate considera o norocoasă. Dacă aș fi fost în locul tău, m-aș fi cuplat imediat cu el. E atât de chipeș și arată ca un sălbatic. Nu ți s-a părut atrăgător?

– N-am găsit niciodată că sălbăticia e atrăgătoare.

– Așadar, până și tu crezi că e un sălbatic. Păi, dacă stau

bine să mă gândesc, trebuie că știi mult mai bine decât mine cum stau lucrurile.

– Chiar dacă ți-aș spune că nu știu, nu m-ai crede.

– Cred orice-mi spui, draga mea. Am crezut-o pe Bunty când mi-a spus că ai plecat pentru a avea grijă de o mătușă bolnavă.

– Cred că Bunty a spus nașă, nu mătușă, zise Laurel pe un ton rece. Nu mă simțeam deloc bine. Acesta e unul din motivele pentru care am venit aici. Voiam și să mai schimb aerul. Ne mai vedem, încheie ea discuția, incapabilă să mai continue conversația.

– Sigur o să ne mai vedem. O să vin să te caut.

Când ajunse la ea în cameră, lui Laurel îi fu imposibil să nu se gândească la ceea ce-i spusese Christine. Să fi fost boala mamei lui Nicolas singurul motiv pentru care căsătoria fusese amânată? Pentru ea, toate astea nu mai aveau nicio importanță. Căsătorit sau nu, Nicolas nu mai făcea parte din viața ei. Oricum, se înșelase în privința lui. Era ferm convinsă că va veni s-o caute pentru a-și cere scuze. Nici n-o căutase, nici nu-i scrisese. Asta demonstra că o considera în continuare o hoață.

Străbătu camera în lung și-n lat până în clipa când greața o sili să se întindă în pat. I se întâmpla pentru a doua oară în câteva zile și se întrebă dacă nu era într-adevăr bolnavă. Probabil că Mary avea dreptate. Dacă nu va mânca mai mult, o

vor lăsa puterile. Se ridică hotărâtă în capul oaselor. Era imperios necesar să-și controleze emoțiile și să înceapă o viață normală. Trăise fericită vreme de douăzeci și doi de ani fără Nicolas. Nu exista niciun motiv pentru a presupune că un bărbat cunoscut de câteva săptămâni putea s-o dea într-o asemenea măsură peste cap încât să-i distrugă viitorul.

– Lasă-mă în pace, Nicolas! strigă ea. Nu mă mai bântui și lasă-mă în pace !

Capitolul 8

Laurel o evită abil pe Christine pe tot parcursul ședерii manechinelor acolo. În clipa când acestea plecară, se simți cu adevărat ușurată. Privindu-le din depărtare cum pășesc, Laurel schiță un zâmbet amuzat. Când duceai o asemenea viață, îți era foarte ușor să te consideri cel mai important om de pe pământ și, mai ales, să faci din asta o permanență.

Dar nici diversele persoane care veneau să se cazeze la hotel nu se lăsau mai prejos. Unele dintre ele aveau un comportament la fel de capricios ca al manechinelor. Găseau întotdeauna un motiv pentru care să se plângă.

Veni și luna octombrie, iar responsabilitățile lui Laurel deveniră și mai mari la hotel.

– Ai un viitor frumos în fața dumitale, domnișoară Carter, îi spuse domnul Murchison într-o bună dimineață. Facem

parte dintr-un mare lanț hotelier și poți oricând să primești un post în străinătate, evident dacă dorești.

– Îmi place aici, spuse Laurel. Nu țin neapărat să lucrez în străinătate.

– E destul de neobișnuit pentru o tânără. Oricum, cred că ești neobișnuită : sensibilă și cu picioarele pe pământ. Exact ceea ce mă așteptam să găsesc la fina doamnei Hodder.

Laurel și-ar fi dorit foarte mult să merite un asemenea compliment. Era în continuare foarte nefericită. Așa încât, munca era singura ei salvare. Iar sosirea a numeroși medici pentru un congres nu-i mai lăsă deloc timp să lâncezească. Tot hotelul era plin cu medici care participau la discuții în timpul zilei, pentru ca seara să se întâlnească într-un mediu mai puțin protocolar și să se destindă.

Urmând sfatul pe care-l primise de la director, Laurel încercă să afle cât mai multe despre viața de zi cu zi într-un hotel. Operațiunea se dovedi o adevărată provocare a minții. Un hotel era el însuși o lume, mai ales un hotel de asemenea dimensiuni. Cea mai mare problemă era să te înțelegi cu personalul, deoarece asta presupunea foarte mult tact și răbdare, ca și cunoașterea mai tuturor limbilor europene.

Tocmai îi lua un interviu unei tinere spanioloaice când intră cineva în încăpere pentru a-i spune că e chemată la biroul cel mare. Când ajunse la "Recepție" și văzu că n-o așteaptă nimeni, se pregăti să se întoarcă la treburile ei. În

clipa aceea, zări figura unui bărbat înalt care se plimba pe lângă standul de reviste. Era Nicolas. Dar oare ce căuta aici ? Fu atât de surprinsă de această întâmplare, încât sângele i se sui în cap și nu știu cum să reacționeze. Venise întâmplător la hotel sau special?

– Am reușit, în sfârșit, să te găsesc, zise el, răspunzându-i parcă la întrebările nepuse.

– Nu știam că mă cauți, murmură ea.

– Te caut de când ai plecat de pe iaht. Putem vorbi aici? o întrebă el, rotindu-și privirea în jur. Când ești liberă?

Dându-și seama că n-are niciun rost să amâne, păși pe hol și spuse:

– Putem vorbi afară.

Spunând acestea, se îndreptă spre o grădină situată la câteva zeci de metri depărtare de hotel și se așeză pe o bancă.

– Te rog să fii rapid. Trebuie să mă întorc la muncă.

– Nici nu știu cum să încep. M-am tot gândit cum anume s-o fac, dar nu-mi găsesc cuvintele. Nici nu știi cât de mult mi-aș dori să pot da timpul înapoi! M-am comportat ca un mitocan și nimic nu poate schimba această stare de fapt. Mă ierți?

– Încerc să uit, spuse Laurel cu mult calm, dar nu sunt sigură că pot ierta. Erai beat. Presupun că e și asta o scuză.

– Oare m-ai crede dacă ți-aș spune că aș renunța oricând la contractul pe care l-am semnat cu Tony numai să șterg acest

episod care s-a petrecut între noi? Habar n-ai cât mă detest pentru ce-am spus și am făcut în seara aceea! Nu-mi pot scoate din minte clipele frumoase pe care le-am petrecut împreună în săptămâna aceea. Lucrurile pe care ni le-am spus...

– N-au nicio importanță! excamă ea.

– Pentru mine, da!

Laurel se simți cuprinsă de greață. Cum îndrăznea să-i vorbească în acest fel, deși era logodit cu altcineva?

– Nu cred că pe Gillian ar bucura-o foarte tare felul în care-mi vorbești. Nu te simți vinovat față de ea?

– Puțin, recunoscu el încet.

– Puțin! exclamă ea, revoltată și ridicându-se în picioare. Ești cu adevărat demn de dispreț! Nu-ți ajunge că ai distrus viața unei fete, vrei s-o distrugi și pe a celeilalte.

– De ce i-aș distruge viața lui Gillian?

– Dacă nu cunoști răspunsul la această întrebare, nici eu nu ți-l pot da.

Vru să plece, dar el se plantă în calea ei.

– Laurel, stai! N-am terminat. Te caut de săptămâni întregi.

– Cum m-ai găsit? îl întrebă ea.

– Prin Christine. N-am putut să vin imediat după tine deoarece eram foarte departe de Monte Carlo când am descoperit că plecaseși, dar când am ajuns la Londra, primul lucru pe care l-am făcut a fost să merg direct la studioul la care mi-ai spus că lucrezi. Era singura adresă pe care o aveam.

– Era închis, zise ea aproape automat.

– Da. Am avut nevoie de încă o zi până am aflat că șefa ta locuiește chiar acolo. Însă ea a refuzat să-mi spună unde ești. N-a vrut nici măcar să-ți scrie o scrisoare în care să-ți spună că te-am căutat. Nu mi-a fost prea greu să-mi dau seama ce crede despre mine. Dacă ar fi fost după ea, m-ar fi trimis imediat în iad. De atunci, am tot dat târcoale studioului. Ieri, Christine a trecut pe acolo și a pomenit numele tău. I-a spus doamnei Brown că te-a văzut. M-am dus după ea și nu m-am lăsat până n-am aflat adresa ta.

– Câtă perseverență! spuse ea cu sarcasm.

– N-aveai niciun drept să pleci fără să-mi dai șansa de a-mi cere scuze, de a te ruga să mă ierți.

– Crezi că în acest fel m-ai fi făcut să mă simt mai bine?

– M-ar fi făcut pe mine să mă simt mai bine.

– Asta-i tot ce te interesează, îi reproșă ea furioasă. Să ai conștiința împăcată! Mă mir că nu ți-ai adus și cecul. De obicei, bărbații de genul tău așa le plătesc pe fetele ca mine, nu?

– De-asta crezi că am venit aici? strigă el.

Laurel închise ochii, întrebându-se ce răspuns i-ar fi dat dacă i-ar fi spus că își dorea ca el să vină. Ce mult și-ar fi dorit să-i fi spus că în seara aceea, când a strâns-o în brațe, și-a dat seama că o iubește. Dar o asemenea dorință era zadarnică. Urma să-și lege viața de cea a lui Gillian Vanek. Probabil că de asta și venise aici. Poate că îi era teamă că Gillian o să afle

despre slăbiciunea lui. Gândul că o credea în stare de șantaj o umplu de amărăciune.

– N-am nevoie de nimic de la tine, Nicolas. Nici de bani, nici de scuze. Te poți întoarce la Londra cu conștiința împăcată. Așa cum ți-am spus, totul s-a terminat.

– Dar nu totul a fost dat uitării, se grăbi el să adauge.

Cuvintele acestea păreau a dovedi teama acestuia față de ea. Amărăciunea ei crescu.

– Nu-ți face griji, Nicolas! Viitorul meu prieten mă va ajuta să te uit.

– Presupun că ai avut o mulțime înaintea mea, zise el cu asprime.

– Chiar credeai că sunt o inocentă? i-o întoarse ea, nepăsându-i ce spune, atâta vreme cât poate să-l rănească.

Îl văzu cum pălește. În clipa aceea, și-ar fi dorit să se arunce în brațele lui și să-i spună că e primul bărbat din viața ei, dar mândria o opri. Tăcu și-l privi batjocoritor.

– Îmi pare rău că ai venit degeaba până aici, Nicolas. Dar măcar nu vei mai avea motive să te simți vinovat. Întoarce-te la Londra și gândește-te la viitorul tău. Sunt ferm convinsă că va fi unul strălucitor.

– Sigur așa va fi. În urmă cu o jumătate de an, credeam că voi fi nevoit să închid uzina. Acum, trebuie să construiesc două supertancuri și șansa de a fuziona cu Vanek Line.

Cuvintele acestea constituiră o lovitură dură pentru ea.

– Nu știam că aveai planificat așa ceva. Cred că ești foarte încântat de ce ai reușit să realizezi.

– Nu sunt deloc sigur că am să accept oferta. Îmi place să fiu propriul meu șef. Totuși, viitorul meu îți poate trezi interesul.

– Numai curiozitatea, replică ea. Dar n-are de ce să-ți pară rău, Nicolas. N-am să le vorbesc celorlați prieteni ai mei despre tine.

Fără să mai rostească un cuvânt, Nicolas se răsuci pe călcâie și plecă.

Laurel fu incapabilă să-l urmeze. Rămase o bună bucată de timp pironită locului, după care se urni. Greața o cuprinse din nou. Avea nevoie să se așeze din nou, dar nu avea unde. Simțea că leșină.

– Hei! auzi pe cineva exclamând încetișor. Intri întotdeauna în oameni, fără să te uiți pe unde mergi?

Laurel făcu efortul de a-și da seama cu cine stă de vorbă, deși privirea i se împăienjenise. Bărbatul o luă și o duse la o bancă.

– Vrei să-ți aduc ceva de băut ? o întrebă el.

– Nu, mulțumesc, îngăimă ea. O să-mi revin imediat.

Simți cum bărbatul o prinde de mână, iar degetele i se opresc asupra închieturii. Încercă să scape din strânsoare.

– Doream numai să văd cum stai cu pulsul, zise vocea. Sunt doctor.

Teama care pusese stăpânire pe ea se risipi imediat.

– Am venit aici la o conferință medicală, continuă el. Mă numesc Lewis Freed. Am vrut de câteva ori să te invit să bem ceva împreună, dar aveai întotdeauna un aer atât de preocupat încât m-am abținut.

– Am foarte mult de lucru, îi explică ea.

– Cred că te măcina ceva, continuă el.

– Trebuie să mă întorc la birou, zise ea zâmbind și ridicându-se.

Mișcarea aduse cu ea din nou senzația de greață, dar Laurel se mărgini să întoarcă privirea. Fără să spună un cuvânt, bărbatul o sili să se așeze din nou. Ea se supuse, închizând ochii. Ar fi vrut să-l roage să plece, dar își dădu seama că n-ar fi fost politicos din partea ei.

– Cred că ar trebui să te duci la tine în cameră și să te întinzi în pat, zise bărbatul.

– Nu cred c-am să fiu capabilă să merg până acolo. Camera mea e în anexă.

– Atunci, vino cu mine! Nu e bine să rămâi aici.

O ajută să se ridice și o susținu până ajunseră în fața unui lift.

– Liftul de aici merge la etajul întâi, spuse el. În felul acesta, nu mai suntem nevoiți s-o luăm prin hol.

Laurel încuviință, incapabilă să scoată vreun cuvânt. Când ajunseră la etajul întâi, bărbatul se opri în fața unei uși pe care

o deschise.

– Dar asta nu e camera mea, protestă Laurel.

– E a mea, zise el ajutând-o să se așeze pe un scaun. Odihnește-te puțin până-ți aduc ceva care te va face să te simți mai bine.

Prea îngrețoșată ca să poată protesta în vreun fel, se conformă, aproape inconștientă de ce făcea.

– Bea asta! spuse bărbatul, ducându-i paharul la gură.

– Ce e?

– Otravă, zise bărbatul cu umor. Bea-o, ca o fată cuminte ce ești.

Deși se simșea ca o prostuță, Laurel nu găsi nimic de comentat. La un moment dat, simți o greutate în piept, apoi greața se risipi. Deschise ochii și văzu că bărbatul o privește cu atenție.

– Mă simt mai bine, mulțumesc.

– Nu te ridica încă, o sfătui el.

– Tura mea începe peste o oră.

– N-are cine să te înlocuiască? Te sfătuiesc să stai la pat.

– Probabil că aveți dreptate. Am să vorbesc cu unul dintre responsabili.

– Ți se întâmplă adesea să ai astfel de atacuri? o întrebă el.

– Numai în ultimele două luni.

– Ar trebui să-ți faci un control medical complet. Profită de medicii care sunt aici, zise el pe un ton solemn.

– Am profitat deja de dumneavoastră, zise ea râzând.

– Am fost încântat să te pot ajuta.

Laurel se uită la el. Când zâmbea, părea mult mai tânăr. Era foarte greu să-ți dai seama ce vârstă are. Probabil peste patruzeci de ani. Nu era genul de bărbat care să treacă neobservat

– Sunteți specialist? îl întrebă ea.

– Probabil că așa arăt, dar nu-s decât un amărât de medic generalist.

– În niciun caz unul obișnuit.

– Mulțumesc pentru compliment.

– Chiar vorbesc serios. Îmi cam tremură picioarele, recunoscu ea.

– Nu-i așa că ți-a revenit greața? Cred că ar trebui să te conduc la tine în cameră.

Ieșiră împreună pe coridor și așa îi văzu Nicolas. Laurel îi citi uimirea din priviri, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Nicolas, eu...

Acesta o ignoră, urnindu-se din loc.

– Un prieten? o întrebă doctorul Freed.

– Nu prea, spuse ea cu amărăciune și luând-o din loc.

Abia când ajunse la ea în cameră, se gândi din nou la Nicolas. Cât de clar își dezvăluise sentimentele când o văzuse pe coridor!

Dar era mai bine că o surprinsese într-o asemenea situație.

Se va întoarce astfel la Londra și la Gillian, fără să se mai gândească la trecut. Ea însăși va face tot ce-i va fi cu putință pentru a uita trecutul.

***

A doua zi dimineață, Laurel se simți mult mai bine. De n-ar fi fost gândul la Nicolas, s-ar fi putut chiar bucura de razele de soare care pătrundeau prin fereastră. Organizatorii conferinței medicale luară hotărârea de a ține ultimul seminar în aer liber, pe terasă. Cum în acel interval de timp era liberă, Laurel decise să meargă și ea să asculte prelegerile. Unul dintre cei care urmau să vorbească era doctorul Freed.

– Parcă spuneați că nu sunteți decât un amărât de medic generalist, comentă ea cu un zâmbet în colțul gurii.

– Așa e, dar întâmplător am descoperit unele lucruri interesante despre migrenă.

– Au fost mai mult decât interesante. Eu sunt deja convinsă.

– Da, dar tu nu ești doctor! Medicii sunt mult mai greu de convins. Cum te simți ? o întrebă el, cântărind-o din priviri.

– Mult mai bine, mulțumesc.

– Atunci, vrei să iei masa cu mine?

– Nu știu în ce măsură va accepta conducerea hotelului ca una dintre angajate să ia masa în restaurant.

– Dacă au ceva de obiectat, spune-le că nu accept un refuz.

Laurel ezită puțin, apoi încuviință. Oricum, voia să plece de acolo, așa încât nu mai conta dacă domnul Murchison o va dezaproba.

Pentru prima dată de când se îndrăgostise de Nicolas, Laurel accepta să iasă cu un alt bărbat. Nu că l-ar considera pe doctorul Freed un bărbat în adevărul înțeles al cuvântului, cât mai degrabă o figură paternă, deoarece profesia îi dădea un alt statut în ochii ei. Îi va fi ușor să aibă încredere în el, se gândi ea în timp ce-l urmărea cu privirea cum își alege din meniu o friptură bine făcută și cartofi prăjiți.

– Știam eu că sunteți un bărbat căruia-i place friptura și cartofii prăjiți, zise ea zâmbind.

– Iar tu ești un înger de ciocolată, i-o întoarse el, zâmbind când sesiză surprinderea de pe fața ei. Dacă vrei, pot schimba îngerul de ciocolată într-un ostropel irlandez.

– Nu sunt nici înger, niciostropel. Am un asemenea temperament, încât numai înger nu pot fi considerată. Poate, mai degrabă, un drăcușor de ciocolată. Cunosc pe cineva care așa crede despre mine.

– Că ești un drăcușor? exclamă el. Nu pot crede așa ceva.

Laurel ridică din umeri, considerând că era mai bine să lase totul baltă. Se concentră asupra felului de mâncare pe care

voia să-l comande.

După ce fu adusă mâncarea, doctorul Freed încercă să afle mai multe despre ea. Povestindu-i, Laurel își dădu seama cât de lipsită de evenimente fusese viața ei până la plecarea în croazieră. La observația acestuia că bronzul pielii ei nu era obținut în Anglia, fu nevoită să-i spună cum îl căpătase. Auzind că fusese în croazieră pe iahtul lui Tony Minelli, doctorul nu putu să-și ascundă surprinderea. Laurel era furioasă și descumpănită că trebuia să-i dea o explicație.

– Domnul Minelli nu e genul meu de bărbat, spuse ea cu hotărâre. Am ajuns în această croazieră păcălită de una din manechinele care lucrează pentru doamna Brown.

– Ți-a plăcut măcar această călătorie în înalta societate ?

– N-a fost chiar înaltă. Mai degrabă, joasă și dezgustătoare.

– Te referi la orgii?

– Nu chiar. Dar morala nu prea avea ce să caute pe acolo și... Înțelegeți ce vreau să spun.

El dădu din cap în semn că a înțeles perfect.

– Nu e nimic rău în a avea o relație cu cineva. Evident, trebuie să arăți că e ceva stabil și nu doar o aventură de o noapte.

– Nu credeți că e necesar să fii căsătorit?

– Pentru majoritatea oamenilor, așa stau lucrurile. Dar în zilele noastre, de obicei tinerii nu mai țin la așa ceva. Sunt medic de foarte mulți ani și m-am lovit de foarte mult ori de

realitățile vieții. Se pare că tu nu trăiești cu picioarele pe pământ.

– Vorbiți ca și cum căsătoria ar fi ceva rău, suspină ea.

– Nu orice te oprește de a vedea realitatea așa cum este poate fi considerat un lucru bun.

– Dar pentru fiecare dintre noi morala înseamnă altceva.

– Sunt totuși câteva componente de bază pe care ar trebui să le vedem cu toții la fel, replică el.

– Doar nu vreți să spuneți că atitudinea lui Tony Minelli face parte din acestea? exclamă ea, indignată.

– Ce poate fi mai normal decât faptul că un bărbat dorește o fată frumoasă ? Iar dacă nu e căsătorit, iar ea acceptă, cine suntem noi să-i judecăm ?

– Sunteți mult mai mărginit decât mi-aș fi putut imagina, spuse ea.

– Numai pentru că și tu ești la fel. Nu le mai disprețui pe tinerele de felul Christinei. Încearcă să le înțelegi.

– Chiar trebuie întotdeauna să dați sfaturi oaspeților dumneavoastră?

– E cel mai mare defect al meu. Servește supa înainte să se răcească, o îndemnă el.

Dându-și seama că discuția despre croazieră îi era neplăcută, doctorul găsi alte subiecte de conversație. Preferă să vorbească despre el însuși. Locuia într-un sat din Țara Galilor. Era medic asociat într-un spital public, dar practica

meseria și ca independent, iar asta îi asigura un venit frumușel.

– Fără a mai pune la socoteală faptul că am o mulțime de timp liber. Cred că sunt un om foarte norocos.

– Dar n-ați pomenit nimic despre o soție și un copil, spuse Laurel.

– Pentru că n-am nimic a zice în această privință. Sunt văduv. Am fost căsătorit vreme de trei ani, până când soția mea a murit de peritonită.

– Îngrozitor! exclamă ea.

– Așa erau vremurile. A trebuit să merg mai departe. Au trecut deja doisprezece ani de atunci. Dar vorbește-mi mai bine despre tine. Intenționezi să lucrezi prin hoteluri până te vei căsători?

– Nu mă gândesc la căsătorie, spuse ea, dar să părăsesc locul ăsta, da.

– Presupun că ți-e dor de Londra.

– N-am nici cea mai mică intenție să mă întorc acolo. Tot ce vreau, e să plec de aici.

– Aș avea nevoie de o asistentă, remarcă el în treacăt. Cea de acum vrea să se retragă, iar eu va trebui să mă descurc singur.

– De unde știți că o să fiu bună?

– Așa îmi spune instinctul. Ia gândește-te puțin! Știi cum e viața la țară, iar oamenii ți se vor părea foarte prietenoși. Ai

putea locui la mine în casă. Cel puțin, doamna Evans așa face.

– Numai cu dumneavoastră?

– Are șaizeci și trei de ani, zise el zâmbind și are încredere în mine. Mai am și o menajeră

– Sunteți foarte amabil că îmi oferiți acest post, dar nu prea mă văd într-o asemenea postură.

– Dacă-ți schimbi părerea, anunță-mă, zise el întinzându-i o carte de vizită. Care e adresa ta permanentă?

– N-am o adresă permanentă. Dar mă puteți contacta prin intermediul studioului Bunty din Soho.

După terminarea mesei, Lewis Freed o conduse până la biroul de recepție și-și luă rămas-bun de la ea. Conferința se sfârșise în acea dimineață, iar el urma să plece chiar în acea după-amiază.

– Să știi că propunerea mea este cât se poate de serioasă, repetă el. Dacă-ți schimbi părerea sau dacă ai nevoie de ajutor, nu ezita să mă contactezi.

– Vă comportați întotdeauna așa? Vreau să spun, vă oferiți ajutorul unei persoane pe care o cunoașteți de atât de puțin timp? îl întrebă ea cu un zâmbet în colțul gurii.

– Nu. Și oricum, tu nu ești o persoană obișnuită.

Schiță un gest cu mâna în semn de bun-rămas și constată cu surprindere cât de mult o întristează plecarea acestuia. Avea senzația că a pierdut un prieten.

Capitolul 9

Torquay nu mai reprezenta un refugiu pentru ea. La o săptămână după ce-l văzuse pe Nicolas, Laurel îi comunică domnului Murchison dorința ei de a pleca. Acesta nu obiectă. Era încredințat că în două luni de zile, când hotelul va fi din nou plin, va găsi pe cineva care s-o înlocuiască. Își luă rămas-bun de la acesta în cei mai buni termeni. Mai greu îi fu s-o scoată la capăt cu nașa ei care, la aflarea veștii că va pleca, plânse.

Laurel se întoarse la Londra, deoarece îi promisese lui Bunty că va sta cu ea până va găsi ceva de lucru într-o altă parte a țării.

– Speram că nu vei mai fugi de tine însăți, îi spuse ea în semn de bun venit. Presupun că ai plecat din Torquay din cauza lui Nicolas. Ți-era teamă că s-ar putea întoarce?

– N-ar mai putea face așa ceva, zise Laurel cu hotărâre. Dac-ai fi văzut cum arăta când m-a văzut la brațul doctorului Freed! M-a făcut să mă simt ca o...

– Nu-l poți învinui că a crezut așa ceva. Mai ales după cele ce i-ai spus în grădină, adăugă Bunty încruntându-se. Trebuie să recunosc că nu înțeleg de ce te mai deranjează dacă se va căsători oricum cu Gillian Vanek.

– O căsătorie din conveniență nu-l va opri să caute aventura.

– A fost o coincidență foarte nefericită faptul că s-a nimerit să fie prin preajmă tocmai în ziua când Christine s-a întors din Torquay.

– Voia cu orice preț să mă găsească și ar fi reușit, mai devreme sau mai târziu. Ținea neapărat să-și spele păcatele.

– Dar tu nu i-ai permis, nu-i așa?

– De ce să-l ajut să doarmă liniștit noaptea? spuse Laurel.

– Pur și simplu, ai fi putut s-o faci. Arăți ca o lămâie.

– Am nevoie de ceva întăritor. Oricum, vreau să mă duc la doctor. Am nevoie de certificatul medical.

A doua zi dimneață, Laurel se duse la cabinetul doctorului Jordan. Nu-l văzuse decât de câteva ori de când se mutase la Londra, dar era convinsă că o va recunoaște deoarece se născuse în același sat ca și ea.

– O să-ți dau niște comprimate cu fier, spuse el după ce-i descrisese simptomele. S-ar putea să-ți provoace și mai multă

greață, dar dacă se întâmplă așa, întrerupe tratamentul pentru un timp.

– Dacă o să am în continuare greață, s-ar putea să nu mai fiu în stare să mă mai ridic din pat.

– Chiar așa de rea e situația? o întrebă el cu interes. Există vreun motiv anume pentru această stare de fapt?

– Din câte știu eu, nu.

– Dacă tot ești aici, cred că ar trebui să-ți fac un control. Dezbracă-te!

Peste câteva minute, doctorul îi recomandă să se ducă imediat la spital pentru a face niște raze X.

– Cum s-a petrecut căzătura aceea despre care mi-ai pomenit ?

– Păi... am alunecat și m-am lovit de zid. Dar n-am avut congestie.

– Ți-ai pierdut cunoștința?

– Am adormit, spuse ea încet, arătându-se surprinsă că s-a putut întâmpla așa ceva în acel moment și trăgând abia acum concluzia că acea căzătură a avut unele consecințe asupra ei. Ce credeți că am?

– Nu sunt sigur. De aceea vreau să faci niște raze X.

Peste două ore, i se făcură analize și fu rugată să aștepte până ce acestea vor fi procesate. Nu mică îi fu mirarea când un asistent veni la ea și-i spuse că trebuie să mai facă niște teste.

– Imediat, dacă se poate, domnișoară Carter. Dar asta va

însemna că trebuie să rămâneți la spital câteva zile.

Laurel încuviință, făcându-i-se brusc teamă. Își controlă foarte bine emoțiile, dar în clipa când i se spuse că suferă de anevrism îi venea să urle. Cum de era cu putință ca o simplă căzătură să provoace anevrism? Și, oricum, ce însemna asta?

– Anevrismul este un cheag de sânge cauzat de slăbirea unei artere. Unii oameni se nasc cu această slăbiciune care s-ar putea să nu se manifeste niciodată. Apoi, se produce un accident – o lovitură sau ceva de genul ăsta, poate să fie vorba și de o temperatură foarte ridicată – iar artera slăbește și mai mult până în clipa când se produce o hemoragie. Câteodată, hemoragia se oprește și se formează un cheag de sânge ca un fel de protecție. Asta vi s-a întâmplat dumneavoastră.

– Vreți să spuneți că am un cheag de sânge pe creier?

– Exact. Din această cauză ați avut dureri de cap atât de cumplite și greață.

– Ce pot face? Există vreun tratament pentru așa ceva?

– Singura soluție este o operație pentru scoaterea cheagului de sânge, dar în cazul dumneavoastră... Cheagul este situat într-o parte adâncă a creierului, iar scoaterea lui ar putea cauza alte probleme.

Laurel își dădu seama că abia acum urma vestea cea mai proastă, așa încât încercă să se întărească.

– Dacă îndepărtăm cheagul, ar putea fi afectate alte părți ale creierului, ca de exemplu memoria. Trebuie să mai facem

niște analize. Spitalul nostru nu dispune de o aparatură foarte sofisticată, dat dacă sunteți pregătită să plecați din Londra...

– Am să plec oriunde îmi spuneți dumneavoastră, zise ea imediat. Chiar și la Polul Nord.

– Nu va fi nevoie să ajungeți până acolo. Trebuie doar să mergeți până în Țara Galilor, la Pontypool.

– Cât de lungi sunt aceste tratamente? îl întrebă Laurel, trăgând adânc aer în piept.

– Nu e vorba de niciun tratament, ci de niște teste. Tratamentul ar putea începe numai dacă testele sunt favorabile.

– Și dacă nu sunt? Ce-aș putea face în cazul ăsta ?

– Nimic. Dacă cheagul nu poate fi scos – cu alte cuvinte, dacă scoaterea lui ar putea cauza alte probleme grave – atunci va trebui lăsat.

– Și ce s-ar întâmpla într-o asemenea situație? Spuneți-mi, vă rog, adevărul!

– Cheagul de sânge se poate sparge, iar hemoragia v-ar putea ucide sau lăsa... oarbă sau paralizată.

Laurel fu cuprinsă de spaimă și rămase fără grai.

– Trebuie să priviți partea plină a paharului, domnișoară Carter. Lucrurile ar putea lua o întorsătură mai bună decât ați putea crede.

Aceleași cuvinte le auzi și din gura lui Bunty, după ce-i povesti cele întâmplate în acea zi.

– O să urmezi un tratament. Nu mai trăim în Evul Mediu. Medicina poate face adevărate miracole în zilele noastre. Trebuie să te duci la Pontypool. Știi cât vor dura testele?

– Cam o săptămână. Am o scrisoare din partea doctorului, așa încât pot să mă duc oricând.

– O să te duci chiar mâine, decretă Bunty. N-am să te las să pierzi o zi.

Laurel știa că dacă și-ar amâna data plecării n-ar face altceva decât să fugă de adevăr, așa încât a doua zi porni la drum.

Testele la care fu supusă erau mult mai elaborate decât crezuse, iar unele dintre ele chiar dureroase, însă se simțea în stare să suporte orice, atâta vreme cât rezultatul va fi unul pozitiv. Niciunul dintre doctori nu făcu vreun comentariu, mărginindu-se să spună că nu se vor pronunța înainte de a avea dosarul complet în față.

Așa trecu o săptămână, iar neliniștea creștea cu fiecare zi. Luni dimineață, medicul și o infirmieră veniră la ea. După expresia întipărită pe fețele lor, Laurel putu să-și dea seama că veștile nu sunt îmbucurătoare.

– Cheagul se află în cea mai nepotrivită poziție și dacă vă facem operație, v-ar putea fi fatală.

– Dar aș putea să sfârșesc ca o legumă dacă nu mă operați! strigă ea.

– La fel de bine ați putea să trăiți ca și până acum, adăugă medicul. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât mai bine va fi. Pot

oricând apărea noi metode de tratament.

Laurel nu luă în seamă cele spuse de medic, fiind ferm convinsă că acesta nu voia decât să-i aline suferința.

– Cred că aș face mai bine să mă îmbrac și să mă întorc la Londra. N-are niciun rost să mai rămân.

– Ar fi mai bine dacă ați putea sta pe undeva prin zonă. Dacă durerile de cap devin din nou insuportabile, am putea să...

– Pot oricând veni să mai fac niște analize, se grăbi ea să spună.

– Dar dacă există vreo schimbare bruscă, insistă bărbatul, pericolul ar fi mai mic, dacă n-ar trebui să călătoriți atât. Dacă cheagul se sparge, cu cât e mai repede făcută operația, cu atât e mai bine. Apreciindu-i îngrijorarea, Laurel se gândi în sinea ei că ar prefera mai degrabă să moară decât dă trăiască asemenea unei legume.

– Am să mă mai gândesc la asta, spuse ea în cele din urmă. Am să le spun celor de la spital.

Întorcându-se la Londra, Laurel nu știa prea bine dacă trebuie sau nu să-i spună adevărul lui Bunty, dar cum îi era foarte greu să mintă, consideră că e mai bine să dea cărțile pe față.

– Trebuie să locuiești aproape de acel spital, spuse Bunty imediat. Nu-mi place că mă lași singură aici și, dacă aș putea, mi-aș muta studioul acolo, numai ca să fiu alături de tine.

– Sunt sigură că locuitorii din Pontypool ard de nerăbdare să aibă un fotograf de modă, glumi Laurel.

– Vorbesc serios, zise Bunty. Dacă n-aș avea atât de multe obligații, m-aș muta acolo. Pentru asta, aș avea nevoie de timp ca să-mi aranjez lucrurile și nu vreau să te reții la Londra. Trebuie să te întorci acolo imediat.

– Mai întâi, trebuie să-mi găsesc ceva de lucru. Nu pot trăi cu aer. Bunty o privi gânditoare și nu spuse nimic câteva momente.

– Cred că m-am prostit de tot, spuse ea în cele din urmă. Stăm aici să hotărâm cum e mai bine să procedăm când de fapt, primul lucru pe care ar trebui să-l facem, e să-l sunăm pe nemernicul care te-a adus în starea asta.

Pentru o clipă, Laurel nu înțelese ce voia să spună Bunty. Când pricepu la ce anume se referea, obrajii i se împurpurară și spuse:

– N-are nicio legătură cu Nicolas.

– Ba are o foarte mare legătură. El e cel din cauza căruia te-ai lovit de zid. E direct răspunzător pentru ceea ce s-a întâmplat.

– Nu, repetă Laurel. Medicul mi-a spus că am avut întotdeauna acea slăbiciune în respectiva parte a creierului.

– Da, dar această slăbiciune nu s-ar fi manifestat poate niciodată, dacă Nicolas Ponti nu te-ar fi rănit.

– Nu vreau să afle. Mila lui mi-ar fi insuportabilă.

– Dar te-ar putea ajuta să ai parte de un tratament mai bun.

– Nu prea cred. Spitalul acela e grozav! Sunt dotați cu tot ce le trebuie, atât cu aparatură cât și cu medicamente.

Bunty nu putea fi descurajată atât de ușor și nu renunță decât în momentul când Laurel o amenință că va părăsi Londra.

– Oricum, îți dai seama cum m-aș simți dacă Nicolas ar face rost de un alt tratament, dar acesta n-ar fi eficace? S-ar simți responsabil pentru totdeauna.

– Dar e responsabil pentru ce ți s-a întâmplat! Nu-mi pasă ce-au spus doctorii. Și, oricum, n-au cum să fie chiar atât de siguri. Ceea ce e o certitudine, e faptul că din cauza lui s-a declanșat totul. Te rog, Laurel, dacă nu vrei să-l vezi, lasă-mă pe mine să-i vorbesc.

Laurel refuză în continuare această propunere și încercă să-și caute ceva de lucru în regiunea aceea. Toate ofertele pe care le primi nu corespundeau dorințelor ei. Într-o bună zi, când se întoarse la studioul lui Bunty, auzi râsete înăuntru. Bunty ieși imediat afară și-i spuse cine o așteaptă înăuntru.

– Stai liniștită! spuse ea când o văzu că pălește. Nu e Nicolas Ponti, ci doctorul Freed.

Acesta o întâmpină cu căldură și-i spuse că era în trecere prin Londra și că s-a gândit să vină pentru a-i face o vizită.

– Ce-ar fi să luăm diseară cina împreună? le propuse el celor două.

– Pe mine să nu contați, se grăbi să se scuze Bunty.

Seara, la restaurant, doctorul Freed își reînnoi propunerea pe care i-o făcuse cu ceva timp în urmă. Deși la început refuză, Laurel se lăsă până la urmă convinsă să se stabilească la Garnaven.

– O să le spunem oamenilor că ești fiica unei cunoștințe din tinerețe, o liniști doctorul. Mi se pare cea mai bună soluție. În felul acesta, ți-ai găsit și o slujbă, iar eu am să te țin sub supraveghere.

Deși la început se temea că viața într-o comunitate atât de mică va fi foarte dificilă, totuși Laurel se integră foarte bine vieții și obiceiurilor locului. Toată lumea era prietenoasă cu ea, deoarece toată lumea îl respecta foarte mult pe doctorul Freed. La rândul ei, Laurel se străduia să se achite cât mai bine de sarcinile care-i reveneau în calitate de asistentă a doctorului.

– Mă bucur atât de mult că m-ați convins să accept această slujbă, îi mărturisi ea. Sunt zile când uit adevăratul motiv pentru care mă aflu aici.

– Adevăratul motiv? o întrebă uimit Lewis.

– Nu vă prefaceți că nu înțelegeți la ce mă refer. Știu foarte bine că vreți să mă țineți sub supraveghere în caz că starea mea de sănătate sedeteriorează sau am să fac un atac. Și dacă...

– Laurel, oprește! spuse el îngrozit. Nu ți se va înrăutăți starea și nici n-o să faci un atac. O să fii supusă unei operații

care te va vindeca pe deplin. A apărut pe piață un nou instrument cu laser care poate fi întrebuințat într-o operație de acest gen. Nu ți-am pomenit nimic despre asta, întrucât doream să mă întâlnesc mai întâi cu un specialist care speră să folosească o asemenea aparatură.

Laurel se uită la el, neștiind ce să creadă. Își dădu seama că e sincer, așa încât îl întrebă imediat :

– Când credeți că se va petrece asta?

– Cam peste o lună. Am să-ți spun imediat ce aflu ceva, adăugă doctorul Freed.

Trecu încă o lună fără ca nimic semnificativ să se întâmple. Sosi Crăciunul. Doctorul Freed îi propuse să meargă împreună la Londra pentru a petrece împreună cu Bunty sărbătorile, dar Laurel îl refuză.

Rămasă singură, se duse și făcu niște cumpărături, iar după aceea dădu să se întoarcă acasă. La colțul unei străzi, aglomerația o sili să se oprească. Se duse la un chișc și cumpără un ziar. Nu mică-i fu mirarea când un titlu de o șchioapă îi sări în ochi : "Moștenitoarea comapaniei Vanek s-a căsătorit cu regele ambarcțiunilor".

Tremurând, Laurel nu mai apucă să se uite la prima fotografie care însoțea reportajul. Privirea i se încețoșă. Plecă imediat de la chioșc, fără să fie conștientă pe unde merge. La un moment dat simți o durere cumplită, intensă și se prăbuși. Totul se întunecă în jurul ei.

Când deschise ochii, se trezi într-o încăpere în care totul era alb. Își dădu seama că e bandajată. Într-un târziu, o recunoscu pe Bunty așezată într-un scaun, lângă pat.

– Bunty, ce-i cu tine aici ?

– M-am întors cu Lewis.

– Cine v-a spus? Cum ați aflat?

– Din fericire, aveai adresa în geantă. Cei de la spital i-au telefonat doamnei Evans, iar aceasta ne-a sunat pe noi. Era miezul nopții, iar noi am plecat în zori.

– În zori? Când am fost lovită?

– În urmă cu o săptămână.

– Iar operația cum a decurs? Mi s-a făcu o operație, nu-i așa?

– Da, draga mea, așa e. E bine că ai avut acest accident. Medicii au fost obligați să te opereze. Întreaga operațiune a fost un succes, zise ea cu ochii plini de lacrimi. E adevărul gol-goluț. Nu te-aș putea minți cu privire la ceva atât de important. Până în momentul operației, doctorii erau convinși că vei muri. Instrumentul acela cu laser a fost trimis printr-o mașină a poliției. Cum era un instrument experimental, s-au gândit că e bine să-l folosească și pe tine. Aceasta era singura soluție care mai rămăsese.

– Mi-am revenit în întregime ? întrebă Laurel, nevenindu-i să creadă.

– Chiar așa! Ți-o jur. Poți din nou să trăiești, draga mea.

Capitolul 10

Peste câteva zile, Laurel putu să părăsească spitalul. Când Lewis o întrebă ce are de gând să facă, aceasta îi răspunse :

– Cred că am să mă întorc la Londra.

– E o decizie înțeleaptă, o aprobă acesta.

În urma unei discuții cu Bunty, Lewis ajunsese la concluzia că trebuie neapărat să-l găsească pe Nicolas Ponti și să-i vorbească.

Într-una din zilele următoare, Lewis își puse planul în aplicare. Se duse și bătu la ușa acestuia. La început, Nicolas ezită să-l primească, deoarece credea că e vorba de o greșeală.

– Ce doriți? îl întrebă el.

– Am venit la tine să-ți vorbesc despre Laurel.

– Nu mă interesează subiectul, zise el cu asprime.

Dându-și seama că discuția va fi mai grea decât prevăzuse,

Lewis se gândi că e mai bine să aplice terapia de șoc. Nu vrei să afli despre accidentul pe care l-a avut?

– Ce accident? Să nu-mi spuneți că a murit!

– Nu, nici chiar așa!

– Povestiți-mi, atunci! N-are niciun rost să mă mai prefac că nu-mi pasă, nu?

– Mă bucur să văd că-ți pasă, replică Lewis, pentru că te iubește atât de mult.

– Mă urăște!

– Ba te iubește!

– Nu! o ținu Nicolas pe-a lui. Mă urăște, iar eu n-o învinovățesc pentru asta. Când îmi amintesc cum m-am comportat... că am încercat să... Mai sunteți împreună? În după-amiaza aceea, la hotel, am văzut că...

– Te-ai înșelat amarnic, îl întrerupse Lewis. Am cunoscut-o pe Laurel chiar în acea zi. Era în grădină și nu se simțea deloc bine – era după discuția pe care o avusese cu tine – așa încât nu era în stare să se întoarcă la ea în cameră. Am dus-o la mine în cameră și i-am dat un medicament. Tocmai mă pregăteam s-o conduc în anexă când ai apărut tu și ne-ai văzut.

Nicolas se înroși la față.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că Laurel nu e genul de persoană care să... că n-ar putea... La naiba! O iubesc atât de mult, încât nu mi-o pot scoate din minte. Am încercat s-o caut din nou. Vorbiți-mi despre accident... E în spital?

– Nu mai e.

– A fost grav rănită? Vreau să știu adevărul. Dacă a rămas invalidă, o să am grijă de ea, orice ar spune.

– E bine, stai liniștit! La urma urmei, accidentul a fost o binecuvântare. Dacă nu s-ar fi produs, probabil că doctorii nu s-ar fi înhămat la așa ceva.

– Mă tem că nu vă înțeleg.

– Dă-mi voie să-ți spun întreaga poveste. Știi foarte bine de ce a plecat Laurel de pe iaht în seara aceea și de ce s-a comportat așa când ai venit s-o vezi la Torquay.

Încercând să fie cât mai puțin patetic, Lewis îi povesti tot ce-a aflat Laurel de la doamna Vanek, totul culminând cu fraza pe care o citise în ziar și pe care a interpretat-o greșit.

– Așadar, trebuie să-i fiu recunoscător doamnei Vanek pentru ce s-a întâmplat. Laurel a crezut că mă voi căsători cu Gillian... Aveți dreptate, domnule Freed, totul este logic. De aceea m-a respins când m-am dus la Torquay, de ce era atât de amărâtă. Ce bine-ar fi fost dacă m-ar fi întrebat care e adevărul. Credeți că Laurel mă va primi, dacă mă duc la ea?

– Numai dacă o dorești.

– Nu mi-am luat niciodată gândul de la ea.

– Atunci, du-te! îl îndemnă Lewis în timp ce lua o bucată de hârtie de pe masă pentru a consemna adresa.

– Nici nu știu cum să vă mulțumesc, îngăimă Nicolas.

– Făcând-o pe Laurel fericită.

***

Laurel era în bucătărie cu doamna Evans și discutau despre ce fel de mâncare să prepare când cineva bătu la ușă. Auzi voci pe hol, dar în clipa când ușa se deschise uimirea ei fu fără margini.

Ce căuta Nicolas aici?

– Presupun că Bunty a fost cea care ți-a spus unde sunt, începu ea.

– De fapt, domnul Freed. Slavă Cerului că a făcut-o! Știu totul.

– Totul?

– Despre lovitura la cap. N-aveai niciun drept să tăinuești totul față de mine.

– Sunt bine acum, așa încât nu are niciun rost să mai vorbim despre asta, zise ea, refuzând să-l privească.

– Ba da, o contrazise el în timp ce-și scotea pardesiul și-l punea pe un scaun. Sper că nu te deranjează, dar îl port de când am plecat de la Londra.

– Evident că nu. Vrei să bei ceva? îl întrebă ea, politicos.

– Nu, mulțumesc. Voiam numai să-ți vorbesc.

– N-avem nimic a ne spune. Sau, dacă vrei să-ți ceri iar

scuze, fă-o și lasă-mă în pace.

– Îți datorez mult mai mult decât niște scuze. Rândurile acelea pe care le-ai citit în ziar, începu el... cred că le-ai interpretat greșit. Nu sunt căsătorit : nici cu Gillian, nici cu nimeni altcineva.

– Nu ești căsătorit? îl întrebă ea cu durere în suflet.

– Nu încă. De asta am venit aici.

– Dar Gillian Vanek... Am văzut scris în ziar. Se spunea că s-a căsătorit cu un magnat al...

– Cu un grec. Sunt o mulțime.

– Înțeleg.

– N-ar fi trebuit s-o asculți pe doamna Vanek. Te-a mințit. Când mă gândesc la răul pe care l-a provocat, parcă-mi vine să... Ce bine ar fi fost dacă mi-ai fi spus că ești bolnavă când ne-am văzut la Torquay. Dar când te-am văzut ieșind din camera doctorului Freed...

– Te-ai îndoit de mine de la bun început.

– Merit reproșurile tale. Atunci eram furios și rănit. Venisem special la Torquay ca să-ți spun că te iubesc, dar tu m-ai respins foarte vehement. Știu de ce te-ai comportat așa – am aflat de la doctorul Freed – dar atunci n-am priceput nimic.

– Te-ai gândit că sunt " genul Christine ", spuse ea cu amărăciune.

– Mi-am pierdut cumpătul, dar nu credeam o iotă din ceea

ce-ți spuneam.

– Îți mulțumesc că ai venit să-ți ceri scuze, dar doresc să pleci. Nu mai avem ce să ne spunem.

– Ba da. Te iubesc, Laurel. Și tu mă iubești. Îmi dau seama după felul în care mă privești. Mă iubești, repetă el.

– Ba nu! Întoarce-te la Londra, Nicolas!

– Doar nu vrei să-mi spui că doctorul Freed m-a mințit.

– Spun numai că habar n-are de simțămintele mele. Îmi pare rău că ai dat crezare vorbelor sale.

– Chiar vrei să plec?

– Da.

Deși știa foarte bine că va regreta aceste cuvinte tot restul vieții, lui Laurel îi era imposibil să șteargă cu buretele peste toate evenimentele din trecut. Dacă nu avusese încredere în ea și interpretase totul greșit, atunci o situație de genul acesta se putea oricând repeta.

– Prea bine, spuse pe un ton potolit Nicolas. N-ai niciun motiv să mă minți și spui că nu mă vrei... Freed mi-a spus că m-ai respins ultima dată deoarece credeai că sunt logodit cu Gillian. Acum, lucrurile s-au clarificat, dar tu îmi spui în continuare să plec. Cred că vreau să beau niște whisky.

Ea se duse și-i turnă licoare într-un pahar. Acesta o dădu imediat pe gât și zise că mai vrea. De data asta, Laurel nu-i mai umplu paharul. Nicolas execută el însuși această operațiune.

– Dacă nu vrei să fii soția mea, nu încerca să te comporți ca

o mamă, izbucni el.

– Ești nemâncat și dacă te urci la volan băut și într-o asemenea stare de spirit, o să mori.

– Mă simt deja mort. Ce ciudat! Tot drumul până aici m-am gândit la felul în care vei reacționa când mă vei vedea. Nu m-am gândit o clipă că-mi vei spune că nu mă iubești.

– N-am crezut niciodată că vei spune că mă iubești, șopti ea.

– Cum rămâne cu timpul petrecut împreună pe iaht? Ori crezi că m-am prefăcut?

– Un vapor e o lume în sine. Oamenii spun și fac lucruri la care nu s-ar gândi în situații normale.

– Nu mai suntem de mult pe mare, iar eu te iubesc și te doresc în continuare.

– A trebuit să vină Lewis să te facă să înțelegi că m-ai judecat greșit, spuse ea.

– Doctorul Freed n-a făcut decât să grăbească lucrurile. După ce am plecat din Torquay am încercat din răsputeri să te uit. Te-am urât și m-am detestat pe mine însumi că n-am putut să mi te scot din minte. Am încercat, dar situația s-a înrăutățit. Nu mai puteam contiuna așa. Am luat hotărârea de a te căuta din nou pentru a-ți spune că am nevoie de tine, că vreau să devii soția mea. Voiam chiar să plec din nou la Torquay când am primit un telefon de la reprezentantul meu din Tokyo. M-am dus imediat acolo, pentru că existau șanse să semnez

încă un contract pentru construirea câtorva supertancuri. Credeam că mă voi întoarce în două săptămâni, dar negocierile au durat destul de mult, aproape două luni. Am telefonat la hotelul unde erai, dar nu mai lucrai acolo. Mi-am dat seama că e zadarnic s-o sun pe prietena ta, Bunty. Prima dată când am vorbit cu ea n-a vrut nici măcar să-mi spună unde anume ești în Torquay. Singura soluție era să aștept până când reveneam acasă. Asta s-a petrecut cu două zile înainte de Crăciun. Sâmbătă dimineață m-am dus la studioul prietenei tale, dar nu mi-a răspuns. M-am învârtit pe acolo până când cineva de la un magazin de prin preajmă mi-a spus că a văzut-o plecând într-un taxi împreună cu un bărbat. Am presupus că s-a dus în concediu și că trebuia să aștept până la întoarcere. Doctorul Freed m-a ajutat să nu irosesc o zi.

Ascultându-l, Laurel își dădu seama că spune adevărul.

– Nicolas! zise ea când îl văzu că se îndreaptă spre ușă.

Acesta se întoarse câțiva pași, dar se opri brusc.

– N-am nevoie de mila ta, Laurel.

– Îți ofer viața mea.

– Vorbești serios? Atunci, de ce ai tăgăduit că mă iubești în seara asta ?

– Am crezut că ai venit numai pentru că ți-a spus Lewis. Dacă nu ți-ar fi vorbit despre conversația pe care am avut-o cu doamna Vanek, ai fi crezut și astăzi că sunt o... o...

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu vreau să mai aud

nimic.

Spunând acestea, se duse lângă ea și o sărută cu pasiune. Apoi, oprindu-se brusc, o întrebă:

– Cam de cât timp crezi că ai nevoie să-ți faci bagajele?

– Unde vrei să mă duci?

– Acolo unde ar fi trebuit să te duc de mult timp. La mine acasă, evident. De fapt, e al treilea loc pe agendă.

– Și care e al doilea?

– Acolo de unde putem obține un certificat de căsătorie. Fantomele trecutului pot fi șterse numai dacă devii soția mea.

– Fantomele au dispărut deja și nu se mai pot întoarce, șopti ea.

– Draga mea, ești tot ce mi-am dorit în viață. Tu și numai tu.

Cuvintele acestea, pe care nu mai spera să le audă, dădeau viitorului un contur luminos.

Viitorul ei alături de Nicolas.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Panait Istrati 62, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*